

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

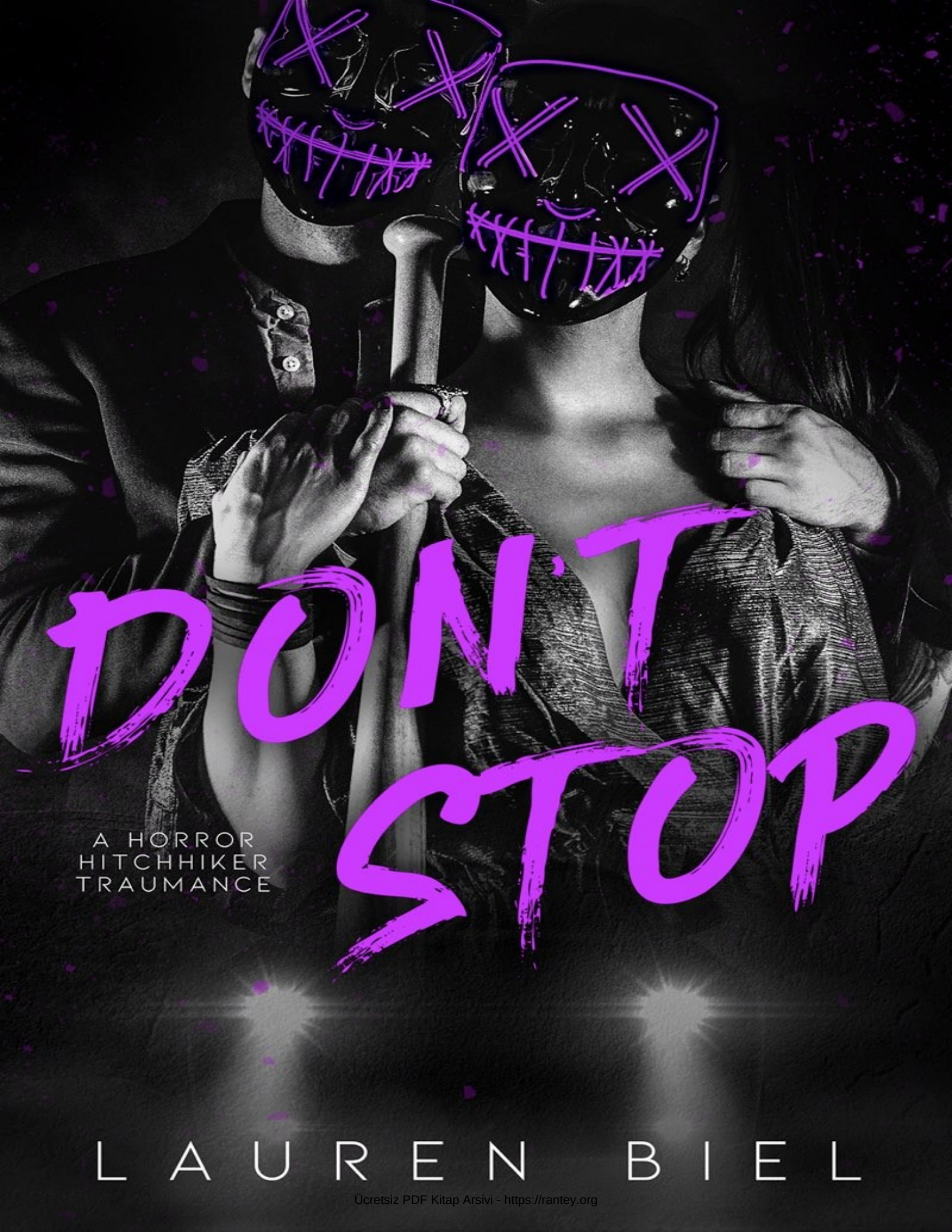
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DON'T STOP

A HORROR
HITCHHIKER
TRAUMANCE

LAUREN BIEL

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

DURMA
Lauren Biel

Telif Hakkı© 2023 Lauren Biel

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bir kitap incelemesinde alıntılar.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, olaylar ve vakalar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data

Don't Stop/Lauren Biel 1. baskı.

Kapak Tasarımı: Pretty in Ink

Düzenleme: Şekersiz Düzenleme

İç Tasarım: Şekersiz Düzenleme

Bu kitap ve yazar hakkında daha fazla bilgi için şu adresi ziyaret edebilirsiniz: www.LaurenBiel.com

İçerik uyarılarının tam listesi için lütfen LaurenBiel.com adresini ziyaret edin.

Bu kitap kara mizah, baharat, Frankenpeen'ler ve ceset üçlülerinin karışımı için yeterince cesur olan okuyucularım için. Sür ya da öl! Şey ... hem sür hem öl.

İÇİNDEKİLER

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15 Sonsöz](#)

[Lauren ile bağlantı kurun](#)

[Teşekkür Ayrıca](#)

[Lauren Biel Yazar](#)

[Hakkında](#)

BİRİNCİ BÖLÜM

Dalton

bir kuş ön camıma çarpıyor ve kan cama sıcıyor. Siyah tüyler kana yapışmış, her biri koyu mavi-yeşil renkte, bana petrol tabakasının zehirlediği suyu hatırlatıyor. Sanki zavallı yaratık çarpmanın etkisiyle patlamış ve arkasında tüylerinden ve kıpkırmızı bir lekeden başka bir şey bırakmamış.

"Siktir," dedim.

O şey için üzülüyorum, ama hadi ama. Bu hurda arabayı daha yeni yıkadım.

Silecek lastiği yüzümün önünden geçiyor ama sadece camın üzerinde kırmızı bir yay çizmeyi başarıyor. Ön cam temizleyicisi pisliğe doğru fışkırıyor ve ben çarpıp kanlı bir sıçrama yapmadan önce çoğunu temizliyor. Bardak tutucularından birine tıklmış bir peçete kapıyorum ve camı indiriyorum, böylece silecek lastiğinin kaçırdıklarını çıkarmak için mücadele edebiliyorum. Bu kadar küçük bir vücuttan bu kadar kan nasıl çıkmıştı? Bu düşünceyle koltuğumda kayıyorum.

Kana bulanmış peçeteyi arabaya geri götürdüğümde, burnuma götürmeden önce bir süre bakıyorum. Metal gibi kokuyor ve silecek suyundan gelen bir miktar kimyasal madde içeriyor. Başparmağımı kırmızı lekede gezdiriyorum, sonra boyalı deriyi ağzıma götürüyorum. Tadı da kokusu gibi. Kimyasal karışımli ölüm.

Kanı -yaşayan her şeyin damarlarındaki yaşam gücünü- görmeyi ve koklamayı severim ama tadına bakmayı gerçekten çok severim.

Peçeteyi toparlayıp bardak tutucuya atarken uzun zaman önce ölmüş annemin yargılayıcı parmakları omurgamı kavrayıp sıkıyor. Ne zaman kendi kesiklerimi yalasam beni azarlardı. Sonra ben de onunkileri yalamak istedim ve bunun için beni dövdü. Bana ucube dedi.

Ben ucube değilim. Sadece farklıyım.

Açık olmak gerekirse, bazen bunun fantezisini kursam bile, kendimi tatmin etmek için asla bir şeye zarar vermedim. Sadece zaten olmuş olan şeyin sonucunu tatmak istiyordum. Dilimle dokunsam da, kendi haline bıraksam da kan akmaya devam edecekti.

Annem hayatta olsaydı, her şeyi çözdüğümü görürdü. Sayılır. Profesyonel bir ressamım, kulağa sıkıcı geliyor ama endişelerimi yatıştırıyor. Aynı zamanda takıntılı eğilimlerimi de harekete geçiriyor ve bu eğilimlerim beni işimde *çok* iyi yapıyor. Kendi dairem var, iyi kazanıyorum ve oldukça memnunum. Ama belki de tamamen memnun değilim. Yirmi dört yaşındayım, hiç somut bir ilişkim olmadı ve ne zaman bir kadınla konuşmaya çalışsam annemin sözleri hala benimle alay ediyor.

Ucube.

Kaybed

en.

Garip.

Kendime olan saygımı ve psikolojimi epey bozdu ama sorun değil. Harika gidiyorum.

Bardak tutucusundan beni çağıran kanlı mendil bir yana. öyle.

Mesanemdeki bir sancı bana işemem gerektiğini hatırlatıyor - içimi kemiren bir dürtü

Son iki saattir beni rahatsız eden bir şey var. Son işimdeyken gitmeliydim ama insanların tuvaletlerini kullanmaktan nefret ediyorum. Çok garip. Sorması garip, cevaplaması da garip. Sadece. Tuhaf. Sanırım dikkatlerini çekip tuvaletlerini kullanmayı istemek yerine altına işemeyi tercih ederim.

Sıcaklık alt dudağımı yakıyor ve dilimi sıcaklığa doğru hareket ettiriyorum. Kan benim için böyle bir şey. Aslında beni ısıtmıyor ama psikolojik olarak dokunduğu her yeri ateşe veriyor.

Yansımam dikkatimi çekiyor. Kırılmış siperlik sürekli açık pozisyonda asılı duruyor. Arabam boktan bir şey, bunu biliyorum ama en azından bu sefer çalıştı. Geliştirilecekler listemde, yemin ederim. Dilim alt dudağımın üzerinde bir kez daha geziniyor, sonra gözlerimi kaldırıp yansımamla buluşuyorum ve her şeyi anladığımdan emin oluyorum. Koyu renk saçlarımdan bir tutam öne düşüyor ve gri gözlerimden birini kapatıyor. Kadınlar her zaman gözlerimin renginin yoğunluğundan etkilenirler. Kadınları benden uzaklaştıran şey bakışlarım değil.

Keşke içimde hissettiğim kadar çirkin olsaydım. Bu işleri çok daha kolaylaştırırdı. Konuşana ya da tuhaf bir şey yapana kadar insanların bana dikkat ettiği bir dünyada var olmak zorunda kalmazdım. Ağzımı açtığımda gülümsememin yavaşça dağıldığını görmekten bıktım. Hayal kırıklığı çok etkileyici bir duygudur. Gözden kaçırmak zor. Kendimi bildim bileli insanların yüzünde bu ifadeyi görüyorum.

Annemin sürekli üzülmelerini bir kenara bırakırsak, karşı cinsten öğrendiğime dair en eski anım ilkokulda oldu. Sınıfımdan bir kız benim kız arkadaşım olmak istiyordu... ta ki ben otobüse binmeden önce bir su birikintisinde bulduğum ölü bir kurbağayı ona verene kadar. Cebimde saklıyordum çünkü daha sonra zamanım olduğunda bakmak istiyordum ve onun da benim kadar ilgisini çekeceğini düşünmüştüm. İlgilenmedi.

Ne diyebilirim ki? Kadınlarla aram hiç iyi olmadı.

Ama bu, beni tüm tuhaf, berbat ihtişamımla takdir edebilecek birini hak etmediğim anlamına gelmiyor.

Kazağımın kolunun eteğiyle oynuyorum ve ipliklere yapışan kurumuş beyaz boya parçalarını karıştırıyorum. İçimde bir endişe dolaşıyor. Ben sadece yalnız bir mavi yakalı işçi değilim. Aynı zamanda kan fetişi olan tuhaf biriyim. Biri diğerine katkıda bulunuyor. Ne şanslı bir kura. Garip bir fetişi olan bir milyarder olsaydım, eş bulma konusunda hiçbir sorunum olmazdı, ama alt-orta sınıfa çok sıkı bir şekilde bağlı olduğum için, ben bir ucubeyim. Bir ucubeyim.

Bir gün, beni tanıdığında cazibe ve tiksintinin eşit parçalarından ikiye bölünmeyen bir kadınla tanışacağım. O da benim gibi *farklı* olacak. Ya da benim gibi değil. Ama yine de farklı. Kendiminkine bu kadar iyi uyan yapboz parçasını bulduğumda, tüm bu kendinden nefret etme duygusu yerini sevgiye bırakacak. Kendimi sevmek. Başka birini sevmek.

Tabii kaderimde terk edilmiş bir bulmaca girişiminin ortasında boş boş oturan, izole edilmiş bir orta parça olmak yoksa. Bu noktada, her iki şekilde de olabilir. Ve yakın zamanda değişmesini de beklemiyorum.

Rayna

Bant bileklerime sürünüyor ve ellerimi hareket ettirerek bağların arasında boşluk yaratmaya çalıştıkça etim yanıyor. Gözlerim sürekli önümdeki sürücü koltuğunda oturan adama kayıyor. Radyodaki müziği, kafamın içinde gümbür gümbür atan kalp atışlarımdan zar zor duyabiliyorum. Ellerimin testere hareketleri şarkıyla birlikte hareket ediyor ve kısa süre sonra derim her seferinde kopuyormuş gibi hissediyorum.

Pas. Verilen miktarın artması her şeye değiyor. Eğer bu çıkmazdan kurtulamazsam, bana bundan çok daha kötü zarar verecek. Yüzünü gördüm. Arabasına aldığı ve saldırdığı otostopçunun onu anlatabileceğı bir hayat yaşamasına izin vermeyecek. Ben bir sorumluyum.

Gözlerim gösterge panelindeki saate kayıyor ve daha hızlı çalışıyorum. Muhtemelen öldürölmek üzereyim ama bir o kadar da atandığım ayık yaşam evindeki 9:30 sokağı çıkma yasağımla ilgileniyorum. O lanet olası sokağı çıkma yasağını kaçıramam çünkü bu gece ayıklığımı pencereden dışarı attım ve bu yüzden kendimi tecavüze uğramış ve psikopat bir babanın arabasında buldum.

Bilincimin yerinde olmadığını düşündüğüne eminim. Bana bir kez bile dönüp bakmadı. Çaylak hatası. Neredeyse baygındım, ama şu anda uyanık sayılırım. Bacaklarımın arasındaki yanıkla ve el feneriyle bana vurduğu yerden başımın sağ tarafındaki ağrıyla uğraşmak, neredeyse hâlâ baygın olmayı dilememe neden oluyor. Kan pıhtılaşmış ve soğuk yapışkanlık kaşındırıyor. Bandın altındaki çiğ derimi ovarken bu kaşıntıya odaklanıyorum.

Bu ilk saldırıya uğrayışım değıl. Ya da son kez, eminim. Kendimi sadece vajinamın beni kurtarabileceğı durumlara sokmayı seviyorum sanırım. Daha fazla kadının beni yolun kenarında başparmağı rüzgârda dururken gördüğünde durmasını çok isterdim, ama genellikle erkekler durur. Kadınlar otostopçulardan, hatta kadınlardan bile korkuyorlar ya da arka koltukta bir bebek olduğu için dikkatleri beni fark edemeyecek kadar dağınık oluyor. Erkekler ya bana saldırmaya niyetli ya da gerçekten endişeli. Keşke ikincisi daha fazla olsaydı. Ne yazık ki, bu sefer ilkiyle aynı arabaya bindim ve bu bindiğim son araba olmadan önce inmem gerekiyor.

Karanlıktan korunmak için eğilip bandı ağızıma götürüyorum ve kapana kısılmış küçük bir tavşan gibi kemiriyorum. Ben de tam olarak öyleyim. Katledilmekten bir çıkış uzaktayım ve kendimi bu kadere teslim etmeyi reddediyorum. Cehennemde o kadar çok adım attım ki bu rahatsız budalanın beni oraya kalıcı olarak göndermesine izin veremem.

Dişim bandın bir parçasını kesiyor ve ses kulaklarıma ulaşır ulaşmaz gözlerimi kapatıp dua ediyorum. Eğer bir Tanrı varsa, hak edecek çok az şey yapmış olsam bile umarım bana sempati duyar.

Şoför arkasını dönmüyor -boktan müziğinin üzerindeki yırtılma sesini duymamış- ve ben de rahat bir nefes alıyorum. Sonunda ellerimi birbirinden ayırıyorum ve olabildiğince sessiz ve hareketsiz kalarak kapının kilidini açıyorum. Kapıyı kavradığımda

Kapıyı itip açmadan ve otoyola atlamadan önce derin bir nefes alıyorum. Bir arabanın çarpması çok gerçek bir olasılık ama bu riski almaya hazırım çünkü sürücü koltuğundaki şişko pislik tarafından sopayla dövülerek ya da boğularak yavaşça öldürülmekten kesinlikle daha iyi.

Bedenim kaldırıma çarpıyor ve rüzgâr ciğerlerimi boşaltıyor. Göğsümden sessiz bir çığlık yükseliyor ve gece havasında buharlaşıyor. İğrenç pençesinden kurtulduğumu anlayınca direksiyonu kırarken farları parlıyor. Geri dönmeye çalışırken ışıklar yanıp sönüyor ve karanlık kaldırımda parlıyor. Kemiklerimdeki acı vücudumda dalgalanıyor ama ıstırap içinde yaşayacak zamanım yok. Ayağa kalkmazsam trafik bana çarpacak ya da o benim için geri dönecek. O vahşi ışıklar bana ölümüne bakmak için yaklaşıyor.

Bedenimin hareket etmesini istiyorum. Cinayetimle ilgili düşüncelerimle zorluyorum. *Kalk, kaltak. Git hadi. Seni gebertecek.*

Dizlerimin üzerinde debeleniyorum ve kot pantolonum kaldırıma sürtündüğü yerden yırtılıyor. Her yerim acıyor. Topallamama rağmen, adrenalinin adımlarımı hızlandırmasına izin veriyorum ve beni yakındaki bir korkuluğa doğru hafif bir koşuya teşvik ediyorum. Kendimi üzerinden itiyorum, sonra otoyol boyunca uzanan ağaçların güvenliğini arıyorum. Onların huzurunu bozarken dallar bana saldırıyor. Beni duymasını istemediğim için acı çığlıklarımı bastırırken boğazım düğümleniyor. Kalp atışlarım kulaklarımı acıtıyor, gök gürültüsünü andıran bir ses beni derinden sarsıyor.

Bana vurduğu aynı el feneri şimdi karanlığı yarıyor ve ağaç gövdeleri boyunca ışık yayıyor. Yere dalıyorum, güvende olmak için hiçliğe tutunurken parmaklarım toprağı kazıyor. Işık sönmeden önce yakınımından birkaç kez geçiyor ama kıpırdamaya cesaret edemiyorum. Muhtemelen dinliyordur. Ona devam etmesini söyleyecek bir ses bekliyor. Beni aramaya devam etmesini.

Olabildiğince uzun süre yerde kalıyorum. Toprak ve kan kahverengi saçlarımı kirletiyor. Terden sıırıslıklam olmuş yanaklarıma yapışan kanlı bukleler neredeyse simsiyah görünüyor. Onlar bile acıyor. Adrenalinim azaldıkça ve acı beni sardıkça sırt üstü dönüyorum ve keskin nefesler alıyorum. Sanki devasa bir ağırlık tarafından yere bastırılıyormuşum gibi hissediyorum. İnliyorum çünkü hastaneye gidemem. Somerset House'a geri dönmeliyim. Daha önce pek çok kez yaptığım gibi yaralarımı kendim sarmak zorunda kalacağım. Tek başıma ne kadar korkunç olsa da, yine de birine güvenmekten iyidir.

Başka. Kendime en iyi tavsiyeyi vermesem bile. Ya da en iyi bakımı. Yine de kendime zarar vermek, bir başkasının bana zarar vermesine izin vermekten daha iyidir.

Bu berbat bir durum, ama bunu atlatacağım çünkü temelli dışarıda bırakılmadan önce ayık yaşam tesisine geri dönmek için bir saatim var. Bu da hapse dönmek demek. Yani evet, yürü git, sürtük.

İKİNCİ BÖLÜM

Dalton

T Birinin akşam yemeğinin kokusu havayı dolduruyor ve midemin guruldamasına neden oluyor. Bu doyurucu koku, duvarlarda kullandığım boyanın kimyasal kokusunu bastırıyor. Tavuk ve köfte gibi kokuyor. Annem yapardı ve en sevdiğim yemektir. Ama bu, benim varlığımdan ne kadar nefret ettiğini fark edip sevdiğim şeyleri yapmayı bırakmadan önceydi.

Mavi boya kaplı silindiri duvar boyunca kaydırıp fark ettiğim çizgileri düzeltirken açlığın gürültüsünü ve çocukluğumun acı dolu anılarını görmezden geliyorum. Son vuruşumun dikişine bakarken güvensizliğimi önümdeki boya kutusunda boğuyorum. OKB'm bazen berbat olabiliyor ve ben de fazla kalıyorum ama duvar neredeyse mükemmel. Silindirin son bir hamlesiyle, görünen son dikişi de çözüyorum. Sonunda benim için kabul edilebilir.

"Her şey hazır mı Bay Andrews?" diye soruyor ev sahibi, ses tonunda sinirli bir kırpmayla.

Siktir git, demek istiyorum. Güzel bir oda falan ister misin? Ama dilimi ısıtıyorum. İçimdeki o canavar tarafın en iyi sikişini yapmasına izin vererek daha fazla iş alamayacağım.

"Evet," diyorum merdaneyi tavaya bırakırken. Yukarı sıçırıyor ve kazağıma yeni bir mavi sıçrama yapıyor. İçeride kutup rüzgârları estiren bir klima vardı ve iyi ki kazağım yanımdaydı. Titreyen bir elle resim yapmak asla iyi sonuç vermez. Daha önce bu yüzden işleri iptal etmek zorunda kalmıştım. Artık bu evlerde havanın çok sıcak ya da çok soğuk olma ihtimaline karşı çantamda her zaman bir kazak ve atlet bulunduruyorum.

Gözleri benimkilerle buluşmak için yükseliyor. Yüzündeki gülümseme düşüyor, bakışlarım da öyle. Eşyalarımı toplarken, sırt çantamın askılarını omuzlarıma atarken ve onun yanından geçerken, yenilenen yargısının yakıcı sıcaklığı tenimi yakıyor. Lazer ışıklı gözleri kazağımın arkasında bir delik açıyor.

"Hey," diyor ve elim kapının kolunu kavradığında duruyorum. Devam etmesini beklerken dayanılmaz bir sessizlik oluyor. "Boş ver," diyor.

Bir an için gözlerimi kapattım çünkü muhtemelen bana teşekkür etmek istiyordu. Ya da bana tatsız olduğumu söylerler, ki bu oldu. Tanrı'ya şükür ki ben

Yoksa ödüllü kişiliğim yüzünden kovulacaktım. Antisosyal bir kişiliğe sahip mükemmel bir müşteri hizmeti odaklı çalışan gibi, başka bir kelime söylemeden ayrılıyorum. Artık yorgunum. Kendimden çıkarmaya zorlayabildiğim azıcık hoşluk zaten bilinçsiz. Her şeyi mükemmel yapma takıntısı vücudumu yıprattı ve keşke kıvrılıp uyuyabilseydim diyorum. Ama hayır, eve gitmem gerekiyor.

Evden çıkıyorum ve gece havasına adım atıyorum. Takvim en sevdiğim tatillerden biri olan Cadılar Bayramı'na doğru ilerlerken hava sıcaklığı da düşüyor. Şeker toplamaya falan gitmiyorum ama sevdiğim korku dolu filmler yılın bu zamanında izlemek için gayet uygun.

Ne kadar yıkarsam yıkayayım asla çıkmayan bir dizi renkle lekelenmiş kazağımı silkip arabamın kapısını açıyorum. Taze boyanın başka bir şeye bulaşmasını istemiyorum, bu yüzden kazağı ters çevirip arka koltuğa atmadan önce top haline getiriyorum. Koltuğa yığıldığımda tek düşünebildiğim eve varmak ve artık kimseyle muhatap olmak zorunda olmadığım yatağıma girebilmek.

Tanıdık bir otoyolda ilerlerken göz kapaklarım düşüyor. Lastikler kaldırımdaki her bir dikişin üzerinde yuvarlanıyor ve ritmik yol gürültüsü üretiyor. Sanki bir ninni gibi. Burnumun kenarını ovuşturuyorum ve rüzgârın gürültüsünün beni uyandırması için camı indiriyorum. O zaman bile, gözlerim hala benimle savaşıyor.

Yolun kenarında bir şekil belirliyor. Bir insana benziyor ama hayal görüyor olabileceğim kadar yorgunum. Soluk bir başparmak havada asılı duruyor ve kapüşonunun altından gece kadar karanlık saçlar uçuşuyor. En azından ben onun bir kadın olduğunu *düşünüyorum*.

Bir kızın burada ne işi var, böyle otostop çekerek?

Arabayı kızın yanından geçirdim ve bankete çektim. Arabama doğru gelip gelmediğini görmek için arkama bakarken başım geriye doğru savruluyor. Bana doğru düzensiz adımlar atmadan önce tereddüt ediyor, sanki canı yanmış gibi.

Bu manzara bana çocukluğumda yol kenarında topallayan bir kedi bulduğum anı hatırlattı. Bu konuda bir şey yapamayacak kadar küçüktüm ama merakım onu takip etmem için bana yalvardı. Kedi durdu, düştü ve ben ona ulaştığımda ölmüştü. Annem onu benim öldürdüğümü düşündü ve beni kemeriyle yaralarım çıkana kadar dövdü. Asla bir hayvanı öldürmezdim.

Yanımdaki peçetenin üzerindeki kurumuş kan lekelerine bakıyorum ve yutkunuyorum.

Asla bir hayvanı *kasten* öldürmem. Ama insanları öldürmekle ilgili çok fantezim oldu. Bunu benden söküp alamazdı. Bazen şimdi bile, sinir bozucu müşterilerimden birini merdivenimin basamakları arasına koyup kapattığımı ve metalin ezilmesiyle boynunu kırdığımı hayal ediyorum. Diğer zamanlarda duvarları boya yerine birinin kanıyla boyadığımı hayal ediyorum - mükemmel, eşit güçlü kızıl vuruşlar.

Uzaklardan gelen bir ses hastalıklı, karanlık fantezime giriyor. Gittikçe yaklaşıyor. "Alo?" diyor.

Gri gözleri bana benimkileri hatırlatıyor ama onunkilerde biraz daha mavi var. Dayak yemiş gibi görünüyor. Şişmiş alt dudağında bir kesik var ve tırnakları kirli. Koyu renk saçlarında da biraz kan var. Benim onu taradığım kadar o da beni tarıyor ve aramızda garip bir sessizlik yayılıyor.

Siktirip gitmeliyim. Ne yapıyorum ki ben? Konuşmak için para aldığım insanlarla konuşmak için durmam.

"Selam..." Ben de öyle dedim.

"Somerset House'a gitmek için bir araca ihtiyacım var," diyor. Ses tonu çok gerçekçi, ama ben bu gerçekten hiç emin değilim.

Beni bunu yapmaya zorlayan şeyin ne olduğunu bilmiyorum ama başımı sallıyorum. Arabamın ön tarafına doğru yürüyüp yolcu tarafındaki kapıyı açmaya çalışmadan önce eli cam çerçevesini sıyrıyor. Kolu sallıyor ve ben de şaşkınlığımdan sıyrılıp arabama binebilmesi için kilit açma düğmesine basıyorum.

Benim kişisel alanım.

Oturduğu anda burnuma kir kokusu geliyor. Islak bir köpeğin kuruduktan sonra kalan kokusuna benziyor. Metalik bir koku etrafımı sarıyor ve açıklayamadığım bir sarhoşlukla başımı döndürüyor. Sanki varlığıyla beni sarhoş etmiş gibi. Onun kan parfümü. Hoşuma gitmiyor. Kontrol edemediğim bir parçamı çağırıyor.

Arabanın tavan lambasının altında yaralarının boyutunu görebiliyorum ve kan kokusunun neden bu kadar yaygın olduğunu anlıyorum. Başının yan tarafında bir kesik var ve kurumuş koyu kırmızı bir çizgi yanağına doğru damlıyor. Dizleri sıyrılmış. Avuç içleri kan içinde. Bu kıza ne olmuş böyle? Ve neden bu konuda daha fazla üzgün değil?

Çok garip biri.

Ve şimdi bu ucube benim arabamda.

Başka bir şey söylemeden, onun sarhoş edici kokusunu içime çekmekle o kadar meşgulüm ki düşünemiyorum bile. Eve doğru.

Yanımdaki koltuğa yerleşmeden önce "Bir sonraki çıkış, sağda," diyor. En azından rahat edebiliyor sanırım. Benimse her kasım kemiklerime karşı geriliyor, geriliyor ve sıkılıyor. Acıyan ellerini kot pantolonunun ön kısmına sürüyor. "Sessiz olanlar beni konuşkan olanlardan daha çok rahatsız ediyor," diye fısıldıyor.

"Birler mi?"

"Erkekler."

"Ah, özür dilerim. Çok konuşan biri değilim." Bu yetersiz bir ifade. Mümkün olan her fırsatta konuşmaktan kaçınırım. Dinleyerek insanlar hakkında daha çok şey öğrenirsiniz. Karşılıklı konuşma konusunda endişelenmek yerine, onun beden dilini inceliyorum. Başparmağının tırnağını kot pantolonuna sürmesi, her geçişte tırmalama sesi çıkarması ya da bana bakmaktan kaçınırken alt dudağını dişlerinin arasında yuvarlaması gibi.

"Adın ne?" diye soruyor. Siktir git.

Benim adım bu.

Başparmağının hareketleri hızlanıyor ve sanki tırnağını pantolonu yerine kalan son sinirlerimin üzerinde gezdiriyor.

"Sana adımı söylersem, parmağınla yaptığın şeyi bırakır mısın? Lütfen?"

Durmak yerine, ses dayanılmaz hale gelene kadar hızını artırır.

Yalan söylemeyi düşünüyorum ama bu kızla hayatımda bir daha asla karşılaşmayacağım.

Umarım. Ayrıca, hiçbir zaman iyi bir yalancı olmadım. "Ben Dalton."

Gergin tiki duruyor. "Rayna," diye fısıldıyor, sanki ben sormuşum gibi. Ya da umurumdaymış gibi.

"Havalı." Havalı değil ama neyse. "Adı Somerset House mu?" Doğruluyorum, çünkü insan tanımadığı biriyle başka ne konuşabilir ki? Spor mu? Dünya olayları? Ölmeyi tercih ederim.

"Evet, 12. çıkıştan hemen sonra."

Sessizlik içinde sürüyoruz. Kanının kokusu üzerime siniyor. "Ne oldu sana böyle?" Sonunda soruyorum, çünkü neden olmasın?

Bakışlarını kapı koluna indiriyor ve eli metale uzanıyor. "Üzerime atladılar."

"Görünüşe göre bundan daha fazlasıydı."

Gri gözleri bana doğru sıçırıyor. "Sana bunu düşündüren ne?"

Çenemi kullanarak kasıklarına doğru işaret ediyorum. Yaralarının geri kalanıyla oldukça alakasız görünen bir kan lekesi kumaşı işaretliyor. Belki de aynı gece *hem* saldırıya uğrayıp *hem de* regl olma şanssızlığını yaşamıştır. Ya da başına daha kötü bir şey gelmiştir. Birinin onu sonsuza dek susturmak için kafasına bunları yapabileceği bir şey.

Burun delikleri alevlenir. "Önemli bir şey değil." "Hiçbir şey kanamaz." Bu bir gerçek.

Omuz silkiyor. "Haklısın. Yine de konuşmak istediğim bir şey değil."

Yolun kenarında neden kanlı ve kırık bir şekilde bulunduğum hakkında da konuşmak istemezdim. O yüzden boşverdim.

Gösterge panelindeki saate bakıp duruyor. Dizleri titriyor, en rahatsız edici şekilde aşağı yukarı zıplıyor.

Kör bir köşeden büyük bir ev görünüyor ve beyaz harflerle yazılmış bir tabela bizi Somerset House'a davet ediyor. Buranın ne olduğunu hâlâ anlayamadım. Kulağa bir yatak ve kahvaltı ismi gibi geliyor, ama kesinlikle öyle görünmüyor. Klinik gibi görünüyor. Ofis binası gibi bir şey.

Onu bu otel yerine evime davet etmeyi düşünüyorum - ya da her ne haltsa - ama aynı zamanda evime birini getirmeye sıfırın altında bir ilgim var. Yani burada kalacak.

Vizörü indirir ve aynanın kapağını açar. Işıklar yanıyor ve şakağındaki kanı ovuşturuyor. Soluk tenindeki kanın çoğunu temizledikten sonra neredeyse siyah olan saçlarıyla yaranın üzerini örtüyor. Emniyet kemerini çözüyor ve arabadan çıkmadan önce ona doğru uzanıyorum.

Aptalca bir hareket ama onu tatmadan gitmesine izin veremezdim. Kokusu son on beş dakikadır içimi gıdıklıyordu. Parmağımı yalayıp yanağındaki kan izine sürdüğümde nefes veriyor.

"İşte böyle," diyorum ona. "En az ... kadar iyi görünüyorsun. İyi görünüyorsun."

İşte o anda yüzündeki korku, tiksinti ya da öfke ifadesinin yerini parmaklarıma kan bulaştırdığım için öfke ifadesinin alması gerekirdi. Ama kaşları çatılmadı. Dudakları derin bir şekilde çatılmıyor. Olağan tepkilerden hiçbirini göstermiyor ve bu çok garip. Kendi annem bile benim yanımdayken hoşnutsuzluğunu kontrol edemezdi. Bu çok garip. Farklı.

Ve sanırım aradaki farkı

seviyorum. Garip biri. O . . .

Muhteşem.

Yüzünü başka yöne çeviriyor ve arabanın kapısını açıyor. Arabadan inmeden önce "Teşekkürler," diye fısıldıyor.

Ona başımı sallıyorum ve ana kapıdan geçişini izliyorum. Yanında bir sokağa çıkma yasağı tabelası asılı, köhne elleri 9:30'u gösteriyor. Dakikalar kala yetiştii. Ama hangi otelde sokağa çıkma yasağı vardır ki?

Her neyse, artık benim sorunum değil. *O* benim sorunum değil.

Parmağımı dudaklarıma doğru çekiyorum. Dilim ağzımdan çıkıyor ve parmağımın nasırlı yüzeyini kaydırıyor, böylece onun günahkâr lezzetli kanını tadabiliyorum. Daha önce tattığım hiçbir şeye benzemiyor. Metalik ısırik dilimi bulduğu an, kendini hafızamın içine mühürlüyor. İçimdeki yaşam gücüyle, tüm düşüncelerimi işgal etmeye başlıyor. Ne kadar yorgun olduğumu unutuyorum. Bugünün ne kadar yorucu geçtiğini. Sadece gizli hikâyesi ve lezzetli kanıyla Rayna'yı düşünüyorum. Vücudundaki her santim kanı dilimle emdiğimi, bacaklarının arasındaki kaynakla bitirdiğimi hayal ediyorum. Bu akşam ona gelen zararın kalıntılarını kucaklayacağım, alışılmadık dilimle onu iyileştireceğim. Kanı arzulayan bir dil.

Onun.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Rayna

aceleyle içeri giriyorum ve resepsiyonun üzerindeki büyük saat neredeyse başarısızlığımı aydınlatıyor. Her uğursuz tik bana neyin tehlikede olduğunu hatırlatıyor. Kapıyı arkamdan kapattığımda, büyük ibre saatin otuz dakikasına ulaşıyor. Saniyeler kala kurtuldum.

Lucy -akşam vardiyasındaki ev annemiz- dikkatini tekrar telefonuna vermeden önce bana onaylamayan bir bakış atıyor. Önümdeki panoya eliyle işaret ediyor ve ben de tam zamanında ayık yaşamaya geri dönüyorum.

Soru sormuyor, ki bu garip. Kendimi görseydim, bir sürü sorum olurdu. Sırt çantamı karıştırıyorum ve pirinç oda anahtarını çıkarıyorum. Sıcak metali parmaklarımın arasında ovalıyorum. Kapılarımızı sadece kişisel alanımızı terk ettiğimizde kilitleriz. Muhtemelen bir gün odalarımızda aşırı doz alırsak diye.

Odama, şu anki "evimin" rahatlığına adımımı attığım anda, bu akşam olanların ezici ağırlığı üzerime çöküyor. Uğradığım saldırıyı hatırlayınca ürperiyorum ama böylesine berbat bir geceden sonra beni alan adamı düşününce titremem hafifliyor. Koyu, neredeyse siyaha çalan saçları dağınıktı ve buz grisi gözleri onu kör gibi gösteriyordu. Belli ki kör değildi, çünkü araba kullanıyordu. Sadece perili görünüyordu. Öyle de görünüyor. Hayatında başına ne geldiğinden emin değilim ama tuhaf bir adamdı.

Kanımın izini silmek için parmağını tenimde gezdirdiği yanağımdaki yere dokunuyorum. Kim bir yabancıya bunu yapar ki? Evet, kesinlikle tuhaf bir adam. Ama bunun ötesinde bana dokunmaya çalışmadığı gerçeğini görmezden gelemedim. Elleri aşağıya inmedi. Ona karşı koymam gerekmedi. Aramızda yarattığı mesafe beni kendine çekti. Beni kendine çekti. Bu boşluk uzun zamandır bilmediğim bir güvenlikti.

Çantamı alıp koridordan geçerek büyük ortak banyoya gidiyorum. Kadınlar tuvaletine giriyorum ve içeride yaralarımı görecektir başka kimse olmaması için dua ediyorum. Herhangi bir soruya cevap verecek ya da meraklı bakışlardan saklanacak havada değilim.

Banyoya giriyorum ve ışığı açıyorum. Floresan ampuller çatlak plastik armatürlerinin içinde uğulduyor. Vücudumun bu kez ne kadar hasar aldığını değerlendirmek için aynalardan birine bakıyorum. Elim uzun, siyah saçlarımı tarıyor. Daha önce sadece kafayı bulmamıştım; gittim ve

orta yaş krizindeki sarı saç beyazlatıcısını da almış. Umarım karısı onu boktan arabasının arkasında bir yerde bulur. Kan ve kir saçlarıma yapışıyor, yapışkan bir dağınıklık bırakıyor. Parmaklarım yüzümü sıyrıyor ve şakağımda o lanet el fenerinden kaynaklanan yaradan irkiliyorum. Neredeyse beni bayıltacaktı ama bayılmış gibi davrandım. Bayıldığımı düşündükten sonra benimle bir kez daha seks yaptı. Bana saldırırken acımı yutmaktan başka çarem yoktu.

Acı dolu bir iniltiyle gömleğimi çıkarıyorum. Sert kaslarım her harekette daha da geriliyor. Kan lekeli kumaş düştüğünde, elimi yaralarımın daha fazlasına sürüyorum. Derisi soyulmuş avuçlarım karnım boyunca ilerliyor ve karnıma yediğim birçok yumruktan dolayı oluşan her bir çürüğü okşuyor. Kot pantolonumu çıkarıyorum ve her bir dizimi büküyorum. Derim basit hareketlerle geriliyor ve geriliyor, etim de kotum gibi yırtılıyor. Külotum yok ve sadece arabasında bir yerde olduklarını varsayabilirim.

Polise gitmeliyim ama yapamam. Kurban olsam bile, sonunda onlar için bir suçlu olarak görüleceğim. Başına gelen her şeyi hak eden başka bir uyuşturucu bağımlısı fahişe.

Parmaklarım tümseğimi sıyrıyor, saldırımdan kalan kurumuş kana dokunuyor. Gözyaşlarım nihayet o hassas tene dokununca dökülüyor. Bu tür saldırılara karşı sandığım kadar hissiz değilmişim. En azından şu anda. Bu kanı temizleyene kadar kendimi yeniden sertleştirecek, süregelen travmaya kendimi kapatacağım. Kendimi bu hayatın çok derinlerine gömmeyi seçtiğimde sahip olabileceğim tek zihniyet bu.

İnliyorum ve duşu açıyorum. Eski duş başlığından su dökülüyor ve içeri girip suyun ısınmasını bekliyorum. Soğuk damlalar zaten gergin olan tenimi sıkıyor ve irkiliyorum. Sonunda sprey ısınıyor ve sorunlu bedenimi yatıştırmaya başlıyor. Kırmızı renkli nehirler giderin etrafında dönüyor ve temizlenene kadar fayans duvara yaslanıyorum.

Artık ne yapıyorum ki?

Seçeneklerim yok değil. Yetiştirdiğini düşündüğü bu başarısız çocuk için annemden af dileyebilirim. Ama yine de başarısızım. Polise gidip günahlarımı itiraf edebilir ve sonuçlarına katlanabilirim. Hapis berbat olabilir, ama bugünkünden daha fazla nüksetmekten daha iyi olabilir. Ama ben inatçı bir kaltağım ve bir daha tulumun içinde iyi görünmeyeceğim.

Somerset House'da fazla zamanım kalmadı. Biraz daha dayanmalı ve bu işi bitirmeliyim. Temiz kalmak için biraz daha çabalamak da muhtemelen yardımcı olacaktır.

Temizliğimi bitirdim, sonra çıkmadan önce sıcak suyun ağrıyan kemiklerimi birkaç dakika daha yatıştırmasına izin verdim. Böyle bir duştan sonra kendimi hep yeniden doğmuş gibi hissederim. Sanki su yaralarımı yalayıp temizleyebilir ve beni lekesiz bırakabilirmiş gibi. Yapamaz ama bir an için kendimi bütün hissederim.

Kalın pamuklu havlu, etrafımı sararken vücudumu çiziyor. Banyonun ışığını kapatıyorum ve uğultu yerini sessizliğe bırakıyor. Islak, çıplak ayaklarla odama geri dönüyorum. İçeri girer girmez pencereden yansıyan ışıklar dikkatimi çekiyor ve perdeyi kapatmak için pencereye doğru ilerliyorum. Parmak izlerinin arkasından bakıyorum ve cipin içindeki adamın beni bırakmak için durduğu yerde hâlâ rölantide çalıştığını görüyorum. Ne yaptığını göremiyorum ama neden hâlâ burada? Ürkütücü. Muhtemelen beni göremiyor ama riske atmıyorum. Perdeyi çekip kapatıyorum, sonra da onu izleyebilecek kadar geri çekiyorum. Ani bir tedirginlik üzerime çökerken parmaklarım havluyu sıkıca kavırıyor. Kısa bir süre önce kendimi güvende hissetmemi sağlayan adam şimdi beni cidden tuhaflandırıyor.

Neden erkekler bu kadar b o k t a n ? Ve ben neden hala onun lanet Araba mı?

Dalton

Ağzımda onun kanının tadı varken eve gidemezdim. Henüz değil. Onun yaşam gücü zihnimin içinde dönüyor ve beni çok azdırıyor. Kanın sikimi daha önce hiç bu kadar sertleştirdiğini söyleyemem. Dayanılmaz bir zonklama karnımın alt kısmına doğru bir ağrı gönderiyor.

Pantolonumun fermuarını açıyorum ve sikimi çıkarıyorum. Alt dudağımı ağzımın içine çekip ondan geriye kalan küçük parçanın tadına bakarken uzun vuruşlarla kendimi ovuyorum. Tenimden tamamen silinmiş olsa da, sanki doğrudan ağzıma kanıyormuş gibi tadını alabiliyorum. Bu kadar güçlü. O kadar yoğun.

Başımı geriye atıyorum ve dilimi onun vücudunda hayal ederken aletimin ucuna odaklanıyorum. Bu imgelemede, onu tüm acı kalıntılarından temizliyorum. Hay sikeyim. Kanı benimkiyle bir olana kadar onun her şeyini yutmak istiyorum. Çoğunu içene kadar.

Hâlâ pencereye tünemiş, doğrudan arabama bakıyor. Perdenin arkasındaki silüetini görebildiğimin farkında değil. Yine de ne yaptığımı görememeli. Kendimi ona doğru okşadığımı bilmiyor. Perde geri kayıyor ve bana onu daha çok gösteriyor. Etrafına sarılmış beyaz havluya bakıyorum. Göğüslerinin yumuşak tepeleri katlanmış kumaşın üzerinde kabarıyor.

Parmağımı dudaklarıma götürüyorum ve tenime yapışan son parçasını da emiyorum. Tatlı metalik tat taşaklarımı sıkıyor. Bencil zevkimi kovalarken karnım kıvrılıyor. Vuruşlarım düzensizleştikçe meniler elimden aşağı dökülüyor. Kuş olayından kalan kanlı peçeteyle siliyorum ve kendimi uzaklaştırırken derin bir nefes alıyorum.

Rayna sıkıca kavradığı parmaklarını kalın camlı pencerelere vuruyor ve ben de onun öfkeli, suçlayıcı bakışlarıyla karşılaşıyorum. Az önce yaptığım şeyi gördüğünü düşününce paniğe kapılıyorum. Görmüş olamaz, değil mi? Dar, kızgın bakışları kesinlikle görmüş gibi görünüyor. Perdeler çubuğun üzerinden yırtılıyor ama o köşeden bakmaya devam ediyor.

Çok ürkütücü olduğumu düşünmeden önce gitmeliyim. Yani, ürkütücü davranıyorum, ama öyle düşünmesini istemiyorum. Bir kızı düşününce içimi dökmek için hiç bu kadar yoğun bir istek duyduğumu söyleyemem. Kadınlar hakkında asla böyle düşünmem. Genellikle onlarla yatmayı hayal edemeyecek kadar varlıklarından rahatsız olurum. Ama Rayna beni rahatsız etmedi. Birlikte daha fazla zaman geçirmek istediğim ilk kişiydi. Sadece biraz daha uzun.

Ama hepsi bu kadar. Bu onu son görüşüm. Çekici bir yabancıyla otuz bir çektim ve şimdi sessiz daireme dönüp herkesten nefret ettiğimi hatırlamaya çalışmalıyım, yolun kenarından aldığım garip kız da dahil.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Rayna

I Bağımsızlık güzel bir şey ama aynı zamanda yalnız bir varoluş. Benim için bağımsız olmak, kendimi hapisten uzak tutmak ve ayık kalmak anlamına geliyor ve bu son kısımda fena halde çuvallıyorum. Bana sigaradan uzak durmamı bile söylediler. Beni öldürmek mi istiyorlar? Kendimi öldürmemi mi istiyorlar?

Bana tam olarak yapmamamı söyledikleri şeyi yapmak için dışarı çıkarken masanın önünden geçiyorum, yani lanet bir sigara içiyorum. Bunu aşabilirler. En azından meth değil. Ben resepsiyonun önünden geçerken Lucy telefonda konuşuyor ve buranın boktan boyasını tartışıyor. Dışarısı oldukça hoş ve davetkâr ama içerisi tam bir çöplük. Karanlık ruhları halk için güzel bir dış görünüşün arkasına saklıyorlar, ancak karanlık ruhların içeri girdiklerinde nasıl hissettiklerini pek umursamıyor gibi görünüyorlardı. Sanırım şimdi biraz daha fazla önemsemeye başladılar ki bu güzel bir şey.

Ben geçerken hala fiyatlar hakkında tartışıyordu. Mükemmel. Kendimi açıklamak zorunda kalmadan gizlice geçebilirim. Delirmeden önce bir sigara içmeliyim.

Dışarı çıktığımda, binanın yan tarafına gidiyorum -güzel, rahat bir ten rengine boyanmış- ve duvardan aşağı kayıyorum. Sigaramı yakıp dudaklarıma götürüyorum ve binadan gelip geçen insanları izliyorum. Bazen içimizden biri, çeşitli şok ve kaybolmuşluk hallerinde. Diğer zamanlarda bizi izleyenler takım elbiseli adamlar ve kadınlar oluyor.

Şoke olanlar ve kaybolanlar.

Somerset House gibi yerleri hapisane dışında bir seçenek olarak takdir ediyorum, ancak etrafımız onlarla çevrili olmasına rağmen burada diğer insanlarla hiçbir bağlantı yok. Aynı sorunlarla mücadele eden diğer insanlarla arkadaşlık kuramayacağımız söyleniyor ama bu evde sadece bunlar var. Yani, tavsiye mantıklı. Eğer takılsaydık, muhtemelen oturup herhangi bir şeyden bir fırt çekmeye ne kadar ihtiyacımız olduğundan ya da kafamız iyi olsaydı buranın ne kadar daha iyi olacağından bahsederdik.

Ben yapardım. Bu yüzden tek başıma kalıyorum.

Ancak bu, böyle bir yerde sürekli yalnızlık sorununu çözmiyor. Bazen birini hayatıma almak istemekle bu fikirden öfkeyle nefret etmek arasında gidip geliyorum. Zaten pek hoş insanları kendime çekemiyorum ve hayatımda beni bir şekilde incitmeyen hiç kimse olmadı.

Form. İnsanlar boktan. Zoraki hoşlukların altında gizli kötülükler yatıyor. Bir adam beni tatlı tatlı arabasına buyur ettikten sonra bana saldırabilir ve beni öldüreceğine karar verebilir, sonra bir başkası benimle hiç ilgilenmeden beni eve bırakabilir. Bir de beni normal biri gibi eve bıraktıktan sonra otoparkta yarım saat boyunca bir sürüngen dönüşen karışık bir adam var. İnsanlar tuhaf ve güvenilmez. Bunu bilsem bile, kendi türümden olanlara karşı duyduğum içsel çekime engel olamıyorum. Kalbim biriyle bağlantı kurmak istiyor, ama beynim kesinlikle *siktir* git diyor.

Otoparka bir minivan yaşıyor. Tamponun sağ köşesinde bir göçük var ve aracı kullanan kadın bitkin görünüyor. Park ediyor ve arkada bir bebeği araba koltuğundan çekirtmeden önce iniyor.

İğrenç. Çocuk sahibi olmaktansa doğrudan birinin kirli göt deliğinden çekilmiş bir meth borusunu emmeyi tercih ederim.

Bebeğin cırtlak çığlıkları beynimdeki sinirleri kemiriyor. İnsan yavrularından bu kadar iğrenmem sağlıklı. Kendiminkine sahip olma düşüncesi daha da kötü. İlk fırsatta RİA taktırdım çünkü ... hayır. Bana göre değil. Kimin için olduklarından emin değilim. Aklım almıyor.

Kadın çığlık atan küçük şeytanı içinde taşıyor ve o gürültülü şeyle kimi ziyaret ettiğini merak ediyorum. Fark ettiğim kadarıyla hiç kimse "baba" tipine benzemiyordu. Zarar etmeyi bırakmalı ve cehennem yavrularına genetik materyal sağlayacak başka birini bulmalı.

Güneş ışınları solgun tenimi yakarken ciğerlerime daha fazla duman çekiyorum. Şakağıma dokunuyorum. Yara kabuk bağlamış, kot pantolonum ve uzun kollu siyah gömleğim yaralarımın geri kalanını örtüyor. Koyu renk giysiler, sırtımın kıvrımlarından ter damlayana kadar tenimi ısıtıyor.

Otoparka doğru ilerliyorum. Şehre gitmek için bir araca ihtiyacım var. Yeni kıyafetlere ihtiyacım var. Dün giydiklerimi atmak zorunda kaldım ve şu anda moda seçimim çok sınırlı. Resepsiyondan ulaşım aracı istemek bana acı verici bir şekilde uygunsuz hissettiriyor. Biriyle otostop çekmek benim için daha kolay. Dün gece başıma geleni yapmazlarsa tabii.

Gözlerim otoparkta bulabildiğim en az tecavüze uğramış kişiyi arıyor. Motosikletli adam dışarıda çünkü burada yaşadığına eminim. Ayrıca, motosikletler vajinama doğru gidiyor ve sikişmek muhtemelen

dostluk. Başka bir adam eve bir şey teslim ettikten sonra dışarı çıkar. Şapkasının kenarı gözlerinin üzerine sarkıyor. Yürüyen gereksiz bir risk gibi görünüyor. Bugün pek iyi seçenek göremiyorum.

Kapı çarpılır ve artık sessiz olan bebeğiyle kadın dışarı çıkar. Nefesinin altında küfrediyor. Beleşçi bebek babasıyla ziyareti kötü mü geçmişti? Büyük sürpriz. Sigaramı söndürüp ayağa kalkıyorum ve onu takip etmeden önce pantolonumun arkasındaki kiri ve taşları temizliyorum.

"Hey, beni bırakabilir misin?" diye sordum.

Yorgun gözlerinde yıpranmış bir pusla bana dönüyor. Sarı saçlarında sanki hayal kırıklığıyla ovalıyormuş gibi bir hareketlilik var. Eğer içeride birini ziyaret ediyorsa, bu mantıklı. Biz sinir bozucuyuz.

"Zamanım yok," diyor bir yandan devasa çantayı karıştırırken bir yandan da küçük mayın tarlasını kollarında tutmaya çalışıyor.

"İşte, onu bana ver," diyorum ve onu eşit derecede kızgınlık ve takdir ima eden bir sesle uzatıyor.

Çocuğu kucağıma alıyorum ve saçlarımin tellerine uzanırken ağlamaya başlamasını bekliyorum. Bazı insanlar bunu sevimli bulabilir ama ben bu şeyin patlamasını beklerken olduğum yerde donup kalıyorum. Annesi anahtarlarını çantasının ötesine gömülmüş halde buluyor ve arka kapıyı açıyor. Çocuğu alıp araba koltuğına oturtuyor ve tokaları bağlarken alnında boncuk boncuk terler birikiyor.

"Nereye gitmen gerekiyor?" diye soruyor, kızgınlığı hâlâ her hareketini motive ediyor.

Gördün mü, çok çekici olabiliyorum. Omuz silkiyorum. "Sadece birkaç kıyafet alacağım bir yer."

"Alışveriş merkezine gidiyoruz,"

diyor. "Bu mükemmel olur."

Yolcu koltuğına doğru işaret ediyor ve minibüsün etrafında yürüyor. Bingo. Ve en iyi tarafı, o bir kadın, ve benim yerime kendini öldürmeyi tercih edecek gibi görünen biri. Yani bu bir kazanç.

Dalton

Dün o kızı bıraktığım yere gelene kadar ikiyle ikiyi bir araya getirememiştim. Bronz bina gündüz farklı görünüyordu ve söylendiği kadar kötü görünmüyordu. Bu sabah işle ilgili bir telefon aldım ve kadının sesindeki çaresizlik, bundan çok daha kötü bir şeye gireceğimi düşündürdü.

İçeri girmeden önce gözlerim Rayna'nın penceresine takılıyor. Perdeler açık ve evde kimse yok gibi görünüyor, ki bu harika. Dün gece neden o kadar uzun süre dışarıda beklediğime dair sorularıyla yüzleşecek durumda değilim. Bir bahane uydurabilirim ama yalan söyleme konusunda berbatım. Beni hemen anlar. Ondan tamamen kaçmak daha iyi bir seçenek.

Metal bir kapıyı itip binaya girdiğimde bir kadın sandalyesinde dönerek beni selamlıyor. "Merhaba, ben Lucy. Telefonda konuşmuştuk," diyor bana doğru uzanarak.

Uzattığı elini tutmak için bir hamle yapmadım, o da boğazını temizledi ve kolunu indirdi. İnsanlara pek dokunmam, bu da dün gece *ona* dokunmuş olmamı daha da garipleştirdi. O kıza. Rayna. Uyumaya çalışırken utanç verici derecede uzun bir süre boyunca oturup düşündüğüm kız.

"Dalton," diyorum gözlerim eski binayı tararken. Burası muhteşem değil ama daha kötülerini de görmüştüm.

"Giriş yolunun boyanmasına ihtiyacım yok. Ev sahipleri yeni müşterilere daha iyi görünmesi için bu alanda iyileştirmeler yaptı, ancak gelecek yıl boya düzenini değiştirmeyi planlıyoruz. Şu anda odalara odaklanıyoruz."

"Pekala," diyorum.

Sunulabilir değil ama idare eder. Her boya darbesinde çizgiler oluşuyor ve beni fiziksel olarak hasta etmeden önce bunlara odaklanmayı bırakmam gerekiyor. Sanki bir araba galerisinden şişme bir tüp adam almışlar ve eline bir boya fırçası vermişler gibi görünüyor. Aslında bu, bu rezaletten daha iyi sonuçlar verebilirdi. Belki gelecek yıl beni ararlar ve bu berbat boya işini düzeltebilirim.

İğrenç bir sessizlik içinde danışmanın yanında durup bana nereye gideceğimi söylemesini bekliyorum. Böyle bir sessizlik, neredeyse gerçekten meşgul olmaya zorlanmaktan daha boğucu. Çok acı verici bir şekilde rahatsız edici.

"Nerede çalışıyorum ben?" Sonunda limitime ulaşmadan önce soruyorum ve çıkıp gidiyorum - ki bunu daha önce de yapmıştım.

Lucy ayağa kalkıyor, bilgisayarını kilitliyor ve benimle birlikte binanın arka tarafına doğru yürüyor. Önümüzdeki duvarda numaralandırılmış kapıları olan uzun bir oda sırası var. Kapıyı çalıyor ve anahtarla ilk kapıyı açıyor. İçeri girdiğimizde dudaklarım geriliyor. İğrenç duvarlar dört bir yanıma sarıyor. İçler acısı. Sadece bu oda umduğumdan daha uzun sürecek ama başlayabilirim. Mükemmelliği aceleye getiremem.

Resim sezonu her zaman Cadılar Bayramı'na yakın bitiyor, bu da bu işlerin sezon bitmeden önceki son işler olabileceği anlamına geliyor. Elbette, işler tekrar toparlanana kadar işlere girip çıkacağım ama hiçbirini ilkbahar ve yaz ayları kadar güvenilir olmayacak. Yılın bu geç döneminde çalışabildiğim için şükretmeliyim.

Her lanet duvardaki soyulmuş boyayı gördüğümde yüzümü buruşturarak dudaklarımı geriyorum. Önce zımparalamam gerekecek. Delikler bana bakıyor ve gözlerim onlara aşırı odaklanıyor. Yama yapmam gereken alçıpanın sivri kenarlarına bakmaktan kendimi alamıyorum.

Lucy kilitlenmiş bakışlarımı özellikle korkunç bir deliğe doğru takip ediyor. "Bu gibi ayık yaşam evlerine gelen insanların çoğunun başa çıkma mekanizmaları iyi değildir, bu yüzden bu odaların çoğunda bir tür delik vardır. Yine de birbirlerini yumruklamaktansa duvarları yumruklamalarını tercih ederim," diyor sıkı bir kahkaha atarak.

Ayık yaşam evi mi? Rayna neden onu bunlardan birine bırakmamı istedi?

Farkına vardığımda saf bir aptal olduğumu anladım. Eğer burada yaşıyorsa, muhtemelen bağımlılıkla mücadele ediyordur. Uyuşturucu ve alkol hiçbir zaman bana göre olmadı ama cazibesini anlayabiliyorum. Bazen kendi küçük, berbat zihnimden kaçmak eğlenceli olabilir. Belki rahatlar ve duvarları biraz daha az nevroitik boyayabilirim. Ama hayır, kötü düşüncelerimi ve duygularımı susturmak yerine her zaman zihnimde dolaşmalarına izin veriyorum. Sanırım şimdi onları susturursam arkadaşlıklarını özleyeceğim.

"Ben eşyalarımı alayım," diye kendimi düzeltiyorum. Profesyonellik falan.

Aracıma dönüyorum ve ihtiyacım olan tüm malzemeleri getirmek için iki tur atıyorum. Müteahhit değilim ama basit delikleri tamir edebilirim. Bunu öğrendim.

Kendi duvarlarıma delikler açtığımda annemin kıcıma vurup onları tamir ettirdiği özel bir beceri.

Masanın önünden geçerken Lucy'ye, "Sanırım bir şey boyamaya başlamadan önce tüm bu delikleri onaracağım," diyorum. "Bu odayı bitirdiğimde diğer odalar üzerinde çalışabilmem için ana anahtarı alabilir miyim?"

Cebini karıştırıyor ve anahtarı avucuma tutuşturuyor. Vücudumu ısıtan sıcaklığı tenime değdiğinde neredeyse düşürüyordum. İğrenç. Cebime koyup koridora çıkıyorum.

Kapının kilidini açtım ve bana gösterdiği odaya girdim. Derz macunu ve macun bıçağıyla ilk delik üzerinde çalışmaya başlıyorum. Serin sonbahar havası dışarıdaki dünyayı serinletiyor ama burası çok sıcak. Kıyafetlerimin altında ter birikiyor. Durup etrafa bakıyorum, sonra gömleğimi çıkarıp omzuma atıyorum ve çalışmaya devam ediyorum. Etrafta insanlar olsaydı gömleksiz yakalanmazdım. Şimdiye kadar burası gerçekten boş görünüyor.

Yapışkan metal bıçağı yama üzerinde bir kez daha gezdiriyorum, dilimi dişlerimin arasına sıkıştırıp alçıyı mükemmel bir şekilde yerleştirmeye çalışıyorum. Boya yakında üzerini kapatacak ama mümkün olduğunca düzgün durmasını istiyorum. İşimi bitirip bıçağı pantolonuma siliyorum ve büyük bir dikkatle çalışmama bakıyorum. Muhtemelen düzgün olması için kenarları zımparalamam gerekecek.

Duvardan kafamı kaldırdığımda koridordan bana bakan kızı görüyorum. Yanında bir alışveriş çantası asılı ve ağzı bir karış açık. Bana bir sanat müzesindeki ince oyulmuş bir heykelmişim gibi bakıyor ve bu her nasılsa çoğu insandan aldığım iğrenme ya da küçük düşme bakışlarından daha kötü.

Geri çekiliyorum, yatağın köşesine takılıyorum ve arkamdaki duvara düşüyorum. Dirseğim geri gidiyor ve neredeyse duvarda yeni bir delik açıyorum. Gömleğimi omzumdan sıyrıp üzerime atıyorum. Aşağı çekmeye çalıştıkça terden sırlıklam olmuş bedenime yapışıyor. Beni ne zamandır izliyordu? *Neden* beni izliyordu? Bu çok ürkütücü.

Tamam, dün gece ürkütücüydüm ama en azından yüz yüze değildi. En azından onu sikmeme gözlerimle cevap vermek zorunda kalmadı.

Dudakları bir kahkahayla yukarı kalkıyor ve duvardan uzaklaşıp gömleğimin eteklerini çekiştirirken neredeyse yeniden tökezliyorum.

"Ne oluyor lan?" Şak diye söyledim.

"İzlenmekten hoşlanmıyor musun?" diye soruyor. Tou-fucking-ché.

Yerden macun bıçağını aldım ve alay ettim. "Seni izlemiyordum."

Koridorda gözden kaybolmadan önce "Elbette," diyor.

Kapıya doğru gizlice yaklaşıp köşeden bakıyorum. Soldaki üçüncü kapıdan giriyor. Buradan iki oda aşağıda.

Malzemelerimi toplayıp koridorun karşısındaki odaya doğru ilerlerken nefesimin altında "Kaltak," diye mırıldanıyorum. Az önce bana yaptığı şeyin aynısını yaptığım için beni yargılamaya nasıl cüret eder? Gittiğinden emin olmadan onun odasını temizlemeyeceğim.

Garip biri. Garip biri.

Benim gibi.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Rayna

Well, fuck. Somerset House'a vardığımda Sarah'nın kapısını açık gördüğümdeki şaşkınlığımı hayal edin. Odasında değildi ama gömleksiz bir adam vardı. Ve bu dün geceki adamdı. Sürüngen. Ama sonra kendimi ürkütücü olmaya bıraktım çünkü gözlerimi ondan ayıramıyordum. Kot pantolonu kalçalarından aşağı sarkıyor, boxer külotunun üst kısmı dışarı çıkıyordu. Kasları karnından aşağıya doğru iniyordu ve elindeki bıçağın her darbesinde kolları dalgalanıyordu. Vücudundan ter damlıyordu. *Damlıyordu*. Çok sıcaktı. Bakışlarıma verdiği tepki de şefin öpücüğüydü. Bir erkeğin kendisine bakılmasından bu kadar rahatsız olduğunu hiç görmemiştim. Gülmekten kendimi alamadım çünkü tam bir ikiyezli davranıyordu. Koyu renkli camların arkasını göremiyordum ama dün gece benim penceremi izlediğini biliyordum. Bir kadın olarak, birinin bana baktığını anlayabilirim.

Çantamdan giysilerimi çıkarıp şifonyerime yerleştiriyorum. Çekmeceyi kapattığımda gıcırdayan ahşap tiz bir inilti çıkarıyor. Küçük tahnit koleksiyonum şifonyerin üstünde duruyor ve dikkatimi bana büyük bir rahatlık sunan bu yaratıklara veriyorum. Koleksiyonumu başlatan küçük sincabın kürkünü okşuyorum. Kulakları yok. Küçük kalbinin son atışından bu yana geçen yıllar içinde kayboldular. Onu bir emlak satışında buldum ve sahipleri onu neredeyse bana verdiler. Gerçekten korkutucu görünüyor ama onu seviyorum.

Yanında bir rakun kafatası duruyor ve parmaklarımı minik dişlerin üzerinde gezdiriyorum. Ölüm beni tuhaf bir şekilde büyülüyor ve koleksiyonumun odama giren insanları rahatsız etmesini seviyorum. En azından birinin eşyalarımı çalması konusunda endişelenmeme gerek yok. Kimse Van Gogh'u, kulaksız küçük sincabımı ya da minyatür metal direğin üzerindeki striptizci farem Cardi'yi istemiyor. Formaldehit dolu bir kavanozda bir çift köpek topum bile var. Yanında rulo haline getirilmiş ve bağlanmış deri bir kılıf duruyor ve içindeki yarıklardan çeşitli büyüklükte kemikler çıkıyor. Bu benim baculum koleksiyonum - farklı memelilerin penis kemikleri. Ne kadar eğlenceli değil mi? Eğer insanlar penis kemiği olmayan nadir memelilerden biri olmasaydı, benim de bir insan baculumum olurdu. Buna *ereksiyon* deniyor, Tanrı aşkına.

Somerset House'a ilk geldiğimde, koleksiyonumu **y a n ı m d a** getiremeyeceğimi söylemeye çalıştılar. Neyse ki -ve şaşırtıcı olmayan bir şekilde- kimse

Serbest bırakılmayı beklerken sırt çantamdan bir şey çıkarmıştım. Bunların hiçbirini arkamda bırakmamın imkanı yok. Gerçek bir evim varken evden kalan tek şey onlardı. Bu zararsız ölü şeylere karşı duydukları tuhaf korkuyu aşmaları gerekecek, özellikle de kapılarına dayandığımızda neredeyse ölmek üzere olan bizlerle uğraştıkları için. Ölümden bahsetmişken, eğer öldüğümde biri beni tahnit etmezse, sonsuza kadar kalıp onlara musallat olacağım.

Dalton

ÇALIŞMAYA DEVAM ETMEYE ÇALIŞIYORUM. Benimle yüzleştiği koridorun karşısındaki odada bulunan üç delikten birini tamir ettirdim. Beni terleten sadece sıcak değil. Etrafa savurduğu suçlamalar. Doğru ya da değil.

Macun bıçağımı yıpranmış şifonyerin üzerine koyuyorum ve koridoru geçip onun odasına doğru ilerliyorum. Kapı sesi koridorda yankılanıyor ve beni burada bırakmasını bekliyorum. Ben de içeri girmeme izin verir miydim emin değilim. Hayır, kesinlikle vermezdim. Ama o izin veriyor ve kimse koridordan gelip neler olduğunu görmeden önce odasına giriyorum. Ona doğru yürüyorum ve sırtını duvara yaslayana kadar attığım her adıma karşılık o da bir adım geri atıyor. Onu delip geçen gözlerimin ateşini hissediyor mu? Umarım hissediyordur. Bir şey dikkatimi gözlerindeki korkudan uzaklaştırıyor -şifonyerinin üzerindeki garip, kulaksız bir sincap- ama sonra gözlerim tekrar ona dönüyor.

"Ağzından çıkana dikkat etmelisin," diyorum. Gözlerimdeki sıcaklığa rağmen her hece buz gibi soğuk.

Çenesini kaldırıyor. "Ne hakkında?"

"Seni izlediğim gibi *yanlış* bir düşünce. Böyle şeyler söyleyemezsin. Burada çalışmaya çalışıyorum."

"Beni izliyordun."

Başının yanındaki duvara vuruyorum ve bir an için onarmam gereken başka bir delik açtığım için endişeleniyorum. Elim açılıyor ve iğrenç boya kalıntıları avucumun altına dökülüyor. O haklı. Yüzde yüz haklı.

Doğru. Dün gece onu izliyordum. Ama yeni iş yerime doğru patlatmasına gerek yok. Önümde uzun bir kış varken bu işi kaybetme riskini göze alamam. Yavaş sezonda beni idare edecek maaşa ihtiyacım var.

"Dün gece ne yapıp yapmadığımdan bağımsız olarak, bu konuda çeneni kapalı tutmalısın. Gömleksiz bir şekilde beni süzdün. En azından üzerinde havlu vardı!"

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Gördün mü, beni izliyordun."

Lanet olası A. Kahretsin. "Tamam, Rayna. Seni bir süre izledim. Ama bu kadar. Boş ver gitsin. Hiç olmamış gibi davran."

Unutulmaz gözleri göğsümde gezinirken alt dudağını ısıyor. "Seni koleksiyonuma bakarken gördüm."

"Ne?" Kekeliyorum.

Çenesiyle arkamı işaret ediyor. "Ölüm koleksiyonum."

"Tamam mı?" Diyorum. Nereye varmaya çalışıyor bu?

Gözleri parlıyor, yemin ederim. "İki kere bile bakmadın. Garip olduğunu düşünmedin mi?"

Onun ölümsüz hazinelerine bakıyorum. Çok tuhaf. Sahip olmak için garip bir şey. Ama tuhaf şeyleri iğrenilecek ya da rahatsız olunacak bir şey olarak görmüyorum. Ben tuhafım ve tuhaf şeyleri severim. Kan gibi, ister canlıdan ister ölüden ya da ölmekte olandan gelsin. Kendim normalden en uzak kişi olduğum halde tuhaflikları yargılayacak kişi ben değilim.

Bakışlarımı tekrar ona çevirmeye zorluyorum çünkü şu an onun gariplik seviyesinin beni rahatsız etmediği gerçeği üzerine kendini kandırmasının zamanı değil. Diğer insanlar ve lanet olası boyadaki çizgiler dışında hiçbir şey beni rahatsız etmiyor.

"Odaklanabilir misin?" Diyorum. "Seni izlediğim konusunda çeneni kapatır mısın lütfen? Ben sana baktım, sonra sen bana baktın. Ödeştik diyelim." Tırnaklarımı başının yanındaki duvara geçiriyorum. Boya pul pul dökülüyor ve eski parkelere doğru süzülüyor. Onun gözlerinin içine bakmanın kendi gözlerimi kaçırmama neden olmamasından nefret ediyorum. İnsanlarla konuşurken her zamanki paniğin boğazımı düğümlediğini hissetmiyorum.

"İyi!" diye bağırdı. "Odamdan çık." Tuhaf flört anı yüzünden silinip gider, tıpkı böyle.

Elimi bırakıp gitmek için dönüyorum ama koleksiyonunun önünde duruyorum. Tuhaf, kulaksız sincabın kaba tüylerine dokunuyorum.

Aceleyle yanıma geldi ve elimi itti. "Van Gogh'a dokunma!" "Kulakları nerede?"

Dudakları ince, öfkeli bir çizgi halinde geriliyor. "Düştüler. Kırk yıl önce ölmüş."

Elimi yanıma bırakıp verdiği yanıt karşısında gözümü bile kırpmadığımda, dudaklarının kenarlarının yeniden yükseldiğini görüyorum. Bu işi garipleştiriyor. Şifonyeri ölü boklarla kaplı ama beni tuhaflaştıran bu değil. Gözlerindeki flörtöz ışıltı.

ALTINCI BÖLÜM

Rayna

W Yürüyüş yaparken, burun boşluklarından birine bir yaprak parçası saplanmış küçük bir kuş kafatası buluyorum. Kemikler çok kırılgan. Çok hafif. Ve içinden geçen cılız kahverengi dal, kemiklerden birini koparacakmış gibi görünüyor. Buna rağmen, gerçekten çok güzel. Doğa onu tüm etlerinden arındırmış ve kendi yaptığım bazı parçalardan daha iyi bir iş çıkarmış. Onu yanımda eve götüreceğim. Şifonyerimde onun için mükemmel bir yerim var.

Ne zaman bir araba geçse başparmağımı rüzgâra doğru savuruyorum ama kimse durmuyor. Çantamı diğer tarafa kaydırıp tekrar havaya kaldırıyorum ama tüm yolu yürüyerek kat etmek zorunda kalıyorum. Somerset'e döndüğümde yorgunum ve canım bir şeyler çekiyor. Beni cehennemden gelen banliyö babasıyla arabaya bindirdiği geceden beri kafayı bulmamıştım. Neyse ki yeterince zaman geçti ve bu sabahki rastgele idrar testimde çıkmadı. O sonucu beklerken sinirden neredeyse parmaklarımın ucunu koparıyordum. O gece hayatımın en kötü gecelerinden biriydi ve buna değmemişti. O anlık nüksetme beni hapse geri gönderseydi, yaraya tuz biber ekmiş olacaktım.

Koridorda yürürken saçlarım yanaklarıma yapışıyor. Hava serin olmasına rağmen eve yürürken terden sıırılsıklam oldum. Kapıların çoğu normalde olduğu gibi kapalı ve Dalton'ın delikleri tamir etme ve boyama işinde ne kadar ilerlediğini merak ediyorum. Dün Sarah'nın odasını gördüm, tamamen boyanmıştı ve çok güzel görünüyordu. Bizi sonradan düşünülmüş bir yere tıkmak yerine daha çok bir ev gibi hissettiriyordu. Ki öyle de yaptılar.

Kapımın önünde durdum. Kilitli değil ve açık. Bu herif bensiz odama girmese iyi olur. Koleksiyonum yüzünden odama kimsenin girmesini istemiyorum. İnsanların çalmasından endişe etmiyorum, ama insanların onlarla oynamasından ve hazinelerime zarar vermesinden endişe ediyorum. Bazıları çok kırılgan. Van Gogh gibi. Parçaların çoğu bu insanların yaşadığından daha uzun süredir ölü.

Kapıyı iterek açıyorum ve o da benim kadar şaşkın görünüyor. Bir merdivenin üzerinde, tavanın duvarla birleştiği hassas köşeyi boyarken uzun vücudu yukarı doğru uzanıyor. Beni görünce sendeleyerek geri çekiliyor ve gri boyayı tavana yayıyor, sonra küfrederek düşmeden kendini tutuyor.

"Gittiğini sanıyordum," diyor. Çoktan bitirdiği beyaz tavanı bozan gri boyaya bakarken göğsü kabarıyor. "Siktir," diye fısıldıyor.

"Evet, geri geldim. Bugün odamı yapacağınızı bilseydim gitmezdim."

"Korkunç küçük koleksiyonunu çalacağım mı endişeleniyorsun?" diye soruyor sinirli bir şekilde. Elini pantolonuna siler ve arkasında gri bir leke bırakır.

Alay ediyorum ve kırılğan kuş kafatasını çantamdan çıkarıp koyu renkli bir parfüm şişesinin kapağının üzerine koyuyorum. Şişenin etrafını bir kafatası sarıyor, etiketi de görkemli ölümün bir başka göstergesi. Parfümü kullanmıyorum -kokusu çok çiçekli ve güçlü- ama şişe vazgeçemeyeceğim kadar güzeldi. Tek yapraklı küçük dal hala kafatasının burun boşluğundan sarkıyor. Dal ve yaprak yakında ölmeyi bitirecek ve kafatasına uyacak, bu yüzden onu yerinde bırakıyorum.

Çantamı yere bırakıyorum ve onu zıplatan ağır bir gümbürtüyle yere çarpmasına izin veriyorum. Yatağında oturmuş, küçük bir boya hatası yüzünden panik atak geçiren bu tuhaf adama bakıyorum. O fırçayı tekrar tekrar sürüyor ama onunla hiçbir şey yapmıyor.

"Gidebilir misin?" diye sorar.

"Hayır, burası benim odam."

Fırçayı merdivenin üzerine koyar. "Ben insanların yanında çalışmam. Çalışmam."

"Neden? İnsanların tavandaki bir boya yüzünden sinir krizi geçirdiğini görmesini istemiyor musun?"

"Siktir git," diyor ve bu beni gülümsetiyor.

Ama gitmiyorum. Sadece yatakta geriye doğru kayıyorum ve sırtımı boyasız duvarlardan birine yaslıyorum. "Çok profesyonelce."

Merdivenden inip bana doğru yürüdü ve boya kaplı elini boğazıma götürerek beni duvara yapıştırdı. "Benimle uğraşmak istemezsin, Bones."

Elini üzerime koymasına verdiğim ilk tepki dizimi kaldırıp tam karnına indirmek oldu. Homurdanarak beni bırakıyor, sonra elleriyle ayaklıkları kavrayıp karnını içeri çekerek ağır ve öfkeli bir nefes alıyor. Ürkütücü gözleri beni yedi farklı şekilde öldürmek ve diğer ürkütücü eşyalarımınla birlikte şifonyerimin üzerinde poz vermek ister gibi bakıyor.

"Hayır, siktir *git*, sürüngen," diyorum.

Ayağa kalktım ve merdivene doğru yürüdüm. Basamakları tırmanıyorum ve güzel gri boyayla kaplı boya fırçasını alıyorum. Gözleri irileşiyor ve bana bağırmak için ağzını açıyor ama o daha tek kelime edemedi boyayı başımın üzerine fırçalıyorum ve mükemmel beyaz tavanını daha fazla mahvediyorum.

Dalton

YAPMADI. Bunu öylece yapmadı. O içeri dalmadan önce mükemmelleştirdiğim tavanın üzerindeki yarım yamalak gri boya çizgisi beni kırmızıya boyuyor. Daha spesifik olarak, fırçamı tutan elim gevşeyip hareketsiz kalana kadar lanet olası macun bıçağıyla boğazını kesmeyi hayal ediyorum.

Cinayete meyilli düşünceler beslemeyeli uzun zaman olmuştu ama son zamanlarda daha sık aklıma gelmeye başladılar. Neredeyse onları aştığımı düşünüyordum. O kadar uzaklaşmışlardı ki, başlangıçta hepsinin bir kuruntu olup olmadığını bile merak ettim.

Ama işte buradayım, zihnimde yeniden vahşi bir cinayet işliyorum.

Merdivene saldırdım ve kontrol için savaştık. O bana tekme atmaya çalışıyor, ben de onu pençelemeye çalışıyorum. Boğuşurken boğazından boğuk sesler geliyor. Sonunda kolunu kavradım ve onu en alt basamağa getirdim. Kıçı üstteki basamağa çarparken bacakları benimkilerin arasından kayıyor. Oraya vardığı anda yüzünü vahşi bir bakış kaplıyor ve taşaklarıma saldırmayı planladığını anlıyorum. Bacaklarını kaldıramasın diye onu vücudumla ve kasıklarımınla sıkıştırıyorum. Eli hala boya fırçasının sapına sarılıyken kolunu sallıyor. Fırçayı yüzüme doğru sürmeden önce gömleğime gri bir parça düşüyor. Soğuk, yapışkan boya tenime yapışırken, bileğini tutup arkasına sıkıştırıyorum. Bu, merdiveni sallıyor ve boya kutusunu yan tarafına gönderiyor, yan taraftan ve zeminden bir gri şelale dökülüyor.

Nasıl bir karmaşa yarattığının farkında bile değil. Yine de, eğilip onu öpme düşüncesi benim için zevkli bir düşünce. İlk etapta deneyimlemeye bile katlanamadığım bir özlem.

Saçını yumrukluyorum ve inliyor. "Bunu neden yaptın?"

"Çünkü bir pislik gibi davranıyorsun ve lanet olası boya konusunda bu kadar takıntılı olmak sağlıksız."

Gözlerim kısıldı. "Ben sadece işimle gurur duyuyorum."

"Bundan daha fazlası var. Son beş dakika içinde beni üç farklı şekilde öldürdün, değil mi?" Gözleri üzerimde sertleşti. "Öyle değil mi?"

Nereden biliyor? Yüzümden cinayet eğilimlerimi görebiliyor mu? İfademde mi? Kalbimde mi?

Dudaklarım geriliyor ama onu bırakıp şifonyerine doğru yürüyorum. Garip küçük sincabını kavrayıp bembeyaz göğsüne biraz boya sürdüğümde gözleri açılıyor. Onu önümde tutuyorum. "Ölü şeylere bu kadar takıntılı olmak da sağlıklı değil."

Tavanda boyayı sürüklerken ona baktığım gibi bana bakarken gözleri genişten daralmaya doğru gidiyor. Muhtemelen biz konuşurken zihninde beni öldürüyordur. O da böyle biliyordu.

Benzerler benzerleri tanır.

Bana doğru koşuyor ve ben de sincabı başımın üstünde tutuyorum. Korkunç oyuncağına uzanmaya çalışırken yanağını karnıma bastırıyor; onu kavrayamayacak kadar kısa boylu.

"Eğer Van Gogh'u kırarsan, ben de seni kırarım!" diye bağırıyor. Sözlerinin arasından öfkeli, vahşi bir hırıltı geçiyor. Çok sevimli. "Onu geri ver!"

Yüzündeki çaresiz öfke beni bunu düşünmeye zorluyor ama gözlerim tavanın köşesinde uzanan gri iğrençliğe takılınca onun duygularını görmezden geliyorum. Dikkatimi tekrar, havaya kaldırdığım elimdeki sincaba ulaşmak için mücadele eden hırpani kadına çeviriyorum. "Beni henüz öldürmedin mi, Bones? Beni zihninde öldürdün mü?"

Ellerini değerli eşyasının üzerine koymak için gövdemi tırmanmaya çalışırken göğsü bana bakıyor. "Seni gerçek hayatta öldürmek üzereyim!" İçimden bir ses bunu yapacağını söylüyor. Eğer burada bir bıçak olsaydı, onu benim üzerimde kullanırdı. Bazen kendi yansımamda fark ettiğim o dengesiz bakışı var.

"Bunu yanımda götüreceğim," diyorum ve bu sözlerim, gözlerini bana dikerken iki ayağını da yere düşürmesine neden oluyor. "Yarın tavanı tamir etmeye geldiğimde, o aptal sincabını geri vereceğim."

Gözleri benimle sincap arasında gidip geliyor. "Eğer Van Gogh'a bir şey olursa, senin onda eksik olan her bir parçanı çıkarırım."

Ses tonundaki vahşet doğrudan sikime gidiyor. İnkâr edilemez bir kesinlik her kelimeyi noktılıyor. Eğer Van Gogh'un küçük taşakları düşerse - eğer hala varsa- sırada benimkiler var. Yine de onun iğrenç duygusal destek tahnitlerini parçalamayı planlamıyorum. Bu onu tekrar göreceğimi garanti eden bir teminat. Gariptir ki, bunu her şeyden çok istiyorum.

Sincabı arabama götürüp bagaja kilitliyorum, sonra eşyalarımı toplamak ve dökülen boyayı kurumadan silmek için odasına dönüyorum. Yatağında oturmuş, nefret dolu bakışlarla beni izlerken suratını asıyor.

Odasından çıkmadan önce son bir kez onunla yüzleşmek için dönüyorum. "Yarın görüşürüz, Bones."

YEDİNCİ BÖLÜM

Rayna

şifonyerimde eskiden Van Gogh'un bulunduğu boş alana bakıyorum. İçimi bembeyaz bir öfke kaplıyor. İyi olup olmadığını merak ederken tırnaklarımı yiyorum. Ona iyi bakılıyor mu diye. Eğer o pislik onu doğrudan güneşe çıkarıyorsa, ki bu kürküne zarar verebilir. Gözlerim tavandaki kurumuş gri boyaya gidiyor. *Bu* bana ait olan bir şeyi almasını gerektirmezdi. Bu çok aptalca. Eminim bir bardak süt döktüğünde de ağlıyordur.

Yataktan kalktım, koridorda yürüdüm ve masanın önünde durdum. "Sana nasıl yardımcı olabilirim, Rayna?" Lucy sordu.

"Ödünç alabileceğim bir Sharpie'niz var mı?"

Parmakları kalın siyah bir keçeli kalem bulana kadar masanın çekmecesini karıştırıyor. Muhteşem bir şey. Bana uzattı. Odama geri dönerken içimi muhteşem bir heyecan kaplıyor. Tavanı tamir etmeye geliyor ama elimdekini görünce kalp krizi geçirecek.

Parmaklarımı işaretleyicinin üst kısmına dolayarak bir gıcırtyla yerinden çıkana kadar çekiyorum. Duvara yaslanıyorum ve kalemi burnuma götürüp derin bir nefes alıyorum. Kimyasal koku sinüslerimi yakıyor ve insanların eskiden bu şeylerin insanı uçurabileceğini iddia ettiklerini hatırlıyorum. Yapamazlar, gerçekten değil, ama koku bana denediğim zamanları hatırlatıyor. Ondan sonra daha somut yöntemlere yöneldim ama dumanı üflemek benim "şeyim" olmadı. Sadece üç saniye boyunca havada süzülme hissi verdikten sonra beni bilinçsiz hale getirdi. Tam bir para israfıydı, özellikle de beni saatlerce ya da günlerce uçurabilecek şeyler keşfetmişken.

Şimdi yine uçuyorum. Endişe beynimde bir kreşendo oluşturdu ve basınç valfini patlatmak için bir şey yapmazsam patlayacağım.

Ben de yazmaya başladım.

Kalemi gri duvarın üzerinde sürüklüyorum, öfkemi büyük, blok harflerle döküyorum. *Ucube. Ucube. Tuhaf. Bu sadece boya.* Rengarenk küfürler ekliyorum, sonra da yeni takma adımla imzalıyorum.

Bones.

Öfkem geçtiğinde ve yaptığım pislige baktığımda, yaptığım şey için kendimi kötü hissediyorum. Öfke sorunları ve dürtü kontrolü ile mücadele ediyorum ve genellikle kendimi kontrol edebilsem de -ya da dürtülerimi ilaçlarla bastırabilsem de- bu sefer yapmadım. Yaptığım şey önemli bir şey değil. Çocuklar bunu her zaman yapar. Ama bu muhtemelen Dalton'ı beşinci kategoride bir paniğe sürükleyecek. Buraya girip kıymetli boyasının her yerinde yaptıklarını gördüğü anda solgun gözlerinin önünde kıyametin koptuğunu öğrenmiş gibi olacak.

Bunu düzeltmem gerek.

Bir şişe el dezenfektanı alıp duvara koyuyorum ve gömleğimle ovalayarak çıkarmaya çalışıyorum. Mürekkebi bulaştırıp yayıyor, daha da kötüleştiriyor ve her harfin hayaleti lekelerin içinde kalıyor. Ben öfkeyle uğursuz siyah mürekkebin etrafında dönerken odamın kapısı açılıyor. Ona ana anahtar vermelerinden nefret ediyorum. Öylece içeri dalıp ne yaptığımı görmesine izin verilmemeli!

Ve oğlum, öyle.

Lekeleri ve karalamaları incelerken alt çenesi düşüyor ve yaptığım her şeyi tararken o gri gözlerin kırmızı bir renk aldığına yemin edebilirim.

"Ne. Ne. Siktir!" diye bağıyor. Sesi ikimizin de başını belaya sokma riskini doğuracak kadar yükseldi.

"Biri içeri girmiş! Gördün mü? Temizlemeye çalışıyorum." Yarım yamalak temizlik işimi sergileyip duvarı ovmaya devam ediyorum. "Siktiğimin çocukları."

Dudakları gergin ve öfkeli bir çizgiye dönüşmüş halde yanımdaki duvara yaklaşıyor. "Bana bir yabancıнын buraya geldiğini, gerçekten ilgili bazı ifadeler yazdığını ve altına senin için takma adımı yazıp imzaladığını mı söylemeye çalışıyorsun? Sana daha dün verdiğim lakabı mı?"

Bakışlarımı indirdim. Şirret, kalın harflerle imzaladığımı unutmuşum. Altını bile çizmişim.

Elindeki malzemeleri ve sırt çantasını yere atıyor ve arkasını dönüp gidiyor. O odadan çıkar çıkmaz siyah boya lekeli çantasını karıştırıyorum. Ellerim telefonunu, kazağını ve dizüstü bilgisayarını karıştırıyor ama sevgili Van Gogh'umdan hiçbir iz göremiyorum. Siktiğimin yalancısı. Birkaç dakika sonra elinde gri bir boya kutusuyla geri döndü.

Yumruklarım kalçalarımın iniyor. "Van Gogh nerede?"

Duvara dayalı merdiveni alır ve kurar. Gri boya hala metali lekeliyor. Rulo fırçasını, tavasını ve beyaz boya kutusunu bir rafa yerleştiriyor, sonra merdiveni tırmanmaya başlıyor. Tüm bunları soruma cevap vermeden, hatta konuştuğumu bile kabul etmeden yapıyor.

"Sincabım nerede dedim?" Tekrar ediyorum.

Vücudunu saran öfkeye rağmen tavanı pürüzsüz, adanmış darbelerle boyamaya başlarken bana dönüp bakmıyor. "Evde. Unutmuşum ve buna minnettar olmalısın. Bunu görseydim ve değerli küçük sincabın elimde olsaydı, lanet kafasını koparırdım." Fırçasının darbeleri tıpkı sesi gibi hızını ya da basıncını hiç değiştirmiyor ve son cümleyi içime bir çivi çakan ürkütücü bir sakinlikle söylüyor.

"Eğer onun kafasını koparırsan, sıra seninkine gelir. Siktiğimin siki!" Çılgılık atıyorum.

Tavandaki gri çizgiyi yok etmeyi bitirir, sonra fırçayı merdivenin tepesine koyar. "O çoktan öldü, Rayna." Aşağı iniyor, her adımda ayaklarının altından boş bir ses çıkıyor. "Ama şu sıçtığın iki duvarı boyamazsan eve döndüğümde onu ateşe vereceğim."

Kolumdan tutup beni duvara doğru çekiyor ve elime bir fırça sapı tutuşturuyor. Alay ediyorum, silindiri duvara bastırıyorum ve onu kızdıracağını bildiğim için özensiz vuruşlarla itiyorum. İçinin derinliklerinden sinirli bir hırıltı geliyor ve elini benimkine doluyor. Elimi duvara doğru kaldırırken öfkeli nefesinin boynuma çarpması göğsümün sıkışmasına neden oluyor. Elimi sertçe kavıyor ama boyayı nazik bir hareketle duvarın üzerinde yuvarlıyor. Her geçiş pürüzsüz bir yüzey oluşturuyor. Çok düzgün.

Tam arkamda durup beni en başta berbat ettiğim şeyi boyamaya zorlarken vücudunun sıcaklığı beni yakıyor. Böyle resim yapmak, her darbeyi bir öncekiyle hizalamak garip bir şekilde rahatlatıcı. Dudaklarından daha az sinirli bir inilti çıkıyor. Hâlâ sinirli ama farklı bir şekilde. Ses kendini pelvisime gömüyor. Bu adam resim yapmayı gerçekten seviyor olmalı. Samimi olarak. Sanki bunun için bir fetişi varmış gibi. Sonra arkamdan siki sertleşiyor ve şüphelerimi doğruluyor.

Sikeyim. Garip.

Son vuruşta beni döndürüyor ve saçlarımı yumrukluyor. Parmağını boyanın içine daldırıp iterken kalbim göğsümde güm güm atıyor.

Ağzımın içine. Beni o kadar sarsıyor ki elimdeki silindiri düşürüyorum. Acı, ağzımı kurutan tat dilime saldırıyor. Boya bütün mukozalarımı kurutuyor ve kendimi iğrenç gri bir limon emmiş gibi hissediyorum. Dudaklarım parmağının etrafında büzülüyor.

"Umarım tadı berbattır, bones," diyor. Gözlerinde bir kıvılcım yanıyor ve ben anlamını kavrayamıyorum. "Eğer bir daha benim bokumla oynarsan, bu boya yerine parmaklarımdan kanını emersin."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Dalton

My araba tekliyor ve sonunda birlikte çıktığımız yolun sonuna gelip gelmediğimizi merak ediyorum. "Bugün değil, dostum." Zavallı şeyi yola devam etmesi için cesaretlendirmek amacıyla direksiyonu ovuşturuyorum. Sonunda kükreyerek canlanıyor ve cebimde ana anahtarın bir kopyasıyla Somerset'e doğru yola çıkıyorum.

Bir kopyasını yapmamalıydım ama yaptım. Kendime engel olamıyorum. Çalışmalarımı mahvetmesine rağmen, ona çekildim. Ayrıca, ona sincabını bırakacağımı söyledim.

Sadece ne zaman olduğunu söylemedim.

Somerset House'a gidiyorum ve karanlık otoparka giriyorum. Binanın içinde hiçbir ışık yanmıyor çünkü neredeyse gece yarısı. Ana kapıya doğru sürünüyorum ve elimi kapı koluna atıyorum. Kapı kilitli ve ana anahtarım sadece iç kapılarda çalışıyor. Bu komplikasyonu düşünmemiştim. Penceresine doğru yürüyorum ve açık olması için dua ediyorum. Açıldığında, kayarak açıldığında ve sıcak havanın dışarıdaki esintiyi emmesine izin verdiğinde, yüzümde bir gülümseme kayıyor. Yolun geri kalanını kaldırıyorum, çantamı yere koyuyorum ve kimse beni fark etmeden içeri giriyorum.

Ayaklarımı yere indiriyorum ve bir an için kendimi toparladıktan sonra dışarıda yerde duran çantama ulaşamayacağımı fark ediyorum. Dışarı çıkıp tekrar içeri girmektense bırakıyorum. Sincabını başka bir gün geri getirmem gerekecek.

Yatağa doğru döndüm. Uyuyor, dudakları yumuşak ve gevşek. Bir an için onları öptüğümü hayal ediyorum, sonra düşüncelerim onları ısırp koparmaya ve ne kadar kanayacaklarına dönüyor. Onu tatmak, kaynağından taze ...

Başka bir şey düşünmeliyim.

Komodininin üzerindeki bir hap şişesi dikkatimi çekiyor ve içindeki hapları sarsmamaya dikkat ederek şişeyi elime alıyorum. Etiketini yüzüme çevirdiğimde ağır uyku hapları olduğunu fark ediyorum. Etiket ayrıca bu hapların ona reçete edilmediğini de ortaya koyuyor. Doktorum bana daha önce de aynı ilacı vermişti. Beni uyutuyorlardı elbette ama sonra uykunun bir adım ötesine geçip bayılmama neden oluyorlardı. Uyanıyor ve insanlarla iletişim kuruyordum -bana birkaç kez söylendiği gibi- ama uyandığımda bunların hiçbirini hatırlamıyordum.

Şişeyi yerine koyuyorum ve Rayna'ya dönüyorum. Tişörtü gövdesinin etrafında kıvrılıyor ve göğüsleri neredeyse ince kumaşın altından kayıyor. Kendimi durduramayıp ona doğru uzanıyorum ve kolunun yumuşak iç kısmını okşuyorum. Parmak uçlarımin altındaki teni süet gibi. Aletim sertleşiyor ve bir elimle pantolonumun önünü ovuyorum. Kendimden başka biriyle seks yapmak istemeyeli uzun zaman olmuştu. Bir partneri hayal kırıklığına uğratma korkusu insanı perhiz yapmaya yetiyor, bu yüzden genellikle bundan kaçınıyorum. Yine de bana diğerlerinin baktığı gibi iğrenerek bakmıyor ve bu beni sertleştiriyor.

Kolunun iç kısmına dokunmama rağmen kıpırdamayınca elimi göğsüne götürüyorum. Kumaşı sıyırıp yumuşak, pembe meme ucunu ortaya çıkardığımda bile uyumaya devam ediyor. Parmaklarım göğsünün etine batıyor ve onun için acı çekiyorum. Bilinçsizlik seviyesi, vücudumda giderek artan arzuya bir katman daha ekliyor. Uyumaya devam ederse, onu hayal kırıklığına uğratmamın imkanı yok.

Evet, onu becermek istiyorum.

Çarşafı indiriyorum ve parmaklarım minik siyah şortuna ulaşana kadar elimi bacaklarının arasında gezdiriyorum. Kumaş kenara kayıyor ve bana şimdiye kadar gördüğüm en güzel amcığı gösteriyor. Soluk bir morluk uyluğunun iç kısmını boyuyor ve bunun onunla ilk tanıştığım geceden kalma olup olmadığını merak ediyorum. O ilk gece nasıl görüldüğünü hatırlayınca, parmağımı ve başparmağımı dudaklarına koyup aralarını açarken içim daralıyor. Keşke teninde hâlâ kan olsaydı da onu yalayarak temizleyebilseydim.

Eğilip kokusunu içime çekiyorum; kiraz ve badem gibi tatlı, biraz da ter ve sabun kokusu. Burnumu düzgünce tıraş edilmiş tümseğine yaklaştırıp daha da fazla içime çekiyorum. İnce kahverengi tüylere baş döndürücü bir misk yapışıyor. Hoş olmayan bir koku değil. Beni ona yaklaştıran bir koku. Beni çağırıyor ve dilimi onun üzerine koymamı istiyor.

Ben de öyle yapıyorum.

Dilimi dudaklarımın arasından geçirip deliğinden tepesine doğru kaydırarak her bir parçasını ağızma alıyorum. Tadı inanılmazdı. Kanla kaplı olsa tadı daha güzel olurdu ama bu da neredeyse o kadar güzel. Dilim ona dokunduğu an, daha fazlasını istedim. Dilimi vücudunun her santiminde gezdirmek istiyordum. Gömleğini kaldırdım ve deliğinden tümseğine kadar tekrar yaladım, sonra göbeğine gittim. Bu yeterli değildi. Daha fazlasına ihtiyacım var. Göğsüne doğru ilerliyorum, sertleşen meme ucunu ağızma alıyorum.

ve tenindeki teri emiyorum. Yukarı doğru yalıyorum, köprücük kemiğinin kıvrımına doğru ilerliyorum ve boğazına doğru devam ediyorum. Orada duruyorum. Dilimi dudaklarında gezdirmek istiyorum ama bir şey beni engelliyor. Muhtemelen o esnek ten dilime değdiğinde kanayana kadar ısırmaktan kendimi alıkoyamayacağım korkusu.

Boynunun kıvrımlarını yalayıp emerken kot pantolonumu açıyorum. Ayakkabılarım ayaklarımdan kayıyor ve onunla birlikte yatağa giriyorum. Kalçaları o kadar yumuşak ki, onları kendiminkilere geçirip onu kendime çekiyorum. Baş pozisyon değiştirirken biraz kıpırdanıyor ama gözleri kapalı kalıyor.

Ona doğru eğildim. "Şşş, uyumaya devam et," diye fısıldıyorum. "Seni becermem *gerek*."

Çenesi tekrar gevşiyor ama cevap vermiyor. Sikimin başını kavriyorum ve yavaş ve kolay bir şekilde içine itiyorum. Amının sikimin her santimini içine aldığını hissetmeliyim. Bu inanılmaz bir şey. Yavaşça sikimi yutarken başının yanındaki çarşafı kavriyorum. Daha ileri gidemediğimde dudaklarımdan bir inilti çıkıyor. O benim her şeyimi aldı.

"Aferin kızım, Bones," diye homurdanıyorum dudaklarım tekrar boynuna inerken. Ama boynuna yapışamıyorum. Teslim oluyorum ve ağzını yakalıyorum, çok daha fazlasını yapmayı hayal ettiğim dudaklarını öpüyorum. Beklediğim kadar dolgun ve yumuşaklar ve kendimi alt dudağını ısırırken buluyorum. Kanının taze metalik tadını aldığımında inliyor. Gözleri irkilerek açılıyor ve dudağını dişlerimden kurtarıyorum.

"Rüya mı görüyorum?" diye soruyor, sesinde o uyuşturucuların etkisindeyken yaşadığım o tuhaf uyanıklık halinde olduğundan emin olmamı sağlayan şaşkın bir bulanıklık var. Birbirinden kopuk hareketlerle dirseklerine tırmanırken göğsü bana doğru kalkıyor.

"Evet, bu sadece seksi bir rüya. Şimdi uzan ve uyumaya devam et. Küçük amını sikmeme izin ver."

Bir elimi boğazına koyuyorum ve onu sırt üstü yatırıyorum. Benimle mücadele edemeyecek kadar aklını kaçırmış durumda, bu yüzden arkasına yaslanıp gözlerini kapatıyor. Dudaklarından yumuşak bir inilti çıkıyor. Bunun bir rüya olduğuna gerçekten inanıyor ve tiksинmemesi beni heyecanlandırıyor. Sadece rahatladı ve benim için inledi.

Ayağa kalkıyorum ve onu ayarlamak ve daha derine çekmek için kalçalarını tekrar kendime doğru çekiyorum. Gözlerim yaptığım her harekete odaklanıyor, onu dışarı çekip tekrar içeri itiyorum. Yavaş ve metodik. Uzunluğum ortaya çıkıyor ve

tekrar içinde kayboluyor. Bu sarhoş edici bir görüntü. Seksi küçük amcığı sikimin etrafında geriliyor ve ben inleyip parmaklarımı kalçalarına sokuyorum. O kadar iyi hissediyor ki. Uyanık olsaydı ve beni becerseydi nasıl hissedeceğini hayal bile edemiyorum. Kalçalarını oynatıyor ve her yerimi alıyor. Her bir santimini.

"Dalton," diye fısıldar, sesi uykudan ağırlaşmıştır.

"Evet, kemikler?" Ona doğru eğildim, ağzımı onunkine yaklaştırdım ama mükemmel dudaklarını tekrar yakalamadım.

"Sincabımı geri getirdin mi?"

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. "Bu gece değil. Bu gece sana vermek istediğim başka bir şey getirdim."

"Ne oldu?" diye fısıldıyor, gözleri hâlâ kapalı.

"Bütün dölleri sana vermek istiyorum. Taşaklarımı içine boşaltmak, sonra da seni yalayarak temizlemek istiyorum."

"Tamam." Sonunda sesi soluyor, sanki bir kez daha uykuya dalıyormuş gibi, ama şimdi onun uyanık olmasını istiyorum. İçinde olduğunu sandığı bu "rüyada" kaybolmasını istiyorum.

"Benim için uyanık kal," diyorum ona, yanağına bir şaplak atarak.

"Yapamam," diye sızlanıyor. "Yorgunum."

Ona karşı yumuşak ve dikkatli olmak yerine, baskıyı ve hızı artırıp onu yatağın içine sokuyorum. Yatak başlığı yeni boyanmış duvara çarpıyor ama duramıyorum. Eğiliyorum ve kanını tekrar tadana kadar dudağını ısıtıyorum. Bu beni sınıırıma getiriyor. İnliyorum, içine boşalırken daha sert ısıtıyorum. Kalçalarım ona karşı kekeliyor ve sikimin zonklaması durduğunda ondan çekiliyorum. Onu doldurmamalıydım ama doldurdum. İçinden çıkamayacak kadar iyi hissettiriyordu. Onu doldurmak için tüm riskleri bir kenara bıraktım.

Beyaz sperm tanecikleri ondan damlıyordu. Bacaklarının arasına uzanıyorum ve dilimle yakalıyorum, yukarı doğru sürüyorum ve içine sokuyorum. Tuzlu benimle birleşen tatlılığının tadına bakarak onu dilimle beceriyorum. Dudaklarımı girişinin etrafına yerleştiriyorum ve her damlasını ağzıma çekene kadar emiyorum. Bu gece olanlarla ilgili hiçbir iz bırakmayacağım. Bunun *gerçekten* güzel bir rüya olduğunu düşünebilir.

Onu temizledikten sonra, dilimi yukarı doğru sürüklüyorum ve amını yiyorum. Onu yutuyorum. Klitorisini fiskeliyorum. Uyanmadığında, dişlerimi

Sonunda kalçalarını yüzüme doğru savurana kadar vücudunun en hassas bölgesine dokunuyorum. Elleri bana vuruyor ve ben de tutuşumu bırakıp dilimle klitorisine vurmaya geri dönüyorum. Alçak ve yumuşak bir sesle inliyor ve elleri bana vurmaktan gömleğimi zevkle sıktağı yumruklarına doğru çekmeye başlıyor.

Onu yalamaya geri dönmeden önce dişlerimi kaputunun üzerinde gezdiriyorum ve dilimin her hareketi kalçalarını ağzıma doğru kıvrmasına neden oluyor.

"Boşalacak mısın, kemikler?" Klitorisinin heyecanından önümde yayılan yarığına karşı hırlıyorum. "İçime girmeni ve lanet yüzümü ıslatmanı istiyorum."

Kalçaları titriyor ve çenemi boşalmasıyla ıslatana kadar yüzümü daha derine çeken yavaş, bağlantısız hareketlerle kalçalarını sallıyor. Damlayan, ıslak bir karmaşa ve benim gerçek olduğumu bile bilmiyor. *Bunun* gerçek olduğunu.

Bacakları hâlâ titrerken pencereye bakıyorum. Gitmek zorundayım.

"Benimle yat Dalton," diye fısıldıyor ve dikkatimi tekrar ona vermemi istiyor.

Yapamam. Ona saldırdıktan sonra olmaz, onu boşaltmış olsam bile. Ona yaptığım şeyi kabul edecek durumda değil.

Ama sorma şeklindeki bir şey tüm ihtiyatı pencereden dışarı atıyor. Yanına tırmanıp uzanıyorum. Sadece o uyuyana kadar kalacağım. Yarın uyandığında bunu hatırlamayacak. Olanların bir kısmı aklından geçerse, bunların hepsinin ıslak bir rüya olduğunu söyleyecektir.

Arkasını dönüyor ve bana sırtını dönüyor. Saçlarını kızarmış yanaklarından uzaklaştırıyorum. İnce bir ter tabakası ikimizi de kaplıyor. Kolumu ona doluyorum ve dudaklarından doygun bir inilti çıkıyor.

"Duvarını mahvettiğim için özür dilerim," diyor, tam tekrar uyuduğunu düşündüğüm anda.

"Sorun yok." Sorun değil ama yine de söylüyorum. Dilimde boşalırken ve ıslaklığı aletimde kururken söylenecek en doğru şey buymuş gibi geliyor. "Sincabını yarın geri getireceğim, tamam mı?"

Olabilir.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Rayna

Ben bir adamla arabadayım. Bir yabancıyla. Arabayı Somerset House'a doğru sürerken, güvenliğime odaklanmalı ve herhangi bir tehlike işaretine dikkat etmeliyim, ama aklım dün geceye takılı kaldı. Rüyamda Dalton'ı gördüm. Odama geldi, beni becerdi, beni yedi ve hatta sonra benimle yattı. Rüyamdaki ben hayal görüyor. Beni yanlış anlamayın, çok yakışıklı bir adam, yumuşak, tatlı yüz hatları gerçekten huysuz bir surata sıvanmış. Ama biraz kaçık. Ben de öyleyim ama yine de. Sevişeceğim biri değil.

Yoksa öyle mi?

Koleksiyonuma baktığımda ve ürkmediğinde bunu düşündüm. Tüm korkunç eşyalarımı bir kenara ittiğini ve beni o şifonyerin üzerinde becerdiğini hayal ettim. Ama sonra bir sık gibi davrandı ve ben sıklerle takılmam.

Otoparka giriyoruz ve şoför kontağı kapatmadan önce arabayı sessiz bir köşeye doğru yönlendiriyor. Elini direksiyondan çekip koltuğunun arkasını indirirken kıpırdanıyorum, bir yandan da sert ve aç gözlerle bana bakıyor. Bu çok iğrenç, çaresiz bir erkek hareketi. Elini benimkine uzatıyor ve avucumu kotunun şişen kasıklarına yerleştiremeden elini çekiyorum.

"Bunu yapmayacağım," diyorum. Arabasından inmek için döndüm, ama bana uzandı ve beni geriye doğru çekti.

"Seni ben bıraktım," diyor.

Tanrım, erkeklerden nefret ediyorum. Neredeyse her otostop çektiğimde, bu onların ödeme fikri oluyor. Çoğu insanın bir art niyeti var. Güzel şeyler yapmak istediğin için güzel şeyler yapmaya ne oldu?

Bir elini başımın arkasına koyuyor ve yüzümü kucağına itiyor. Beni tutmaya çalışıyor ama o kotunu açmaya çalışırken ben çırpınıyor ve mücadele ediyorum. Göğsünden sinirli nefesler dökülüyor ve sonunda kotunu açtığında acı bir gerçekle yüzleşiyorum. Tekrar saldırıya uğramak üzereydim. Başım kucağından sadece birkaç santim uzaktayken ve gücüm azalırken, kapısı kırbaçla açıldı ve beni serbest bıraktı. Geriye doğru debeleniyorum ve açık kapının hemen dışında duran öfke dolu bir siluetin yüzüne bakıyorum.

Dalton.

Adamı akşam alacakaranlığında yakalar ve canına okumaya başlar. Çok güzeldi. Ben de arabadan inip kavgaya katılıyorum ve Dalton adamın suratını yumruklarken dizimi taşaklarına geçiriyorum.

"Bu ne lan!" diye bağıyor adam, yere kan tükürüyor. "Bunu o istedi!"

Dalton bana doğru döndü. "Hiç de öyle görünmüyordu. Daha önce hiç birini rızasıyla sikini yalaması için fiziksel olarak kucağıma oturtmak zorunda kalmamıştım." Dalton'ın gözlerinden öfke fışkırıyor ve müdahale etmezsem adamı öldüreceğinden korkuyorum.

"Hey, bırak onu. O sadece bir sürünge," diyorum ona, işleri çok ileri götürmeden önce.

Dalton derin bir nefes alıp adamı serbest bırakıyor ve adam arabasına geri dönüyor. Adam kapıyı kapatıp uzaklaşmadan Dalton öne atılıyor ve adamın kısa saçlarından tutarak yüzünü bana çeviriyor. "Özür dile."

"Ne? Hayır."

Kolunu tekrar geri çeker ve adam irkilir. "Özür dilerim! Tamam mı? Özür dilerim."

Dalton onu serbest bırakıyor ve adam paniğe kapılıp otoparktan çıkmak için acele ederken neredeyse Somerset tabelasına çarpıyordu. Dalton'a döndüm. Kanlı elini karnına doğru tutuyor.

"İyi misin?" diye sordum. "Sen iyi misin?"

Başımı sallıyorum, sonra o da sallıyor. "İçeri gelip onu temizlemelisin."

Eline bakıyor ve bana bir kez daha başını sallıyor. İçeri giriyoruz ve bizi fark edemeyecek kadar meşgul olan Lucy'nin yanından geçerken kanı saklamak için kolunu elinin üzerine çekiyor.

Onu ortak kullanımlı tuvalete götürüyorum, sonra da boş olduğundan emin olmak için kontrol ediyorum. Boş olduğunu görünce şaşırmadım. Akşamın, insanların genellikle sokağa çıkma yasağından önce yemek yemek ya da kafayı bulmak için dışarı çıktıkları kısmına gelmiştik. İçeride bana katıldığında ağır kapı arkasından kapanıyor.

Dalton lavaboya gitmeden önce kolunu geri çeker ve derisini ıslatan taze kana bakar. Gözlerinde cam gibi bir bakışla yumruğunu ağzına götürüyor ve dilinin uzun, geniş darbeleriyle kırmızı bölgeleri sıvazlıyor. Bunu görmek bana dün gece gördüğüm rüyayı hatırlatıyor.

dilini üzerimde gezdirdi. Bu düşünceye verdiğim tepki yüzüme yansımış olmalı ki bana sırttı.

"Bu seni rahatsız etmiyor mu?" diye soruyor kanlı yumruğunu kaldırıp gülümserken.

Dudaklarına kırmızı yapışıyor.

Başımı sallıyorum. "Ölü şeyleri sevmem seni rahatsız mı ediyor?"

Başını sallıyor ve kalbim göğsümde çırpınıyor. Bu lanet olası garip bir konuşma ve biz de garip insanlarız. Neden bu bende onu öpme ve dudaklarındaki kanın tadını alma isteği uyandırıyor?

Dalton

Dilimi tekrar yumruğuma indiriyorum ve o bana "rüyasını" sevgiyle hatırlıyormuş gibi bakıyor. Beni hatırlıyor. Dilim tenimde gezinirken yüzündeki tanıma ışıltısını görüyorum. Dilimin üzerinde olmasının nasıl bir his olduğunu hatırlıyor. Bunu inkar edemez.

Bunu düşünen tek kişi o değil. Dünden beri başka bir şey düşünemez oldum. Beni tamamen tüketti. Resim yapmaya ve işime devam etmeye çalıştım ama düz çizgilerimi devam ettiremedim. Aklım çok fazla yerdeydi, çoğunlukla da onun içinde. Bu yüzden geri döndüm. Sincabını geri vermek istedim, hepsi bu, ama birinin benim olan bir şeyi çalmaya çalıştığını görmek - en azından benim zihnimde- beni kesinlikle yeniden cinayete meyilli hale getirdi. O bana durmamı söylemeden önce kafatasını arabasına çarparak kırmayı hayal ettim. Beni bir kez daha gerçekliğe bağlamadan önce.

Şimdi bana doğru adım atıyor. O kadar yakın ki. Dudaklarında mükemmel bir somurtmayla yüzüme bakarken nefesi benimkine karışıyor. Onu öpmemi istiyor. Kadınlar konusunda oldukça kötü olabilirim ama bu kadarını söyleyebilirim. Şimdi eğiliyor, aradaki mesafeyi kapatıyor.

Siktir et.

Onu kendime çektim ve öptüm. Sertçe. Tutkuyla. Dudağını ağzımın içine çekip o esnek deriyi ısırdığımda, acıdan nefesi kesiliyor. Yüzünde bir ifade belirliyor ama anlamını çözemiyorum. Yüz hatlarında öfke ve şehvet hakimiyet için savaşıyor, ama ikisi birden olduğunda ikisi de kazanamıyor.

yoğun bir kafa karışıklığıyla gölgelendi. Ağzı benimkine yakın bir şekilde öylece dururken, sanki eğilip beni tekrar öpmek ya da yumruğunu geri çekip gözlerimin arasına vurmak istiyormuş gibi bana bakıyor.

İtiraf etmem gerek. Kafası karışık çünkü dudağındaki ısırık ona dün gece yaptıklarımı hatırlatıyor. Rüya olduğuna inandığı imgelemde yaptıklarımı. Bu onun için adil değil. Yine de itiraf etmeden önce aramıza mesafe koyuyorum çünkü dizinin neler yapabileceğini unutmadım.

"Dün gece gördüğün bir rüyayı mı hatırlıyorsun?" diye sordum.

Yanakları kızarıyor ve gözleri benimkileri arıyor. "Nereden biliyorsun?"

Devam etmeden önce bir adım daha geri çekiliyorum. "Çünkü bu bir rüya değildi."

Ağzı açık kalıyor. Baş sallanıyor. İfadesi düzleşmeden önce solgun gözlerinde korku dans ediyor. "Sana inanmıyorum. I-"

Kolundan tutup onu aynaya doğru çektim. Alt dudağını kavrayıp aşağı çekiyorum ve onu dün gecenin bir rüya olmadığına dair kanıtlarla yüzleşmeye zorluyorum. Diş izlerim ona geri bakıyor.

"Ben uyurken benimle seks mi yaptın?" diyor.

Omuz silkiyorum. "Uyuşturulduğunda. Yüzüme geldiğinde biraz uyanıktın."

Yüzünü bana dönüyor, sonra eli geri çekiliyor ve ben yolumdan çekilemeden yanağıma çarpıyor. Ses duş kabinlerinden sekip bana geri geliyor. Yanağım ısınıyor. Yanıyor. Onu tutup arkasındaki pürüzsüz fayans duvara yasladım, sonra kollarını başının üstünde birleştirdim.

"Neden?" diye soruyor, ses tonunda meydan okuyan bir hırıltı var.

"Çünkü sana sahip olmalıydım, Bones. Dün gece vücuduna ihtiyacım vardı. *Sana* ihtiyacım vardı."

Dudakları gerildi. "Böyle şeyleri öylece kabul edemezsin. Bunu senin de yapman için başıma o kadar çok geldi ki."

Ellerinden biri hâlâ benim elimdeyken, diğerini boğazına doğru kaldırıyorum. Ellerimin arasında çırpınıyor ama öne eğilip onu öperken yüzünü sabit tutmak için kavrayışımı sıkılaştırıyorum. Alt dudağımı dişlerinin arasına alıyor ve ısırıyor. Kan çenemden aşağı damlıyor, ama yoğunluğa rağmen

Acı çekiyor, ağzını keşfetmeden duramıyorum. Öpücük yoğunlaşıyor ve vücudu gevşemeye başlıyor.

Ellerini tamamen bırakıyorum ve ağzını benimkinden çekerken gardımı düşürüyorum. Eğer taşaklarım diz çökmeyi planlıyorsa, şimdi tam zamanı, çünkü ondan başka etrafımdaki her şeyi kesinlikle göremiyorum. Onun yerine parmağı çeneme gidiyor ve derimi okşayarak kanı topluyor. Dudaklarına götürüyor ve ağzına alıp emiyor.

Bu tek hareket beni tam olarak onun avucunun içine yerleştirdi. Şu anda bana kendimi öldürmemi söylese, bunu yapardım. Onun için kan kaybından ölürdüm, böylece beni odasındaki grotesk küçük bebeklerinden biri gibi poz verebilirdi. Hiç bu kadar tahrik olmamıştım.

"Kahretsin, bones," diye h o m u r d a n ı y o r u m . Bu gerçek hayat olamaz. O gerçek olamaz.
Belki de rüya gören *benimdir*.

Eli fermuarıma gidip dizlerinin üzerine çöktüğünde, eminim ki öyleyim. O adama hiç bir kadını oral seks için kucağıma oturtmak zorunda kalmadığımı söyledim, ama doğruyu söylemek gerekirse, hiç oral seks yapmadım. Diğer her şeyi yaptım ama hiç kimsenin sıcak ağzını üzerimde hissetmedim. Bunu hiç istemedim çünkü bunu yapmak utanç verici ve garip hissettirdi ve geçmişimdeki seyrek cinsel partnerlerim asla teklif etmedi.

Ama Rayna şimdi teklif ediyor ve ben ona hayır diyemeyecek kadar büyülenmiş durumdayım. Sikimi ellerine alana kadar dudakları sikimin etrafını sardığında beni ısırabileceğinden endişeleniyorum. Kalçalarımı onun dokunuşundan uzaklaştırıyorum ve parmakları uzunluğumu sıyrıyor.

"Sorun nedir? Seni inciteceğimden mi korkuyorsun?" diye soruyor alt dudağını ısırarak. "Yapabileceğim en kötü şey ne? Dişlerimle sikini mi kanatayım? Sanki benim ağzımda da hoşuna gitmezmiş gibi davranma."

Tanrım, o haklı. Ağzını siker ve kanımın her damlasını yutmasını sağladım, hemen ardından da boşalırdım. Acı, bana getireceğini hayal ettiğim yoğun zevkin her saniyesine degecek.

Yine, siktir et.

Kalçalarımı öne doğru iterek elini sikimle dolduruyorum. Ağzını açıp beni dudaklarının arasına almadan önce o unutulmaz tanıdık gözleriyle bana bakıyor. Elimi duvara dayamak için öne eğildiğimde alçak, çakıllı bir inilti benden kaçıyor. Dili ucumun etrafında dönüyor, başını her sallayışında tenimi ısıtıyor. Siktir, iyi hissettiriyor. Biliyordum.

Ama onu bu şekilde deneyimleyebileceğimi hiç düşünmemiştim. Çok istekli. Benim için çok aç.

Boştaki elimi saçlarına gömüp ağzını sikiyorum ve beni daha derine çekmesini sağladığımda boğazını sikiyorum. Tıkanıyor ve boğazını başımın etrafında sıkıyor.

"Ağzını çok iyi kullanıyorsun. Neden bana bunu veriyorsun?" diye sordum. Muhtemelen iyi bir zaman değil ama neden benim için dizlerinin üzerine çöktüğünü bilmek istiyorum, özellikle de dün gece ona ne yaptığımı söyledikten sonra.

Bir cevap vermek yerine, taşaklarım gerilene ve karnım sıkılaşıya kadar beni emiyor ve okşuyor.

"Geliyorum," diye fısıldıyorum. Sanırım ona boşalmamı nerede istediğini sormam gerekiyor ama o anın sıcaklığıyla bu soruyu soramayacak kadar kendimi kaybetmiş durumdayım. Elim sikişimin etrafına doluyorum ve başımı dudaklarının hemen arkasında tutarak kendimi okşamak için geri çekiyorum. Zevkim saniyeler sonra dilini kaplıyor.

"Ağzını aç," dedim ona.

Gözlerini bana doğru çeviriyor ve kabarık dudaklarını aralıyor. Gelenler dilinin altında toplanıyor, ama mükemmel değil. Henüz değil. Beni ısırıldığı zaman dudağımda oluşan yarayı emiyorum ve kan yüzeye çıkıyor. Ağzımdaki tükürükle birleştirip eğiliyorum ve karışımı dilinin üzerine bırakıyorum. Kırmızı çizgili tükürük ağzındaki menime katılıyor ve şimdi mükemmel.

"Bana cevap vermedin," diyorum dilinin karışımının etrafında çalışmasını izlerken. "Sana yaptıklarımın sonra neden bana ağzını veriyorsun?"

Yutkunmadan önce çenesindeki tükürük ve kanı siliyor. "Çünkü gitmedin. Sonrasında benimle yatmayı seçtin."

ONUNCU BÖLÜM

Rayna

He odama giriyor ve duvarlarıma bakmamaya çalışıyor, sanki şimdi onlara ne yaptığımı görmekten korkuyormuş gibi. Ben hiçbir şey yapmadım. O bölümü benimle *birlikte* boyadıktan sonra, tekrar berbat etme ihtiyacı hissetmiyorum.

Sırt çantasını çıkarıp fermuarını açıyor. Kurumuş boya lekeleri yırtık pırtık yüzeyini kaplıyor, tıpkı kazağı gibi. Van Gogh'u çıkarıyor ve avucunun içinde dengeliyor. Gözlerim parlıyor. Neredeyse onu o emlak satışındaki raftan ilk aldığım günkü kadar heyecanlıyım. Çantasına tıktırıldığı için kürkü biraz dağılmış görünüyor ve kirli beyaz göbeğine gri bir boya bulaşmış ama tüm narin uzuvları yerinde duruyor. Tanrı'ya şükür, çünkü Van Gogh'a bir şey olsaydı, o sincabı yok eden kişiye ağzımı açtığım için kendimi asla affetmezdim.

Değerli hayvanıma uzanıyorum ama Dalton onu tekrar başının üzerine kaldırıyor. Van Gogh'a ulaşmak için vücudunu pençeleyerek ona doğru adım atıyorum. Tırnaklarım kollarının iç kısımlarına batıyor.

"Onu bana ver, Dalton!" Onun adıyla sesimi yükselterek söylüyorum. Zıplıyorum, lanet sincabımı almak için ona bir orman jimnastiği gibi tırmanmaya çalışıyorum.

"Seni aldığım gece sana ne olduğunu anlatana kadar olmaz." Yumuşak ve pürüzsüz konuşma tarzı beni hazırlıksız yakalıyor. Bu onun için neden önemli? O da bana saldırmıştı. Aynı şekilde değil ama kanımı akıtmamış olması yanlış bir şey yapmadığı anlamına gelmez. Daha sonra bana sarıldığı için onu affetmek daha kolay.

Gözlerim kısıldı. "Bunun konuyla ne alakası var?"

"Çünkü bunu düşünmeden edemiyorum. Sana ne oldu?"

İç çektim. "Adamın biri beni aldı ve öldürmeye çalıştı."

Boştaki eli uyluğumun iç kısmında geziniyor. "Tek yaptığı bu değildi. Sana ne yaptı?"

Bakışlarımı indiriyorum, utanç içimde mayalanıyor. Her nasılsa, tecavüzcüler kendi işlerine bakarken utanç ve suçluluk hisseden hep ben oluyorum.

Günlük hayatımda hiçbir şey olmamış gibi. Nasıl oluyor da onların eylemleri beni yok ederken aynı anda onlar üzerinde bu kadar az etki yaratabiliyor?

"Bana tecavüz etti."

Gözleriyle tekrar karşılaştığımda, öfkeyle titriyorlar. Dudaklarından sert bir nefes çıkıyor ve iç baldırımı sıkıca kavıyor. Eğilip kulağıma yaklaşıyor. "O gece seni yalayarak temizlemek istedim, Bones. Tüm olanları unutmanı sağlamak."

Sözleri içime bir ürperti gönderdi. Bu adam gerçekten de her şeyi yalayıp yutabileceğini ve her şeyi daha iyi hale getirebileceğini düşünüyor. Ne kadar kırıldığım hakkında hiçbir fikri yok. Ne kadar berbat durumda olduğumu.

Ellerini indiriyor ve Van Gogh'u beni bekleyen avuçlarıma bırakıyor. Yırtık pırtık sincabı göğsüme bastırıyorum, teselli nesnemin daha fazla zarar görmeden geri dönmüş olmasından dolayı minnettarım.

"Teşekkürler," diyorum. Gözlerimi tekrar Dalton'a çeviriyorum. "Bana ne olduğunu neden bilmek istediğinizi hâlâ anlamıyorum. Bu konuda hiçbir şey yapamayız. Polis beni başka bir keş olarak görecektir." Van Gogh'u şifonyere götürüp yerine koyuyorum. "Ayrıca," diyorum iç çekerek, "o adamı tekrar bulamayız ve onun gibi bir milyon tane daha var. Bunu bugün kendin de gördün."

Dalton'ın gözleri yana kayıyor ve zihninde dönen çarkları görebiliyorum. "Sana bunu yapan adamı cezalandıramayız ama belki kendi intikamımızı alabiliriz," diyor sonunda.

Gözlerim sertleşiyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Bu gece Cadılar Bayramı."

Başımı eğiyorum. "Ve?"

"Hadi bir Cadılar Bayramı çılgınlığı yapalım," diyor, gözleri şeytani bir parıltıyla aydınlanıyor.

"Öldürme çılgınlığı gibi mi?" Gülüyorum. "Kim olduğumuzu sanıyorsun?" Dalton omuz silkiyor. "Garipler. Sürüngenler. Ucubeler."

Dudaklarımdan bir gülümseme geçiyor. O konuda haksız değil. Gücenmek yerine, yabancı olmanın nasıl bir şey olduğunu anlayan başka birini bulduğum için neredeyse neşelendiğimi hissediyorum. Daha önce cinayetle ilgili düşüncelerim olmamıştı -en azından ciddi olarak- ama onun fikri içimde bir şeyleri harekete geçirdi.

Beynimi. İçimde uyuyan bir fitili ateşledi ve patladığımda arkamda küçük bir yıkım bırakmaktan çekinmem.

Elinden kurtulup dolabıma gidiyorum. Kapıyı açtığımda menteşeler gıcırıyor, sonra üst rafın gölgeli girintilerinden iki siyah maske çıkarıyorum. Her bir gözün üzerinde büyük mor bir X işareti var ve ağızları kalın siyah sicimle dikilmiş. Korkunç ve sevimli arasındaki evlilikten doğan çocuklar bunlar. Onları birkaç hafta önce almıştım çünkü uyuşturucunun etkisiyle kafam güzelken tek başıma saçmalıklar yaparken onlara ihtiyacım olacağını düşünmüştüm ve iki tane almıştım çünkü bazı çılgın maceralar sırasında birini kaybedeceğimi biliyordum. Ama bu daha da iyi. Neredeyse kısmet.

At kuyruğumdaki lastiği çekip bir maske taktıktan sonra ikincisini Dalton'a veriyorum. O da hiç tereddüt etmeden takıyor. Karşımda uzun boylu, düşünceli, korkunç adamı gördüğümde külotum kelimenin tam anlamıyla özölüyor. Maske sadece imgeyi güçlendiriyor ve kapının arkasında tuttuğum beyzbol sopasını kapıp yanında döndürdüğünde, benim mükemmel canavarıma dönüşüyor.

Yeni bir sapkınlık mı ortaya çıktı?

Bana doğru yürüyor ve kot pantolonumun düğmelerini bile açmadan aşağı çekiyor, sonra dizlerinin üzerine çöküyor ve maskesini ağızını gösterecek kadar kaldırıyor. Yüzünü bacaklarımın arasına gömüyor, beni tadarken plastik kırışıyor. Uzanıyorum, şifonyeri kavıyorum ve o beni yalarken klitorisimi maskeye sürtüyorum. Elleri kalçalarımın yukarı çıkıp kıcımlı kavramadan önce sopa yanına düşüyor.

"Yüzüme bin, kemikler. Maskeme gel," diye hırlıyor.

Dilinin her uzun darbesinde, ben banyoda onun sikini emerken bacaklarımın arasında biriken ıslaklığı daha fazla içiyor. Ağızıma kan tükürdüğünde neredeyse ben de boşalıyordum. Üzerime tükürölmesinden hoşlanacağımı düşünmemiştim ve kanın sadece anı artıracığını kesinlikle bilmiyordum, ama işte buradayız, bugün her türlü yeni karışıklığı buluyoruz.

Duygular beni heyecanlandırıyor - gürleyen sesi, dilinin sıcaklığı, başının tepesinde kıvrılırken bana bakan o büyük mor X'ler. Elimi saçlarına gömüyorum ve kendimi onun yumuşak ağızına ve sert plastik maskesine sürtüyorum.

"Geliyorum," diye nefes alıyorum, daha iyi bir aç yakalayabilmesi için pelvisimi eğiyorum. "Sakın durma."

Vücudumu sıvıya çeviren metodik bir çabuklukla klitorisimi yalarken amıma karşı sırttığını neredeyse hissedebiliyorum. Benim zevkimi de işini yaptığı gibi ele alıyor - her vuruşta mükemmelliği beceriyor - ve ben maskeye ve çenesine fişkırıyorum. Benden uzaklaşıyor ve ayağa kalkıyor, maskeyi indiriyor, böylece siyah plastik üzerindeki kremi ıslaklığımı görebiliyorum.

Bana doğru eğildi. "Yala onu. Temizle beni," diye hırlıyor.

Başının iki yanından tutup onu kendime çekiyorum ve dilimi maskesinin altından üstüne doğru sürüklüyorum.

"Aferin kızıma, Bones. Şimdi topla kendini. Buradan gidiyoruz."

"Nereye gidiyoruz?"

Maskesini kaldırıyor ve aç gözleri alev alev yanarak içimi ısıtıyor. "Bir yolculuğa çıkıyorum," diyor, sesi alçak ve çakıllı.

"Gidemem," diyorum, vücudumdaki heyecan sönüyor. "Evde hâlâ birkaç günüm var. Eğer erken ayrılırsam, hakkımda tutuklama emri çıkarırlar."

"Sadece bir gece, Bones," diyor. "Seni sabaha kadar geri getiririm. Kimse kaybolduğunu fark etmez bile, özellikle de burası yatak kontrolü yapmadığı için."

Kötü bir fikir değil ama resepsiyondan gizlice geçebileceğimizden emin değilim. "Lucy gittiğimi görürse-"

Pencereyi işaret ederek beni susturuyor. "Dün gece buraya bu şekilde girdim. Kamera yok. Sensör yok. Muhtemelen sizi buranın geceleri Fort Knox olduğuna inandırdılar ama yalan söylediler."

Alt dudağımı ısıriyorum ve Dalton'dan pencereye bakıyorum. Cadılar Bayramı için bir cinayet çılgınlığı yapma planı birkaç dakika önce iyi bir fikir gibi görünüyordu, ama şimdi zevkle beslenen pus zihnimden temizlendiğine göre, bunun almak istediğim bir risk olduğundan emin değilim. Bu boktan programa haftalardır katlanıyorum ve kafesten kurtulmaya çok yakınım. Saatler sonra yakalanmak -ya da lanet olası bir cinayet işlerken yakalanmak-hapse geri dönmek anlamına geliyor.

Kararsızlığımı hissedenden Dalton bir adım daha yaklaştı. Maskemi kaldırıp gözlerimin içine bakıyor, sonra sesini alçaltarak fısıldıyor. "Ne yapmak istiyorsun?"

Yapmak istediklerim ve yapmam gerekenler birbirinden çok farklı şeyler ama onun buz gibi bakışlarına baktığımda cevabımı alıyorum.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Dalton

S sırt çantasına birkaç parça giysi ve bir çift eldiven dolduruyor. Sadece bir gece dışarıda olacağız ama kıyafetler akıllıca bir fikir çünkü kan içindeyken kurban bulmak zor olacak. Yine de Cadılar Bayramı'ndayız. Bektan küçük sincap su şişesinin cebinden bakıyor. Gerçekten onu öylece sergiliyor mu? Çok garip biri. Ama neden onun tuhaflığı benim ilgimi çekiyor? Neden cinsel yönümü keşfetme isteği uyandırıyor? Onu uyanıkken becerme düşüncesi beni hem meraklandırıyor hem de iğrendiriyor. Beni yargılamasını istemiyorum ama onu etrafımda hissetme isteğimi de inkar edemiyorum. En azından sevişme kısmında berbat olsam bile onu ağzımla memnun edebileceğimi biliyorum.

Pencereden yavaşça çıkıyoruz ve gölgelerden ayrılmamaya dikkat ederek SUV'uma doğru ilerliyoruz. Yolcu koltuğuna kayıyor ve sopayı yanına sıkıştırıyor. Anahtarı kontağa sokuyorum. Acınası bir tekleme ve kayış gıcirtısı senfonisi yayarken çalışmayacağından endişeleniyorum ama sonunda çalışıyor ve kükreyerek canlanıyor. Bana yan gözle bakıyor. Yolculuk için ideal bir araba değil sanırım ama elimizdeki tek şey bu.

Göreve çıkmadan önce evime uğradım. İçeri girmek istemedi, ki buna sevindim. Nasıl yaşadığımı görmesini istemiyorum. Tipik bir bekar evinin dağınıklığı ve kıyafetleri yerine, tam da sevdiğim gibi temiz çizgiler ve sadelik var. Yani OKB'min sevdiği gibi. Obsesif olduğumu zaten biliyor ama ona düzen ihtiyacımın boyutlarını göstermeye hazır değilim.

Dolabımdan eski bir sırt çantası alıp içine birkaç bıçak ve bir çift eldiven koyuyorum. Giysileri düzgün kareler halinde katlama dürtüsüne karşı koymak için irademin her zerresini kullanmam gerekiyor ama bunun için zamanımız yok. Kapıdan çıkarken ıvır zıvır çekmeceme uğrayıp koli bandını alıyorum. Her ihtimale karşı. Arabaya döndüm ve içeri girdim. Camları açmış, muhtemelen döşemeye sinen sürekli boya kokusunu dışarı atmak için. Sonbahar rüzgârı açık pencerelerden esiyor ve beni üşütüyor.

Konuşmadan yola devam ediyoruz.

"Peki plan nedir?" diye sorarak sessizliği yumuşak sesiyle bozuyor.

Direksiyonu kavradım. Bu kadarını düşünmemiştim. Ona ne olduğunu duyduğumda, bu beni o kadar kızdırdı ki, o anda aklıma cinayet yolculuğu geldi. Bunu kabul edeceğini bile düşünmemiştim ama yüzünde kocaman bir gülümsemeyle maskeleri çıkardı ve bu her şeyi sağlamlaştırdı.

Boğazımı temizliyorum ve yan yola sapıyorum. "Şehir dışına çıkacağız, otostopçuları alacağız ... ve onları öldüreceğiz."

Başını sallıyor. Yapmaya karar verdiğimiz şeyi sorguluyorsa da bunu belli etmiyor. Gözleri, arabanın ön kısmının altında kaybolan yoldaki çizgilere odaklanıyor. Tereddüt ediyorum ama o adamların ona neler yaşattığını düşündüğümde, bu yanıma ortaya çıkarma isteğim yenileniyor. Çocukluğumdan beri zihnimin girintilerinde gizlenen yanıma. Bu kadın kapıyı ardına kadar açtı ve onu serbest bıraktı.

Bir saat boyunca çene çaldıktan ve ıssız arka yollarda seyahat ettikten sonra, yanık lastik kokusu açık camdan içeri süzülür ve arabanın içine doğru esen rüzgârla taşınır. Hararet göstergesi kırmızıya doğru eğiliyor. Bu gerçekten iyi değil, ama bir şey söylemiyorum. Onu telaşlandırmak ya da eğlence dolu planlarımızı mahvetme riskini almak istemiyorum. Bir kamp alanı tabelası belirliyor ve aklıma bir fikir geliyor.

"Şu kamp alanına çekelim ve gece geç saatlere kadar kalalım," diyorum. Bu boktan arabanın yolculuğumuzu kısa keseceğinden endişeleniyorum ama belki soğumasına izin verirsek akşamı kurtarabiliriz.

Arabayı kamp alanının ıssız girişine doğru yönlendiriyorum. Sezon sonrası olduğu için kimseyi görmeyi beklemiyorum ama bir grup insan ormanın hemen içinde bekliyor. Belli ki Cadılar Bayramı için parti yapmak üzere burada toplanmışlar ve muhtemelen yanlarında bol miktarda uyuşturucu ve alkol getirmişler - Rayna'yı uzak tutmak istediğim şeyler. İçimi pişmanlık kaplıyor ve geri dönmeyi düşünüyorum. Bunun yerine bir kamp alanına giriyorum ve yakınlardan gelen müzik sesini duymazdan geliyorum.

Arabadan inip ceketlerimizi giyiyoruz ve o, zehirli bir aleve tutulmuş bir pervane gibi gürültüye doğru yöneliyor.

"Bones?" Ben de öyle dedim.

Durdu ve bana doğru döndü.

"Uyuşturucu yok."

"Biz cinayet işleyeceğiz ve siz birkaç uyuşturucu için mi endişeleniyorsunuz?"

Adil, ama yine de. "Hayır. Uyuşturucu."

Orta parmağını bana doğru kaldırarak "Parti bozan" diyor.

İç çekiyorum, maskeleri alıyorum, cebime bir bıçak koyuyorum ve onu takip ediyorum. Kampçılara ulaşmamız uzun sürmüyor. Yükselen şenlik ateşleri yapraksız ağaçların arasından turuncu bir titreşim gönderiyor. Kahkahalar ve müzik kulaklarımı titretiyor. Bir kampçı büyük bir karavanda oturuyor, yanındaki çukurda ateş yanıyor. İnsanlar ateşin ve kamp alanını süsleyen masaların etrafında dolanıyor ve herkes bir kostüm giyiyor.

Rayna'nın maskesini ona veriyorum ve kendiminkini hazırlıyorum. Başımıza geçiriyoruz ama yukarı doğru çekiyoruz. Arabamda kalıp başka *bir şey* yapmayı tercih ederim. Sosyalleşmeyi sevmiyorum. Belli ki Rayna seviyor. Herkesi tanıyormuş gibi kalabalığın içine daldı. Ellerimi cebime sokuyorum, partinin ortasına doğru attığım her adımda kendimi rahatsız hissediyorum.

İçki şişeleriyle dolu bir masanın yanında birkaç bira fıçısı duruyor. Bir adam masanın yanında durmuş, uzun uzun esrar çekiyor. Rayna durup adama bakıyor ama bana kısa bir bakış attıktan sonra alkole doğru yöneliyor. Yüzündeki özlem ifadesini özlemiyorum ama uyuşturucuyu es geçecek iradeye sahip olmasına seviniyorum.

Birkaç dakika sonra iki elinde birer Solo bardakla yanıma dönüyor. "Sıvı cesaret?" diye sordu.

Başımı sallıyorum. Ben pek içen biri değilim. Dürüst olmak gerekirse, hiçbir şey yapan biri değilim. Sarhoş olmak istediğim tek şey Rayna'nın kanı.

Omuz silkiyor ve bir yudum içiyor, sonra boş bardağı dolu bardağın altına kaydırıyor ve kalanı yudumluyor. "Onlardan birini öldürebilir miyiz?" diye soruyor. Sesi sadece benim duyabileceğim kısık bir fısıltı.

Umarım.

Etrafımdaki çocuklara bakıyorum. Çünkü onlar öyle. Muhtemelen üniversitedeler. Kızlar sürtük Cadılar Bayramı kıyafetleri içinde donuyor olmalılar ve erkeklerin ilgisi uğruna soğuğa nasıl dayanabildikleri beni aşıyor. Erkekler bir grup testosteron yüklü bok kafalıya benziyor. Hepsi iğrenç ama hayır. Masumları öldürmek istemiyorum. Bunu hak eden insanları öldürmek istiyorum. Ona zarar verecek insanları. Kemiklerime dokunmaya cüret eden insanları.

Başımı sallıyorum. "Burada olmaz," diye fısıldıyorum.

Suratını asıyor ve içkisinden bir yudum daha alıyor. Gözleri ateşin yanındaki kitabın üzerinde duran bir torba kokaine takılıyor. Sıcak ve davetkar. Ağzının sulandığından eminim. Muhtemelen benimkinin de onun için sulandığı gibi. Benden uzaklaştığında, basit arzularına boyun eğdiğinden eminim, ama son saniyede dönüyor ve onun yerine içki masasına gidiyor.

Ancak rahatlama hissim çok erken geliyor, çünkü masaya ulaştığında, elinde esrar olan adam dikkatini ona yöneltmiş. Adam bir şişe kapıyor ve kadın yüzünde flörtöz bir ifadeyle ona kirpiklerini fırlatıyor. Utangaç bir sırıtışla fincanını uzatıyor ve adam dolduruyor. Kız adama teşekkür ediyor ve adamın eli kızın kolunda kalıyor. Ona ulaşmak için kalabalığı yararak ilerliyorum, rahat edeceğim kadar uzaklaşana kadar adamı itiyorum. Gözlerinin kızın üzerinde olmasını bile istemiyorum. O *benim kızım*.

"Benimle flört ediyordu, kardeşim!" diye bağıyor.

Onu görmezden geliyorum ve Rayna'yı kazağının kolundan tutup ormana doğru çekiyorum. "Onunla flört etmek zorunda mıydın?"

Omuz silkiyor. "Bu partiye tam olarak davet edilmediğimiz için arkadaşça davranmaya çalışıyordum ve onun içkisini içiyordum."

Çenem sıkıştı ve sakinleştirici bir nefes aldım. "Sana nasıl baktığını gördüğümde onu öldürmek istedim. Eğer bir insan kalabalığının içinde olmasaydık, muhtemelen öldürürdüm. Bunun nasıl bir şey olduğunu anlıyor musun? Sana ait olan bir şeye göz koymaktan başka bir şey yapmayan birini öldürmek istemek?"

Omuz silkiyor ve içkisini yudumluyor, üst dudağının üstünde küçük bir alkol çizgisi kalıyor. Bileğimden tutup başparmağımı ağzına götürüyor. Emiyor. Dilinin tenimin etrafında kıvrılma hissi beni uçurumun kenarına göndermeye yetiyor.

Evet, o benim ve bunu ona hatırlatmam gerekiyor.

Bileğinden tutup onu ağaçların arasından sürüklüyorum. Arabama ulaştığımızda onu soğuk metale doğru itiyorum. Maskemi yüzüme çekiyorum ve gözleri büyük mor X'lere odaklanıyor. Elim kalçasının arkasından yukarı kalkıyor ve diğer elim kahverengi saçlarını güzel yüzünden uzaklaştırıyor. Havadaki serinliğe rağmen alkol tenini ısıtmış. Onun sıcaklığını daha fazla hissetmeyi arzuluyorum. Onu tatmak için.

Aşağı uzanıyorum, kotunun düğmelerini açıyorum ve indirmeye başlıyorum, ama o inişi durduruyor. "Prezervatif getireyim," diyor.

Başımı sallıyorum. "Seni zaten çiğ çiğ siktim, bones."

Bana bakıyor, tahminimce rüyasını hatırlıyor. "İçime mi girdin?"

"Ve seni dilimle temizledim."

Göğsümü itiyor. "Dick. Ya doğum kontrol hapı kullanmıyor olsaydım?" "O zaman sanırım bunu yapamazdım."

Onu döndürüyorum ve göğsünü metale doğru itiyorum. Pantolonu kalçalarının yarısına kadar inmişken, kışını kendime doğru çekip kot pantolonumu indiriyorum. Kışının paçalarını açtım ve içine girdim. Nefes nefese kaldı. Uzanıp maskesini indiriyorum. Sevişirken yüzümüzün görünmemesini istiyorum.

İnsanlar partiden uzaklaşırken sitemizden geçerken tökezliyorlar ve gözlerimin üzerindeki parlak X'lerden yüzlerini zar zor görebilsem de durup baktıklarını biliyorum. Nasıl bakmasınlar ki? Keşke ben de şahit olabilseydim dediğim bir manzara. Ben ona vururken mükemmel kıcı bana yaslanmıştı. Maskeler yardımcı oluyor. Takılıyken cesur olmak daha kolay. Maskesiz ben, bu eziklerin izlemesine asla izin vermezdim. Taktığımda bana yeni bir kişilik kazandırdı. Özgüvenli. Ukala. Rayna'yı onların önünde sikebileceğimden ve gözleri üzerimizdeyken onu boşaltabileceğimden eminim.

Onu daha sert sikebilmek için omuzlarından kavıyorum ve tutmaya çalıştığı yumuşak inlemeler çığlıklara dönüşüyor. At kuyruğu her itişte zıplıyor ve seyircilerimizi fark ettiğini sanmıyorum. Onlara gerçek bir gösteri yapma zamanı. Etrafına uzanıp klitorisini buluyorum ve sesi değişene kadar ovuyorum. Sesler parmaklarımın hareketini yönlendiriyor ve etrafımda sıklaşıyor.

"Geliyorum," diye pantolonunu indiriyor ve ben bunu zaten biliyorum. Etrafımda titreşiyor, iç kasları ritmik bir şekilde sikimi sıkıyor. O yüksek sesli inlemeler iniltiye dönüşene, içindeki ritim değişene kadar onu ovuyorum. Gözlerim tekrar yanımda duran ve beni izleyen insanlara takılıyor. Onlara bakıyorum ve onların büyülenmiş bakışları beni Rayna'yı doldurma ihtiyacıyla dolduruyor. İçinin derinliklerinde bitiriyorum.

Bu maske bana onu becermek için güven veriyor. Ve umarım öldürmek için de güven verir. Maske bana bir kez olsun *gerçek* ben olma şansı veriyor. Bu gece s o n a erdiğinde yarattığım yanılgıya geri dönmek zorundayım, ama şimdilik sadece k e n d i m i m . Bu gece çoktan başladı

umduğumdan daha iyi. İleride bizi nelerin beklediğini ancak hayal edebilirim.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Rayna

B Seks yapmayı bitirdiğimizde saat neredeyse akşam dokuz olmuştu. Dalton'ın arabasının karşısındaki tuvalete doğru yürürken devam eden partiden uzak sesler ve müzik gümbürtüleri geliyordu. Kapıyı açtığımda hareket sensörlü ışıkların yanıp sönmesini bekliyorum ama içerisi karanlık kalıyor. Lavaboya doğru ilerlediğimde kot pantolonumu indirip soğuk suyla elimden geldiğince temizliyorum. Arkamı dönüp kağıt havlu dispenserinin gıcırdayan koluna basıyorum ama sadece boş bir yuvarlanma sesiyle yanıt veriyor. Elimi kurutucunun altına daldırıyorum ama o da başarısız oluyor. Dalton'a dönüp ıslak ellerimi kotumun ön kısmına sürüyorum.

"Kağıt havlu dispenseri boştu," dedim. "El kurutma makinesi ve ışıklar da çalışmıyordu."

"Sezon dışı. Muhtemelen birkaç dolar tasarruf etmek için bir şeyleri kapatmışlardır."

"En azından soğuk da olsa su vardı." Gözlerim yıldızlarla dolu gökyüzüne kayıyor. "Sence yola çıkmak için yeterince geç oldu mu?"

Dalton arka tampondan kayarak sürücü koltuğuna oturdu. Arabada ona katıldığında, motor gümbürdüyor ve tıkırdıyor ama dönmüyor. Harika. Çılgınlığımız daha başlamadan sona erdi.

"Orospu çocuğu!" diye homurdanıyor, elini direksiyona vuruyor. Gözlerimi ona diktim. "Şimdi ne olacak?"

"Bilmiyorum." Nefes alıyor.

"Sırt çantalarımızı alıp otostop çekebiliriz."

Gri gözleri benimkilere sıcıyor. "Birileri senin seksi kışını kaldırabilir ama benimkini kaldıramaz."

Bu soruna bir çözüm bulmaya çalışırken elim çeneme dolanıyor. "Ya saklanırsan? Biri kenara çektiğinde, şoföre sarhoş olduğunu ve bayılmak üzere olduğunu söylerim, sonra da seni saklandığın yerden alırım."

Dalton'ın başının üstünde bir ışık yanıyor gibi, planımı düşündükçe heyecanı artıyor. "Ve ben 'uyurken' kim sana bir şey yapmaya kalkışırsa-" Parmaklarını boğazında gezdiriyor.

"Evet!" Ciyakladım. "Bu fikre bayıldım! Ama araba ne olacak?"

"Onu burada bırakacağız. İşimiz bittiğinde tekrar deneriz, ama dönmezse kasabaya geri dönmek için bir otobüse binmemiz gerekecek."

Başımı sallıyorum, kitap çantamı topluyorum ve omzuma atıyorum. Dalton'a gülümsüyorum. "Hadi yürümeye başlayalım."

Yarasam ayaklarımın dibinde duruyor. Onları korkutmak istemem. Başparmağım havada ve maskem başımın üstünde, bir başka arabanın vızır vızır geçişini izliyorum. Diğerleri gibi o da en ufak bir yavaşlama göstermiyor. Dalton arkamdaki çalılıkta hışırıyor. Yerimizi seçeli sadece yirmi dakika olmasına rağmen orada oturmaktan sıkılmış olmalı. Ben de endişeliyim. Planımızın işe yarayıp yaramayacağını bile bilmiyoruz ve ben bunu test etmeye hazırım.

Tam Dalton'a gidip yeni bir yer denemeyi önerecektim ki bir araba kenara çekti. Direksiyonda sarışın, orta yaşlı bir adam oturuyor. Tavan lambasını yakıp camını indirirken bana nazik gözlerle bakıyor ve bu planın işe yarayacağından artık daha da az eminim. Bu adam benimle tuhaf şeyler deneyecek birine benzemiyor.

Yine de her zaman bu kadar açık değiller.

"Seni bırakmamı ister misin?" diye soruyor.

"Aslında var." Arkamdaki ormana doğru elimle işaret ediyorum. "Erkek arkadaşım dışarıda kusuyor. Bir Cadılar Bayramı partisine gittik ve önceden oyun oynamayı seçtiği için çok sarhoş oldu. Bir sonraki çıkışta bir motele ulaşmaya çalışıyoruz ki uyuyabilsin." Sopamı kaldırıyorum ve adam ona bakıyor. "Sadece kostümün bir parçası," diyorum tatlı bir gülümsemeyle.

Adam başını salladı, ben de Dalton'a el salladım. Büyük sahnesi için sahneye çıkan tecrübeli bir aktör gibi, ormandan tökezleyerek çıkıyor, maskesini yerine takmadan önce ağzını siliyor. Arabaya yaslanıyor ve öğürüyormuş gibi yapıyor. Adam bana doğru plastik bir poşeti sallamadan önce yolcu koltuğunda sağa sola bakınıyor. Onu suçlamıyorum. Dalton oldukça inandırıcı.

İçeri girmek için arka kapıyı açıyorum ama Dalton elimi itiyor. "Ön tarafa otur, ben de arkaya uzanayım."

Bu fikir hoşuma gitmiyormuş gibi davrandım ama en başta benim fikrimdi. Bu detayı en ince ayrıntısına kadar planladık. Ben yemim ve müstakbel canavarlara mümkün olduğunca yakın olmalıyım.

"Sakıncası yok değil mi efendim?" Yolcu tarafındaki kapıyı açarken sordum.

Adam başını sallıyor ve koltuktan birkaç boş Gatorade şişesini alıp döşeme tahtasına bırakıyor. Ben oturuyorum ve Dalton arkaya geçip koltuğa doğru uzanıyor. Maske yüzünde sıkıca asılı duruyor ama her şeyi görebilmek için bana doğru dönüyor. Adam yola çıktıktan dakikalar sonra Dalton yumuşak bir sahte horlama sesi çıkarıyor. Şimdi bekleyeceğiz.

"Adın ne senin?" Adama soruyorum.

"Ervin," dedi. "Senin adın?"

"Sally," diye yalan söyledim.

Yolda ilerlerken biraz çene çalıyor ama elleri direksiyonda kalıyor ve bana baktığında gözleri yüzümden hiç ayrılmıyor, ki bu çok sık olmuyor. Yine de ilk kurbanımız için tüm umudumu yitirmedim. Bazılarının uzun bir oyun oynamayı sevdiğini bilecek kadar çok arabaya bindim. Ödeme talep etmeden önce varış noktasına ulaşmamızı beklerler ve ben reddettiğimde, kendilerine borçlu olduklarını düşündükleri şeyi alırlar.

Motelin otoparkına girdiğimizde içimdeki beklenti kaynıyor. Dalton horlamaya devam ediyor, ki bu iyi bir şey. Adam bayıldığını düşünürse, hamle yapma konusunda daha az endişelenir.

Arabayı girişe yakın bir yere park etti ve bana döndü. "İşte çocuklar," diyor dostça bir gülümsemeyle.

Bu kadar mı? İyiliğine ağzımla ya da elimle karşılık vermemi söylemeyecek mi? Bunu kalbinin iyiliğinden mi yaptı? Dalton'la öldürme fikri beni kana susatmıştı ve zamanımız tükeniyor. Saat neredeyse on ve onlar sabah sekizde uyandırma servisi yapmadan önce Somerset House'a dönmem gerekiyor.

Arabadan inmek için hareket etmediğimde adam "Siz ikiniz artık güvende olun," diyor. Sözlerini örten beklenmedik kesinlik içimde kızgınlık uyandırıyor.

Yolcu koltuğundan inip Dalton'ın kapısını açtım. Başı arkaya düştü ve doğrulup oturdu. "Hadi Harry, geldik."

"Şimdiden mi?" diye soruyor, belli etmeden benimle iletişim kurmaya çalışıyor.

"Evet, ben de inanamıyorum."

Sahte sarhoş kışını arabadan çıkarmasına yardım ediyorum ve bizim için duran kibar adamı el sallayarak uğurluyoruz. Arka lambaları motelin önündeki yolda diğerleriyle birleşirken adrenalinim azalıyor.

"Ne oluyor lan?" Dedim. "Onu hâlâ öldürebilirdik."

Dalton başını sallıyor ve yüzümü ellerinin arasına alıyor. "İnsanları iyi niyetle değil, kötü niyetle öldürmek istiyorum ve onun niyeti rahatsız edici derecede saftı. Eğer katil olacaksak, bir kuralımız olmalı. Sadece hak eden insanları öldürürüz."

Tabii ki böyle vicdanlı biriyle öldürme çılgınlığı yapardım. Ya duran her araba iyi bir adam tarafından kullanılıyorsa? Hepsini bağışlayacak mıyız? Ne ölüm bloğu ama.

"Şimdi ne olacak?" Yola bakarken soruyorum.

Dalton maskemi yüzüme doğru çekiyor. "Tekrar deneyeceğiz. Ve tekrar. Hedefimizi bulana kadar devam ederiz, sonra da öldürürüz, kemiklerimizi."

Sadece on saatimiz kaldı, hedefimize ulaşabileceğimizden emin değilim. Ama şimdi denemeyi bırakırsak lanetleneceğim.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Dalton

W Yolun birkaç mil aşağısında تنها bir alana yürüyoruz ve planımızı tekrar uygulamaya koyuyoruz. Ben yolun yakınındaki ormanda kalırken, o seksi kıcıyla geçen her aracı işaretlemeye çalışıyor. Bir saat geçti ama kimse yavaşlamadı bile.

Rayna yoldan geçen arabalar tarafından daha görünür olması için bir elindeki eldiveni çıkarmış. Beklerken elimdeki deri manşetle oynuyorum. Onu yolun kenarında çalışırken izlerken, sadece bu av için ne kadar aç olduğunu düşünebiliyorum. O adam onunla yatmaya çalışmış ya da çalışmamış, öyle ya da böyle umurunda olmazdı. Onu mutlu bir şekilde öldürürdü. Ben böyle şeyler yapmak istemiyorum. Bana ait olmayan bir şeyi almadan önce kendilerine ait olmayan bir şeyi almak isteyen insanları öldürmek istiyorum.

Onların hayatı.

Sonunda başka bir araba kenara çekti. Sürücü koltuğundaki adam Rayna'yla konuşuyor ama ne dediklerini duyamıyorum. Tıpkı ilk adama yaptığı gibi bana doğru bir el hareketi yapıyor ve ağzı daha hareketini tamamlamadan araba hızla uzaklaşıyor. Rayna'nın omuzları düşüyor ve boğazından sinirli bir homurtu çıkıyor. Başparmağını bir kez daha havaya kaldırmadan önce ayağını yere vuruyor. Çok kararlı. Hakkını vermeliyim.

On dakika sonra bir kamyonet bankete yanaşiyor ve Rayna tekrar konuşmaya başlıyor. Ormanda bana doğru işaret ettiğinde bu adam hızlanmıyor ve Rayna ona katılmam için işaret veriyor. Bacaklarımı nasıl kullanacağımı bilmiyormuşum gibi gölgelerin arasından tökezleyerek çıkıyorum ve bir ağaç gövdesine çarpıyorum. Çimenlere ulaştığımda onun kollarına düşüyorum.

"O çok sarhoş. Özür dilerim. Arkada sızıp kalacak." Taksinin arka kapısını açıp içeri girmeme yardım etmeden önce çıplak parmaklarını ikinci eldivenin içine sokuyor. Yan tarafıma kıvrıldım, başımı eğerek onu izlemeye çalıştım. Yolcu koltuğuna oturduğunda ağır metal çarpıyor.

"Nereye?" diye soruyor çömelmiş adam ona.

"Bir sonraki çıkışa kadar. Ana yolun hemen dışında bir motelde kalıyoruz."

Tekerlerin kaldırımnda yuvarlandığını hissettiğimde horlamaya başlıyorum. Neredeyse uyuyormuş gibi yaptığım anda, ona yaklaşıyor.

"Böyle sarhoş bir çocukla takılmak için fazla güzelsin." Başparmağını bana doğru savuruyor ama ben horlamaya devam ediyorum. "Gerçek erkekler içkilerini nasıl kullanacaklarını bilirler. Sen hiç gerçek bir erkekle birlikte oldun mu?" Adamın eli kızın omzuna konuyor ve kız omuz silkiyor.

"Hayır," diye fısıldıyor.

"Seni evime götürebilirim. Hemen bir sonraki çıkışta. Küçük erkek arkadaşın arkada uyurken, seni içeri götürüp gerçek bir erkeğin nasıl içebileceğini gösterebilirim. Ve sevişmeyi."

Sözleri beni kızdırıyor. Ağzından çıkan her iğrenç şeyden nefret ediyorum.

Seksi değil. İğrenç. O bir yalakalık lordunun tanımıdır.

"Hayır, teşekkürler" diyor Rayna. "Bizim motelimiz iyi."

Sürünen bir süre hiçbir şey söylemez, ama bir şey daha işi bitmedi. Dudaklarını yalayıp Rayna'nın göğsüne bakarken ne düşündüğünü neredeyse duyabiliyorum ve bunların hiçbiri onun için iyiye işaret değil. Doğru hedefi beklediğimiz için memnunuz. Bu dangalağı öldürmek çok zevkli olacak.

Bir sonraki çıkıştan dönüyor, ama şehre gitmek yerine تنها bir yan yola sapıyor ve sikik kamyonetini ağaçlardan oluşan bir duvarın arkasına saklıyor. Kapıları kilitliyor ve duyulan klik sesi kalbimin göğsümün duvarına çarpmasına neden oluyor. O motoru kesmeden önce çantama uzanıp bir bıçak çıkarıyorum. Bana bak borularını susturana kadar bekleseydim, eldivenli elimin naylon çantayı karıştırdığını duyacaktı. Sapını sıkıca kavradım ve beklemeye başladım.

Anahtarları kontaktan çeker ve Rayna'ya doğru eğilir.

"Hayır," diyor, onu iterek, ama adam dinlemiyor. "Lütfen dur."

Onu görmezden geliyor ve yaklaşıyor. Eli kalçasına doğru ilerlerken doğruluyorum. Bana ait olana dokunmaya çok yaklaştı ve şimdi tam anlamıyla cinayete meyilliyim. Bıçağı boynunun yan tarafına saplıyorum ve ıslak, gıcırtilı bir ses sessizliği bozuyor. Rayna çığlık atmıyor ya da korkmuş görünmüyor. Adam boynundan çıkan sapa sözsüzce uzanırken gri gözleri kesintisiz bir odaklanmayla adamı kavuruyor. Maskesini yüzüne geçiriyor ve kamyonundan iniyor. Onu takip ediyorum.

"Kaseti bana ver!" diyor kamyonun etrafında dönerken ve kapısını kırbaçla açarken.

Koli bandını ona atıyorum ve o da boynuna ulaşamasın diye kanlı bileklerine sarıyor. Bu noktada bir önemi yok. Bıçağı etinden çekip çıkarırsa daha hızlı ölür.

Adamın omzunu çekiştiriyor. "Şu pisliği çıkarmama yardım et."

Onu kenara ittim ve onu dışarı çıkarıp kamyonun kaputuna yaslamak için homurdanarak çalıştım.

"Neden?" diye soruyor, çenesinden aşağı kan tükürüyor.

"Çünkü o hayır dedi ve sen dinlemedin." Rulodan bir parça daha bant koparıyorum ve ağzına tikiyorum.

Rayna'ya doğru dönüyorum. Sikik oğlanın boynundan akan koyu kırmızı fişkırmı beni sertleştirdi ve bacaklarımın arasındaki ağrıyı hafifletmesi için ona ihtiyacım var. Onu kendime doğru çekiyorum. Maskemdeki plastik yüzdeki geniş, sahte gülümseme gerçek hislerimi yansıtamıyor. Onu bıçaklamak uzun zamandır ihtiyacım olan bir şeymiş gibi hissettiriyor. Sonsuza kadar.

"O pantolonu benim için indir, bones," diye homurdanıyorum onu kamyonetine götürürken. Ellerimde çok fazla kan var ve onun kıyafetlerini kana bulayarak ulaşılmaz görünmesini istemiyorum.

Yanı başımda vücudunun titremesi doğrudan sikime gidiyor. Ayakkabılarını tekmeliyor, eldivenli ellerini beline sokuyor ve pantolonunu indiriyor.

"Fermuarımı aç ve beni dışarı çek" dedim.

O büyük mor X'ler bana bakarken söyleneni yapıyor. Beni dışarı çekti ve deri kaplı parmakları beni sıyırdı. Kanlı elimi çıplak kalçasına koydum ve kaldırdım.

"Sana gerçek bir erkek nasıl sikişir göstereceğim," diye hırlıyorum ölmek üzere olan adama doğru.

Burnundan sümük köpürür ve kabarcıklar çıkar.

Kendimi onun açıklığına yönlendirirken ve içine doğru iterken kalçasının arkasını tutuyorum. Onu kamyonun metaline sokarken nefesi kesiliyor.

"O ölüyor," diye pantolonunu indirdi, gözleri yerdeki adama kaydı. "Bizim yüzümüzden ölüyor." Kalçaları kıvrılıyor ve benim onu becerdiğim kadar o da beni beceriyor. Aramızdan şehvetli, heyecanlı bir enerji geçiyor. Hayvani.

Çünkü biz hayvanız, zevk için öldürürüz. "Son darbeyi ben vurmak istiyorum. Onu öldüren ben olmak istiyorum."

Etrafımda kenetleniyor, bu sadistçe anın her saniyesini seviyor. Bunun için yaşıyorum.

İçimi bir enerji kaplıyor ve tüm tedbiri elden bırakıyorum. Gömleğini kaldırdım ve kenarını mükemmel göğüslerinin üzerine dayadım. Aşağı uzanıp parmaklarımı bıçağın etrafından sızan kana daldırıyorum. Çok sıcaktı. Çok ıslak. Çok kaygan. Parmaklarım göğsüne doğru hareket ediyor ve göğüslerini yavaş, pürüzsüz, metodik çizgilerle boyuyorum. Sivri meme uçlarının üzerinden geçerken parmaklarım kalkıyor ve kıvrımlar mükemmel çizgilerimi mahvediyor.

"Ben ressamım ve sen de benim ilham perimsin," diye homurdanıyorum, eldivenli parmaklarımın arasında meme ucunu sıkarak. "Sen bir sanat eserisin, bones."

Kalçalarımı onunkilerin içine sokuyorum, her bir hamlenin arkasındaki güçle hareketlerini durduruyorum. Daha fazla boya toplamak için aşağı uzanıyorum ve elimi aramıza sokarken ılık sıvıyı karnına sürüyorum. Sıcak, kanla kaplı deri şişmiş klitorisine değdiği anda etrafımda seğiriyor ve inlemeleri doruğa çıkıyor. Bana boşaldığını bile söylemiyor. Beni sıkma şeklinden anlıyorum. Başı geriye düşüyor ve maske onun yoğun zevk inlemelerini bastırıyor. Yine de henüz boşalmaya hazır değildim. Onu boşaltmak istiyordum ve şimdi görevimi tamamladığıma göre, ondan çekiliyorum.

Kalçalarındaki kanı siliyorum ve pantolonunu giymesine yardım ediyorum. Karnındaki kanın kuruması için tişörtünü yukarıda tutuyor. Kadın adamın önünde dizlerinin üzerine çökerken adamın uykulu gözleri bu nefis manzara karşısında açılıyor. Kadın öne doğru eğilirken göğüsleri birbirine yaklaşıyor.

Ağzını kapatan bandı yırtıp atıyor. "Yalvarışını duymak istiyorum," diyor ve dikdörtgen bandı yanına bırakıyor.

"Lütfen, lütfen beni öldürme," diye yalvarıyor. Başını öne eğiyor. Teni kül rengi olmuş ve dikkatli olmazsa onu öldürme fırsatını kaçırarak.

"Yap şunu. Öldür onu," diye ısrar ediyorum. Ona ikinci bir bıçak teklif ediyorum ama başını sallıyor.

Kamyonun yolcu tarafına gidiyor ve döşeme tahtasından sopayı çıkarıyor. Maske yüzünü kapatıyor ama plastiğin ardındaki gülümsemesini neredeyse hissedebiliyorum. Kadın adamın bacaklarının üzerinden geçip önünde durduğunda adam ayağa kalkıyor.

gözlerini ona dikti. Tipik bir pislik gibi, yanında ne tuttuğunu fark etmeden önce göğüslerine odaklanıyor. Rayna sopayı çitlere vuracaktı gibi kaldırıyor, omzunun üzerinden geçiriyor ve beklerken maskeli başını eğiyor. Adamın gözlerinde tanıma beliriyor ve ağzı tiz bir çığlıkla açılıyor.

THWACK!

Sopa yıldırım hızıyla gelir ve kafatasına çarparak onu anında susturur. Yere yığılır, bacakları altında kıvrılır. Vücudu beyninin artık çalışmadığını fark etmiyor. Rayna sopayı başının üzerine kaldırıyor ve kahkahalar atarak adamın yüzüne indiriyor. Kan çimlere sıçrıyor ve neredeyse pantolonuma boşalıyorum.

Sonunda durdu ve ince plastik perdenin arkasındaki çılgın, nefes nefese nefesleri dışında her şey sessizleşti. Bana döndü ve bıçağı elimden aldı.

"Ne yapıyorsun?" Ben soruyorum.

"İçeride neye benzediğini görmek istiyorum."

Ah. Tahnitçilik takıntısı. Tabii ki yapardı. Oraya girmeye bayılır. Ben sevmezdim. Onu bıçaklamaktan hoşlandım ve yaşam gücünün ondan sızan sıcaklığının tadını çıkardım, ama gerçek cesetle o kadar ilgilenmiyorum. Cesedin içinde lunaparktaymış gibi oynamak istiyor ve ben kim oluyorum da onu durduruyorum?

Göğüs kafesinden kasıklarına kadar düz bir çizgi çizerek onu kesip açmaya çalışıyor. Göğüs kafesini ayırmak için mücadele ediyor ve sonunda pes ediyor, bunun yerine gizli boşluğa körlemesine uzanmayı tercih ediyor. Aradığı şeyi buluyor ve serbest kalana kadar iki eliyle çekiştirmeye başlıyor. Eldivenli eli dışarı çıktığında, neredeyse bir lezzet gibi görünen kanlı bir et ve kas parçasını tutmaktadır.

Kalbi.

Bana doğru tutuyor ve ben de eldivenli elimle alıyorum. Yüzüme götürüyorum ve güçlü, metalik kokuyu içime çekiyorum. Organdan kan damlıyor. Maskeyi kaldırıyorum ve kalbi dudaklarıma götürüyorum, tadına bakma dürtüsüne karşı koyamıyorum. Kendime engel olamıyorum ve Rayna zaten küçük projesi üzerinde çalışmaya geri döndü, bu yüzden fark edecek gibi değil. Dilim sıcak, sert kaslara doğru bastırıyor ve Rayna'nın amını tadarken gösterdiğim saygıyla yalıyorum. Artık onu yaladığıma göre, ne yazık ki o benim. Onu bırakamam.

geri kalanıyla birlikte. Rayna'nın çalışmasını izlerken, organdan sarkan baē dokusu dallarını emiyor ve serbest bırakıyorum. Bu beni rahatlatıyor.

Rayna maskesini de kaldırıyor ve bavuldan giysi çıkarır gibi organlarını ve baēırsaklarını çıkarırken ıslak, çamurlu sesler karanlık sessizliēi dolduruyor. Eldivenlerinin içinden bile farklı dokuları elleriyle ovalarken çok memnun görünüyor. Kendini içine o kadar kaptırmış ki konuşmuyor.

"Onu doldurmak istiyorum," diyor bana bakarken.

Aēzımdan hala kalbe yapışan bir parça baē dokusu düşüyor, ama o etkilenmiş görünmüyor. Ya ne yaptığımı görmedi ya da umursamıyor. "Neyle?"

Ayaēa kalkıp ormana doēru koşmadan önce etrafına bakınıyor. Yerden aldıēı ıslak yapraklar ve yeşilliklerle geri döner. şimdi boş olan oyuēa gidiyor ve onu doldurmaya başlıyor. Bu işlemi, ii boşalmış bedeni neredeyse kabarana kadar tekrarlıyor.

Karnının kanatlarını bir arada tutuyor. "Keşke bir iēne ve ipliēim olsaydı."

Cebimden koli bandını çıkardım. "Bunun yardımı olur mu?"

Başını sallıyor, ben de ona uzatıyorum. Heyecandan sararmış bir halde, kapakları birbirine bantlıyor. Yarattıēı nihai yıkımın yanında o kadar güzel ki. Ayaēa kalkıyor ve küçük projesine bakıyor. Yüzündeki gülümseme, öldürmeyi tamamlayamadığım için anlamaya bile başlayamadığım bir memnuniyeti gösteriyor. Bir dahaki sefere yapacaēım ve yaptığım da aynı bok yiyen sırtışı takınacaēım.

Rayna bana dönüyor ve gözleri elimdeki kalbe takılıyor. "Onu yaladıēını gördüm," diyor. "Durmak zorunda deēilsin."

Garip bir utanç beni ele geçiriyor, yanaklarım kızarıyor, ama o içime giriyor, kalbi alıyor ve pantolonumu indiriyor. Onu daha önce becerdiğim için hala sertim ve aēzımın bu organın etrafında olması sadece ihtiyaımı körükledi. Ne planladıēını bilmiyorum, ama liderliēi almasına izin vermekten çok mutluyum.

Kalbi aletime srterken gri gözleri benimkileri deliyor. Kalbi çekip alıyor ve bıaēı kullanarak organın st kısmını kesiyor, sonra da uzunluēumun üzerinde kaydırıyor. Eli ileri geri hareket ederek beni insan kalbiyle beceriyor.

"Doldur," diye inliyor.

İleri doğru itiyorum, aletimden daha fazla kan dökülürken yumuşak eti yırtıyorum. Boğazımdan derin bir inilti yuvarlanıyor çünkü hayal ettiğim hemen hemen her şey buydu. Eskiden sikime kırmızı boya sürerdim ve kimyasallar ve lateks yerine kanmış gibi davranırdım. Gerçek olan çok daha iyi. Daha derine ittiğimde taşaklarım geriliyor ve boşalacağımı biliyorum. Ben inliyorum, o da dudağını ısırıyor. O deli, ama benim tarzımda bir deli.

Eğer yalamak onu benim yapıyorsa, bu şekilde sikmek de bizim yapar. Boşalmış bir kalple ne yapacağım ben?

Yakalım, sanırım. Bir sonraki hamlemizi planlarken bunların hepsini yakalım. Gece daha yeni başlıyor.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Rayna

C Bir yabancınn arka bahçesindeki havuza daldığımda tepeli su bedenimi kucaklıyor. Evin ışıkları kapalı, havuzun ışıkları dışında arka bahçe karanlığa gömülü. Dalton arkamdan suya atlarken bir şırıltı suyu bozuyor. İlk cinayetimizden sonra temizlemek için bir yola ihtiyacımız vardı çünkü bunun son cinayetimiz olmasını istemiyoruz. Somerset House'a dönmek için harcayacağımız zamanı da sayarsak, başka bir kurban bulmak için hâlâ yedi saatimiz var. Belki daha fazla.

Kan derimizi boşaltıyor, etrafımızdaki büyük hacimli suyla karışıyor. Maskelerimiz ve giysilerimiz havuzun kenarında duruyor. O kıyafetlerden kurtulmamız gerekecek. İnsanlara kanın sahte olduğunu ve kostümlerimizle uyumlu olduğunu söyleyebiliriz ama gerçek kanın güçlü metalik kokusunu inkar edemeyiz. Neyse ki ikimiz de yanımıza üstümüzü değiştirecek bir şeyler alacak kadar akıllıydık.

Dalton yanımda belirdi. Beni içine çekerken çıplak vücudu benimkine baskı yapıyor. Göğüslerim suyun üzerinde görünüyor ve açıkta kalan tenimde tüylerim diken diken oluyor. Suyun içi dışından daha sıcak. Islak saçlarımı yüzümden fırçalıyor. "Çok iyiydin. Çok iyiydin."

Övgüsü beni içten dışa ısıtırken yanaklarım kızardı. O adamın vücudunda oynamayı ve onu bir çocuğun masum merakıyla keşfetmeyi seviyordum. Farklı dokular ve şekiller. Eldivenli elimin avucundaki her bir organın ağırlığı. Çok yanlış ve tabu hissettiriyordu. Vücudumun içinde aynı parçalar ve parçalarla dolaşıyorum ama onları hiç görmedim ya da tutmadım. Şimdi gördüm ve her saniyesine bayıldım.

"Seni izlemeyi ve ne kadar mutlu olduğunu görmeyi çok seviyordum" diyor.

Ona göz kırpıyorum. "Ama yaptığımız şeyi yapmak hoşuna gitti mi? Bir adamı yemlemek ve öldürmek?"

Eğiliyor ve dudakları dudaklarıma değiyor. Sırıttıyor. "Senin için bir kalbin içine geldim, değil mi?"

Adil. Tüm bu süre boyunca taş gibi sertti ve ancak bu hareketten zevk alan biri bu kadar tahrik olabilirdi.

Aradaki mesafeyi kapatıyorum ve onu öpüyorum, sadece nefesimi tutmak için geri çekiliyorum. "Bir sonraki avı sen alacaksın."

Klorun aşırı güçlü kokusu tenimize yapışıyor ve bir yabancının cipinin kapalı alanını dolduruyor. Sanki kan banyosu yapmak ve kıyafetlerimizi değiştirmek yerine Cadılar Bayramı partisindeymişiz gibi kokuyor. Dalton arka koltukta "horluyor" ve ben bu sefer kurbanımızı ne kadar hızlı bulduğumuza şaşıyorum.

Bizi alan adam bir öncekinden daha genç görünüyordu. Bir öncekinden de daha yakışıklı. İçimdeki hastalıklı ve sadist taraf onun bir şeyler denemesini umuyor çünkü vücudunu keşfetmek eğlenceli olacak. Farklılıkları bulmak ve organları karşılaştırmak istiyorum. Ve o beni hayal kırıklığına uğratmadı. Ona verdiğim talimatları dinlemek yerine, bir şebeke yoluna sapıyor. Heyecan ve korku içimde dönüyor.

"Nereye gidiyoruz?" Öne doğru eğilip karanlık, asfaltsız yola bakarak soruyorum.

"Kenara çekip bir şeyler içebiliriz diye düşündüm. Erkek arkadaşın yeterince içmiş gibi görünüyor." Dalton'ın hâlâ uyuduğundan emin olmak için arkasına bakar, sonra cipi park eder ve tavan lambasını yakar. Arkaya uzanıp Dalton'ın önünü karıştırır. Döşemenin üzerindeki kutudan bir bira çıkarıp bana uzatıyor.

"Bilmiyorum," diye fısıldıyorum, içkiye bakarak.

"Hadi ama, sadece bir içki."

Uzanıp kabul ediyorum ve bayat bir sessizlik içinde içkilerimizi paylaşıyoruz. Azgın bir ereksiyon kot pantolonunun kasıklarını dolduruyor ve bunu saklamak için hiçbir çaba göstermiyor. Sonunda camı indiriyor, kutuyu avucunun içinde buruşturuyor ve dışarı bırakıyor. Yani o bir sürüngen ve bir çöpçü. İğrenç.

Bana doğru eğildi. "Adın ne senin?" Parmakları kalçamda geziniyor ve benim ürperiyor.

"Sally," diyorum. Neden yine yalan söylediğimden emin değilim. Gerçek adımlı kimseye söyleyecek kadar uzun yaşamayacak. Kalçamı onun dokunuşundan çekmeye çalışıyorum ama parmak uçlarını etime batırıyor ve beni yerimde tutuyor.

"Sally, ben Luke. Benimleyken gergin olmana gerek yok. Seninle ilgileneceğim." Daha yakına eğiliyor ve sıcak nefesi yanağımı sıyrıyor.

Panik boğazıma kadar tırmanıyor ve geri çekiliyorum. "Hayır, bunu yapmak istemiyorum," diyorum. "Lütfen dur."

Bakışları sertleşir. "Seni bırakmamı sağladın ve biramı içtin. En azından bunu yapabilirsin," der, ses tonu keskin bir şekilde yükselir. Uyandırıp uyandırmadığını görmek için Dalton'a bakıyor. Ortağımın hâlâ uyuduğundan emin olunca tekrar yaklaşıyor ve dudakları boynumun kenarına konuyor.

"Dur!" Ona sesimi yükselterek söylüyorum.

Önemli değil. Acımasız dudakları benimkileri buluyor ve itirazımı bastırıyor.

Uyan, Dalton! Kafamın içinde çığlık atıyorum.

Adam benden uzaklaşıyor, bacakları ayak boşluğunda çırpınırken sırtını koltuğa dayıyor. Elleri boynuna doğru kalkıyor ve neden koltuğa yapıştığını anlıyorum. Dalton ellerine bir ayakkabı bağı dolamış ve Luke'un boynuna dolamış. Parmakları ince, siyah ayakkabı bağının altından geçmeye çalışıyor ama nafiye. Çok gergin. Nefes almak için yeterli alan kazanmak amacıyla yaptığı her umutsuz girişimde derisini sıyrırken parmak uçlarında kan birikiyor. Bağı üzerinde yüzü domates gibi kızarıyor, sonra mavimsi mor bir renge dönüşüyor. Dalton'ın bileklerine pençe atıyor ama bileklerini ceketini örtüyor.

İki adam arasındaki güzel mücadele beni tahrik ediyor. Adamın yaşama arzusu. Dalton'ın yaşamaması için gösterdiği güç gösterisi. Mükemmel bir ön sevişme şeklinde birleşiyorlar. Bacaklarımın arası ağrıyor ve adam dövüşmeyi bırakıp uzuvları gevşediğinde, zonklıyor ve uyarılmaktan kör oluyorum.

"Onunla ne yapmak istiyorsun, Bones?" Dalton soruyor.

Ona ne yapmak istediğimi bilmek istemiyor. Bunu kendime itiraf edecek cesaretim olup olmadığını bile bilmiyorum. "Son adam gibi onu arabaya yaslamak istiyorum."

Adamı sürücü tarafından sürükleyip cansız bedenini karanlık cipin paneline koyuyoruz. Sürücü tarafındaki kapıyı açık bırakıyoruz ki tavan lambası bizi biraz aydınlatabilsin. Ortamı hazırlamaya yetecek kadar.

Yakışıklı ölü adama bakıyorum. Gözlerim aşağıya doğru iniyor ve onun kötü melek şehveti durumunu fark ediyorum. Düşüncelerim çok ahlaksız yerlere gidiyor, ama çok da uzaklara düşmüş sayılmam. Onu daha yeni öldürdük ve bundan daha ahlaksızca bir şey olamaz. Ama deneyebilirim.

Yanında dizlerimin üzerine çöküyorum ve ölüm sonrası ereksiyonunu ortaya çıkarmak için kotunu yırtıyorum. Uzun ya da çok kalın değil. Bu sert aletin ölü bir adama ait olması dışında hiçbir özelliği yok.

Ve bu beni heyecanlandırıyor.

"Ne yapıyorsun?" Dalton sorusunda biraz sahiplenici bir kıskançlık sezerek sorar.

Ne yapmayı düşündüğümü söylemekten korkarak dudağımı ısırıyorum. Sonra tekrar, yükünü bir insan kalbinin içine boşalttı, bu yüzden beni yargılayacak bir konumda değil. "Ya ikinizi de içimde istersem? Buna ne dersin?"

Dalton'ın ağzı açık kalıyor ve çenesi çözülüp yere düşecek diye endişeleniyorum. Dürüst olmak gerekirse, adil bir tepki. Bir adamı öldürmek bir şeydir, ama sonra onu becermek?

"Ne? Hayır. İçinde başka bir erkek istemiyorum," diyor.

Ona bakıyorum. "O bir insan değil, Dalton. O bir ceset. Bir oyuncak bebeği sikmekten farkı yok. Kafasında hiçbir şey yok. Göğsünde hiçbir şey yok. Sadece bacaklarının arasında bir şey var."

Dalton'ın yumrukları sıkılır. "Bones. . ."

"İkinizle de üçlü yapmak istiyorum." Ellerimi birbirine kenetliyorum ve alt dudağımı dışarı çıkarıyorum. "Lütfen?"

Ağzını kapatıyor ve benimle ceset arasına bakarken elini saçlarında gezdiriyor. Ağzı çalışıyor ama herhangi bir kelime oluşturmıyor. Omuzları çöküp elleri yanlarına düştüğünde, kararlılığının zayıfladığını anlıyorum. Onu kendime doğru çekiyorum ve o da geliyor. Kot pantolonunu işaret ediyorum, o da çözüyor. Sikini çıkarıyor, ben de öne doğru eğilip ağzıma alıyorum. Onu emerken eğiliyor ve eldivenli elimle ölü adamın sikini okşuyorum. Ağzımın ve elimin penislerle dolu olduğunu hissederek inliyorum. Bir tanesinin ölü bir adama ait olduğunu hatırladığımda, içimde bir sıcaklık dalgası oluşuyor.

Dalton, "Tek bir kural var" diyor.

"Her şeyi yaparım," diyorum, gözlerimi yüzüne dikerek.

Gözleri, adamın boyunu okşayan elime odaklanıyor. "Onunla prezervatif kullanmalısın. Ölmüş olsa bile vücudunu çiğ hissetmeyi hak etmiyor."

Heyecandan neredeyse çılgılık atacaktım. Tutuşumu bırakıyorum, sırt çantama koşuyorum ve bir vuruş için tatsız bir şey yapmam gerekirse diye el altında tuttuğum prezervatiflerden birini alıyorum. Cesede geri dönüp yanına çömelirken gözlerim Dalton'dan ayrılmıyor. Paketi yırtıp açıyorum ve şeffaf lastiği çıkarıyorum. Aletin üzerinde yuvarlarken amımdan beklenti damlıyor, ki eldiven giyerken bunu yapmak çok daha zor.

Ayağa kalkıp ayakkabılarımı ve kot pantolonumu çıkardım. Prezervatif yağlanmıştı, ki bu iyi bir şey. Yapmak üzere olduğum şey biraz yardım gerektirecek. Dalton'ın karşısında, bir ayağımı ölü adamın kucağının iki yanına koyarak duruyorum. "Emin misin?" diye soruyorum. Ona bir çıkış yolu veriyorum ama bunu kabul etmesini istemiyorum. Bu ölü şeyi içimde hissetmek istiyorum.

Dalton başını sallıyor ve eldivenli elini sikinin etrafına sarıyor. Çömelip siki kıcımla aynı hizaya getirdiğimde midemde kelebekler dans ediyor. Kendimi alçaltıyorum ve onun ölü sikini kıcıma sokuyorum. Beni gererken acı içime işliyor ve keskin bir nefes çekiyorum. Arkama yaslanıyorum ve hareketsiz göğsüne yaslanıyorum. Onun hareketsiz her şeyine. Cansız elini tutup iç uyluğuma koyuyorum. Bana dokunmasını istiyorum.

Dalton'ın eli sikinin üzerinde hızlanıyor, adamın kucağında hareket etmeye başladığımda benim hareketlerime uyuyor. Ona ihtiyacım var. Altımdaki soğuk, cansız bedene karşı onun sıcak, nefes alan bedenine ihtiyacım var. Yanıma geliyor, önümde diz çöküyor ve adamın da kucağına oturuyor. Açı çok iyi değil ama idare eder. Dalton biraz daha yaklaşıyor ve sikini boş deliğime dayıyor. Aletin başını içime itiyor ve ben nefes nefese kalıyorum. Bu açıyla derinlemesine sokamıyor ama buna rağmen kendimi çok dolu hissediyorum. Çok canlı. Kıcımdaki adamın aksine.

Kalçalarımı hareket ettiriyorum, her iki aleti de sürüyorum ve inlemelerim en azından biraz kontrol edilebilir değil. Zevkin gece havasında kükremesine izin verirken alt dudağım gevşiyor. Dalton ellerini arkamızdaki metalin üzerine koyuyor ve itişlerindeki tempoyu artırıyor.

"O ölü adamın sikinin kıcığında olması hoşuna gidiyor mu?" Dalton sorar, sesi alçak ve çakıllıdır.

"Hoşuma gidiyor," diye nefes alıyorum, "ama içimde hem yaşam *hem* de ölüm olmasına bayılıyorum. Senin de beni becermeni seviyorum, Dalton." İçimden bir inilti yuvarlanıyor.

Altımdaki adam bir oyuncak bebek gibi hareketsiz ama bir insan gibi yumuşak ve etli. İşte ölümün farkı burada. Benzer olduğu yer.

Dalton aramıza uzanıyor ve klitorisimi okşuyor. Kendimi zaten bu kadar elektriklenmiş hissederken bu bir elektrik atımı. Mümkün olduğunu hiç düşünmediğim bir dürtüye teslim oluyorum. Onun dokunuşu bunu daha da artırıyor. Bir adamı öldürüp sonra da sikine boşalmak ne kadar berbat bir şey?

Sikeyim.

Bu düşünceyle Dalton'ın etrafında kenetleniyorum ve o da inliyor. Dokunuşu beni daha da yaklaştırıyor, ta ki onların etrafına gelene kadar. Zevk vücudumun her santimini sarıyor ve dolu hissi sadece ona katkıda bulunuyor. İçimde havai fişekler gibi patlıyor.

Ölü adam gelemmez ama Dalton gelebilir ve ben onun beni doldurmasını istiyorum. "Benim için gel," diyorum ona.

"Senin için her şeyi yaparım, Bones." Arkamdaki adama bakıyor. "Gerçekten, her şey."

Sırıtiyorum ve kalçaları bana karşı tekliyor. İçimden çekiliyor ve dökülmesini önlemek için sikini uzaklaştırıyor ama olabildiğince alçalıp sıcak dilini dudaklarımın arasına soktuğunda beni şaşırtıyor. Dilinin her vuruşunda klitorisime ekstra dikkat göstererek boşalıyor. Beni temizliyor, böylece içimden hiçbir şey damlamıyor ve geride kalmıyor. Kahretsin, o kadar iyi hissettiriyor ki ölüp cennete mi gittiğimi merak ediyorum. Sonra ölü adamın sikinin kıcımda gömülü olduğunu hatırlıyorum ve cennet benim gideceğim yer değil. Cehennemin de *bu kadar* iyi hissettireceğini sanmıyorum. Hayır, bu gerçek hayat, benim kendi zevk dolu Arafım.

Dalton doğruluyor ve çenemi tutuyor. "Ağzını aç ve ikimizi de al," diye hırlıyor. "Şimdiye kadar yeterince günah işledik, bir tane daha tadına bak."

Dudaklarımı aralayıp dilimi çıkarıyorum ve Dalton karışımı ağzıma bırakıyor. Üzerimde durup ağzıma tükürerek beni aşağılamasından nefret etmeliyim, özellikle de bunu deneyen başka birinin sikini ne kadar çabuk yumruklayacağımı düşünürsek, ama bana verdiği her şeyi mutlulukla alıyorum. Zevkimizin tadını çıkarıyorum.

Dalton yanağını, altımdaki adamı öldürürken kullandığı eliyle okşuyor ama ben ondan çekinmiyorum. Ondan korkmuyorum.

"Aferin kızıma, Bones," diyor.

Sanırım uyuşturucuyu tamamen bırakmaya hazırım. Bu adam benim yeni bağımlılığım olacak. Somerset House beni kendimden kurtarmak için elinden geleni yaptı ama

Başından beri sadece beni görecektir ve ruhumun bu berbat parçalarını kabul edecek birine ihtiyacım vardı.

Dalton telefonunu çıkarır ve saati kontrol eder. "Sanırım geri dönmeden önce bir tane daha idare edebiliriz," diyor.

Bu sözler göğsüme cam kırıkları gönderiyor. Bu gecenin bitmesini istemiyorum. Dalton'la geçirdiğim zamanın bitmesini istemiyorum. Ama sanırım hiçbir şey sonsuza dek sürmez. Aklımı kurcalayan soruyu sormak yerine, bu çılgın geceden sonra onu bir daha görüp göremeyeceğimi sormak yerine, başımı sallıyorum ve giyinmeye başlıyorum. Öyle ya da böyle bir cevap alacağım ama şimdilik bulmamız gereken bir kurban daha var.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Dalton

W Oyunumuzu tekrar oynayıp başka bir tuzak kuruyoruz. Bir baskı plakasının ucunda bekleyen bir kedi ile bir kafes yerine, arabalarını kafeslerine dönüştürüyoruz. Gidecek hiçbir yerleri olmadan onları içeriye hapsedeceğiz. Yine de bu son cinayetin biraz farklı olmasını istiyorum. Bu sefer korku ve acı istiyorum. Herkes çok çabuk öldü ve tüm eğlence onlar zaten ölüyken yaşandı. O da eğlenceliydi ama ben biraz daha oyun zamanı ve çok daha fazla kan istiyorum.

Rayna'nın ölü şeylerden hoşlandığını biliyordum ama biriyle üçlü yapmak isteyeceğini hiç düşünmemiştim. Biz cehennemde yaratılmış bir eşiz ve şeytan bile yaptıklarımızdan dolayı kızarıyor. Sorun değil. İyi hissettirdi ve kendinden geçmiş görünüyordu, önemli olan da bu. Öldürmeyi seviyorum, ama belli ki onda olan cinsel sapkınlık bende yok. Yaşam güçleri vücutlarından çekildiğinde, onunki klitorisini dolduruyor.

Süslü bir spor araba yaşıyor ve ben bu sefer bir kulübenin arkasına saklanıyorum. Gözlerim onunkilere kilitleniyor ama düşündükçe kaslarım dışarı fırlamak için daha çok ağrıyor. Ya adam onu yakalayıp arabaya tıktıysa? Ona zamanında ulaşamazdım. O gitmiş olurdu. Bu düşünce beni zaten olduğumdan daha fazla cinayete meyilli yapıyor, ama sonra botundaki bıçağını ve çantasından nöbet tutan ölü sincabını hatırlıyorum. Ona bir şey olmaz.

Rayna bana işaret ediyor ve arabaya doğru tökezliyorum. Sanki çocuk felci geçirmişim gibi yürüyorum ama buna inanıyor gibiler.

"Üzgünüm, çok yorgun," diyor. "Kafasını koyar koymaz arkada uyuyakalacak."

Konuşmuyorum çünkü sarhoş gibi görünmekte de iyi değilim.

Kapıyı açıp arka koltuğa tırmanırken adam "Arkaya kusmayacak, değil mi?" diye soruyor.

Sportif siyah arabanın direksiyonundaki genç yüze bakıyorum. Sanırım bu arabayı ona annesi ya da babası almış. Benim karşılayabileceğimden daha değerli bir araba alacak kadar para kazanacak kadar yaşlı görünmüyor. Ailenin sevgisine ve desteğine sahip olmak güzel olmalı. Belki de ben obsesif-kompulsif, cinayete meyilli bir psikopat olmazdım.

aynı desteğe sahipti. İşin ironik yanı, oğullarının ölümüne neden olan şey sevgileri olabilir. Ne de olsa arabası onun kafesi olacak.

Düzensiz horultular çıkararak uyuyormuş gibi yapıyorum. Şoför dikiz aynasına bakıyor ve gürültüyü bastırmak için boktan rap müziğinin sesini açıyor. Müzik zevki yüzünden onu öldürmeliyiz ama bu kurallara aykırı. Hak etmeyen insanları öldürmeyeceğimi söyledim, zevksiz olsalar bile.

Lanet olası güzel arabanın yumuşak gümbürtüsüyle neredeyse uykuya dalıyorum. Lüks koltuklar vücuduma uyum sağlıyor ve şoförün mülayim kişiliği ve zayıf konuşma girişimleri beni bilinçsizliğe doğru sürüklüyor.

Gülüyor ve başparmağını bana doğru itiyor. "Ben de bir iki kez böyle sarhoş olmuştum."

Ne zaman? Daha geçen hafta annenin vajinasını terk ettin. Maskemdeki deliklerden ona bakıyorum.

"Harry genellikle likörünü bundan daha iyi tutar, ama biz seviyoruz

Cadılar Bayramı," diyor Rayna.

Şoför kuru bir kahkaha atıyor. "Harry, ha? Adın ne?" diye soruyor, ses tonunda kötü bir flörtün yükselişi var.

"Sally," diyor Rayna kıkırdayarak.

Çocuğun isimleri nereden bulduğuna dair hiçbir fikri yok. İkiyle ikiyi bir araya getiremeyecek kadar küçük. O film çıktığında babasının taşaklarında bir hayal bile değildi.

"Ben Sean," diyor, gözleri onun göğsüne kayıyor. "Bir sonraki çıkış demiştin, değil mi?"

Rayna başını sallar. Gözleri tıpkı onunki gibi istediği bir şeye takılır. Bardak tutucusunda bir hamam böceği görür.

"Sigara içmek ister misin?"

diye sorar. Rayna dudağını

ısıtır ve başını sallar.

"Arabada sigara içemeyiz ama" diyor ve ben ona bir tokat atmak istiyorum. Muhtemelen anne ve babasının mükemmel küçük adam hayalini yıkmak istemiyor. Boktan bir sırtışla arabayı تنها bir yola çekiyor. Ot içmek için mükemmel sanırım.

Ve cinayet.

Rayna sırt çantasından bir çakmak çıkarır ve arabadan inerken hamam böceğini de yanına alır. Sean'ın kapısının hemen önünde durur ve Sean ona bakar.

Dışarı çıkmadan önce bir kez daha bana baktı. Kızın elinden hamamböceğini alıyor ve yakıp içine çekerken kiraz parlıyor. Ağzından yoğun bir duman çıkıyor, sonra kafası güzelleşirken dikkati kızın üzerinde yoğunlaşıyor.

Cesareti artıyor ve elini Rayna'nın kolunda gezdirmeden önce uzanıp saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyor. Rayna omuz silkse de her dokunuş kanımı kaynatıyor. Kolu beline dolanıyor ve kasları sertleşiyor. Köşeye sıkıştırılmaktan hoşlanmıyor, bu kesin ve burada ciddi bir dezavantajım var. Onunla arabadan inmenin neden iyi bir fikir olduğunu düşündüğünü asla anlayamayacağım ama işte oradalar. Adam onu kendine doğru çekiyor, kadın da onu itmek için iki kat daha fazla çaba sarf ediyor.

Güçlü bir öpücük için eğiliyor ve kızın sert fısıltıları çığlığa dönüşüyor. Kapının koluna uzanıyorum ama bir ayağımı bile yere basamadan camdan kan sıçırıyor. Kapıyı iterek açmaya çalıştığımda, bir şey kapıya baskı yapıyor ve beni içeride tutuyor. Ağırlığımı kapıya veriyorum ve sonunda kapı açılıyor.

Sean boynunu tutarak kapının yanına yığılır. Koyu kırmızı kurdeleler parmaklarının arasından geçiyor. Elindeki küçük, güzel bıçakla boğazını kesmiş. Gözlerinin akı karanlıkta parlıyor ve karaya yeni çıkmış bir balık gibi ağzını açıp kapatıyor. Rayna'ya, canlı bir sanat eseri gibi tenine sıçrayan kana bakıyorum ve büyüleniyorum. Hayatımda hiç bu kadar güzel ve tehlikeli bir şey görmemiştim.

Bıçağı bana uzatıyor ve ben de ölmekte olan genç adamın yanına çömelmeden önce bıçağı avucumun içinde döndürüyorum. Bu salak, hayır cevabını kabul etmediği için en verimli çağında öldürülmüştü. Bugünlerde gençler ne kadar da kendini beğenmiş. Sanırım sadece gençler değil, yetişkin erkekler de böyle davranıyor. Sadece daha boktan arabalar kullanıyorlardı.

Çocuğun gömleğini kaldırıyorum ve bıçağın ucunu yukarı çekilmiş karnına batırıyorum. Kan kaybından dolayı kıpırdayamayacak kadar güçsüz. Yapabilse bile, korku onu yerinde tutuyor. Şokun pençesinde sıkıca kenetlenmiş durumda. Kulağıma sessizce çığlık atarken işime devam ediyorum. Bıçağı kaldırıyorum ve tekrar tekrar derisinin altına batırıyorum. İşim bittiğinde Rayna'ya dönüp yaptığım işi gösteriyorum.

Karnına gülümseyen bir balkabağı surati kazıdım.

Sanırım biraz özensiz ama resim yapmam sanatçı olduğum anlamına gelmiyor. Dudaklarım şakacı bir gülümsemeye dönüşüyor. "Bu kabak-geous," diyorum gülerек.

İşimi değerlendirmek için yaklaşırken gülümsemesi benimkiyle eşleşiyor. Çenesi gevşeyip başı öne düşene kadar ona işkence etmeye devam ediyorum. Ölümün eşiğinde duruyor ve ben onu kenara itmeye hazırım. Kulağını kestim ve *bu* bardağı taşıran son damla oldu. Göğsü hareketsizleşirken son eğlencesi de azalıyor.

Rayna değilsen tabii. Bana eğlence daha yeni başlıyormuş gibi bakıyor. Ona göre, adamın son nefesi az önce yarığına fısıldadı. Ben eğlendim ve şimdi onun geceyi güçlü bir şekilde bitirmek için sadistçe bir oyun bulma zamanı.

Yüzünde sadist bir ifade belirliyor. Yanıma geldi, elimdeki kulağı kopardı ve bıçağı almadan önce cebine koydu. Sean'ın kucağına oturdu ve kot pantolonunu yırttı.

"Başka bir üçlü yapmayacağız, Bones," diyorum ona, açık açık, çünkü o çok genç - sapıklık bölgesine girecek kadar değil, ama garipleştirecek kadar genç.

"Üçlü istemiyorum Dalton," diyor, kot pantolonunu biraz aşağı çekerken zorlanıyor. Ellerinin kucağındaki bir şeyle oynadığı bölgeden iğrenç, yumuşak sesler çıkıyor. Ancak topuklarının üzerine oturduğunda elinde ne olduğunu görebiliyorum.

Bu onun siki.

İlk başta onunla kendini becermeyi planladığını düşünüyorum, ki açıkçası bu beni düşündüğüm kadar dehşete düşürmedi. Onun yerine, dudağını ısıyor ve o şeyin bağırsaklarını deşmeye başlıyor. Karın deşmek doğru kelime değil ama doğru eylem. Derisini yüzüyor. Aletimin içindeki şeyin yere çarparken çıkardığı ses midemi bulandırıyor. Bu kimsenin duymaması gereken bir ses.

Dönüp bana bakıyor, sarkık deri parçası parmaklarının arasından sarkıyor. "Onu giymeni istiyorum," diyor. Gözlerindeki yoğunluk içimi yakıyor.

"Uh, ne?" Ne demek istediğini duymaktan korkmama rağmen soruyorum. Söylediği şey yeterince kötü.

İki elinin arasındaki deriyi geriyor. "Beni onun sikiyle becermeni istiyorum. Onun aletinin derisini kendi aletinin derisinin üzerine giy."

Evet, onun açıklaması çok daha kötü. *Çok* daha kötü.

Başımı salladım. "Başka bir adamın derisini giymiyorum, bones." Sesim, elindeki aletin aksine, sertliğin tanımı.

Ayağa kalkıyor ve kot pantolonunu dizlerine kadar indiriyor. "O zaman içime falan sok. Hissetmeye *ihtiyacım* var."

Aklımı kaçırmış durumdayım ama o *beni* rahatsız ediyor. Bu bir başarı. Onun için bir kalbi becerdim. Onunla bir cesedi siktim. Ama bir yerde çizgiyi çekmeliyim ve o da burası. Buffalo Bill gibi bir adamın derisini giymeyeceğim. Berbat seviyesini keşfedilmemiş bir alana yükseltti. Şeytanın bile girmeyi reddettiği bir yere.

Yarığı boyunca derisini ovuyor ve dudaklarını ısırp inlediğinde, dehşete düşmüş sikim canlanıyor. O şeyle kendini ne kadar memnun ederse, dizlerimi çimlerin üzerinde tutmak benim için o kadar zorlaşıyor. Ona kendini iyi hissettiren ben olmak istiyorum.

Çizdiğim çizgi solmaya başladı. Güzel bir manipölasyon ustası, hakkını vermeliyim ve bana istediğini nasıl yaptıracağını çok iyi biliyor.

Tamam, o lanet şeyi giyeceğim.

Ayağa kalkıyorum ve içine giriyorum. Yavaşça ve iğrenç bir erotizmle penis derisini ürkütücü bir prezervatif gibi uzunluğumun üzerinde kaydırıyor. Beni saran ve sıkıştıran sıcak, yapışkan iç kısımdan neredeyse boşalıyordum ve bundan ne kadar zevk aldığımdan nefret ediyorum. Bacaklarımın arasındaki canavarlığa bakıyorum. Derisi penisimin şeklini alsa da benimkine benzemediği kesin. Ve benim *değil*. Başka birinin sikini giyiyorum.

Rayna'yı çeviriyorum, çünkü bu noktada sanırım etli prezervatiflerden hoşlanıyorum. Dudaklarımın boynuna inmesine izin verecek kadar maskemi kaldırıyorum ve o da kışını bana yalıyor. Bu kız benim için çok açgözlü ve aç. Ve . . . o. Yıpranmış etin tabanını elimle çevreliyorum ve onu içime doğru iterken kendime doğru tutuyorum. Kanın aletimin etrafında iyi hissettirdiğini *düşünmüştüm*, ama şimdi, onun sıcaklığı beni sıkarken, saf mutluluk içindeyim. Bununla savaştığıma inanamıyorum. Bir sonraki nefeste beni cehenneme mahkum etse bile

Bunu tekrar yaşayabileceğim anlamına geliyorsa, bu çırpınan dick derisini Tanrı'nın ağzına sokun. Buna değer.

O buna değer.

Tüm bu deneyim.

İçine girerken boştaki elimi boğazına götürüyorum. Cebine uzanıyor ve kulağını çıkarıyor. Dili ağzından kayıyor ve kabuğu yalayıp kulak memesini ısırarak bitiriyor. Dudaklarım tiksintiyle kıvrılıyor çünkü ölü adamın bedeninden kestiğim kulağın üzerindeki ağzını görünce içimde garip bir tahrik duygusu kabarıyor. Yaklaştıkça içine doğru inliyor. Etrafımı o kadar sıkıyor ve geriyor ki kesik kolun uçlarından daha fazla kan damlıyor. Bana kesilmiş bir diş macunu tüpünü hatırlatıyor.

"Benim için gel, kemikler, içinde iki yarak gömülüyken." Artık benim için çifte vajinal penetrasyonun yepyeni bir anlamı var. Bundan hoşlanacağımı düşünmezdim, ama işte buradayım, kendi iğrenç sözlerim karşısında taşaklarım geriliyor.

Orgazmını atlatıyor, sonra bana karşı hareket etmeyi bırakıyor. "Bekle!" diyor ve ben bu deriyi yırtıp içine girmeye niyetlenmeden birkaç dakika önce beni yakalıyor.

"Ne?" Öne doğru bir adım atıp beni ... bizi ... içinden çıkarırken soruyorum.

"Yüzüme gel," diye pantolonunu indiriyor. Ben daha cevap veremedim dizlerinin üzerine çöküyor. Aç, gri gözleriyle bana baktığında, ona istediğini vermekten başka bir şey yapamıyorum.

Deriyi sıyırmak için elimi tabanımın etrafında gevşetiyorum ama o beni durduruyor. Dudağını ısırırken beni onun içinden kavıyor. Deri kılıf şişmiş başımın etrafında geriliyor ve elinin her darbesiyle zevki artırıyor. Elim saclarına doluyor ve onu kendime yaklaştırıyorum. Ağzını açıyor, dilini çıkarıyor ve yüzünü boyamamı bekliyor.

"Boşalacağım, bones. Lanet dudaklarını kaplamak istiyorum," diye hırslıyorum.

Kanla karışık bir boşalma yanağına çarpıyor ve bir sonraki fişkırmayı ağzına almak için başını çeviriyor. Gözleri, benim Franken-dick'ten ikinci el boşalmamdan başka bir şeyden kaynaklanmayan zevkle kafasının içinde geriye doğru yuvarlanıyor.

Beni serbest bırakıyor ve bu özel durum hakkında net düşünebilmek için hızlı, düzensiz nefeslerimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Avucunun içinde tuttuğu kulağı işaret ediyorum. "Bununla ne yapmayı planlıyorsun?"

Başını kaldırıp bana bakıyor, dilini dudaklarında gezdiriyor. "Tam olarak bırakamayız, bu yüzden bende kalabileceğini düşündüm."

"Bu kayıp bir köpek yavrusu değil. Onu eve götüremezsin." Suratını asıyor. "Seri katiller her zaman hatıra saklarlar." "Evet, peki bu onlar için nasıl sonuçlanıyor?" Kırıyorum.

"Ama . . . ama Van Gogh'un kulakları yok." Bana şakacı bir sırıtış fırlattı. İç çektim. "Tamam, kulak sende kalabilir."

Onun için her şeyi yaparım. Gerçekten. Ama şimdi onu eve götürmeliyiz.

Onu o rehabilitasyon merkezinde bırakma düşüncesi içime bir pişmanlık kurşunu gönderiyor. Ölüm etrafını sarmış olsa da, kendimi *hiç* bu kadar anlaşılmış hissetmemiştim. Etrafım ölüm ve yıkımla çevrili olsa da, kendimi hiç onunla olduğum kadar canlı hissetmemiştim. Bu duygunun gitmesine izin

vermeye hazır değilim.

Son avımızdan sadece birkaç mil uzakta olan kamp alanına *geri y ü r ü d ü k*. Biraz ikna ile boktan arabamı çalıştırdım. Son demlerini yaşıyordu ama bizi eve geri götürdü. Güneş gökyüzünü gri bir renge dönüştürürken Somerset House'un otoparkına çekiyorum. Tıpkı gözlerimiz gibi.

Eşyalarını toplarken "Her şey için teşekkürler," diyor. "Bu gerçekten güzel bir ilk randevuydu."

"Bu seni tekrar görebileceğim anlamına mı geliyor?" diye sordum.

Omuzlarını silkiyor ve bana dönüyor. "Duruma göre değişir. Üç gün içinde buradan çıkacağım ve beni bırakacak birine ihtiyacım var."

"Otostop konusunda dersini almadın mı?"

Mükemmel dudaklarında bir gülümseme beliriyor.

"Hayır."

Beni öpmek için yaklaştığında, kan kokusu alıyorum. Karanlıkta, biz yanağına sıçrayan küçük bir kırmızıyı kaçırdım. Başparmağımı kaldırıp kalınlaşmış küreyi teninden çekiyorum, sonra da ağzıma götürüyorum. Ben

Bu kadının yanında sırlarımı saklamam için bir sebep yok. Hayatımda bir kez olsun, sadece kendim olabilirim.

Ben metalik tadı yutamadan dudaklarımı kendine çekiyor ve diliyle kanı buluyor. Dün gece birçok kez yaptığımız gibi,  d l  aramızda paylaşıyoruz.

Evet. Sanırım onu tekrar göreceğim.

EPILOG

Rayna

"T Geçen yıl bugün toplumu sarsan bir dizi cinayet hala hafızalarımızda tazeliğini koruyor. Cadılar Bayramı Hasatçısı olarak adlandırılan katil, ardında şiddet ve açıklanamaz bir acımasızlık bıraktı. Saldırganın kimliği ya da terör saltanatına bu yıl da devam edip etmeyeceği konusunda elimizde herhangi bir ipucu yok. Polis departmanı tüm bölge sakinlerine, yol kenarında sizi durdurmaya çalışan kişileri almaktan kaçınmalarını tavsiye etmiştir. Durmayın-"

Televizyonu kapatıyorum ve gözlerimi siyah ekrana dikiyorum. "Otomatik olarak bir erkek olduğunu mu varsayıyorlar? Hangi erkek insanların sikini alır ki?"

Dalton ceketini giyerken omuz silkiyor. "Sanırım Dahmer yaptı."

Alay ediyorum. "Kadın düşmanı bir toplumda yaşıyoruz. Kadınlar da seri katil olabilir."

Arkamdan yaklaşıyor, saçlarımı yana yatırıırken plastiğin kırıksıklığı boynumu okşuyor. Maskesini kaldırıyor ve sıcak dudakları tenimi okşarken omurgamda bir ürperti yaratıyor.

"Polisi aramamı ve Cadılar Bayramı Biçerdöverinin bir kadını da içeren bir ikili olduğunu bildirmemi ister misiniz?"

Yumuşak bir kahkaha attım. "Hayır, sanırım değil."

"O zaman bırakın da seri katillerinin, insanların bağırsaklarını deşen ve vücut parçalarını yanında götüren berbat bir adam olduğuna inansınlar."

Dudaklarını geri çekip başını yatak odamızdaki masaya doğru çeviriyor. Güzel koleksiyonum masanın üzerinde duruyor. Van Gogh, gözleri yaşlanan vücudundan ayrılmaya başlamış olsa da, en önde ve merkezde yer alıyor. Yanında berrak bir sıvıyla dolu ince bir kavanoz duruyor. Ortasında bir kulak yüzüyor - ikinci ıslak örneğim, ama ilkini kendim düzelttim.

Yine de birkaç tane daha toplamayı planlıyorum.

Dalton maskemi ellerimin arasına koyuyor ve mor X'ler bana bakıyor. Parmağımı plastiğin üzerinde gezdirirken o gecenin anıları zihnimde canlanıyor. Her bir lezzetli cinayet, Cadılar Bayramı bittiğinde içimizde bir sızı bıraktı. İlk kurbanımız gibi, içimiz boş bir şey olarak kaldık.

En cinsel dürtülerimizi harekete geçirmek için acı verici bir arzudan başka bir şeyle doldurulmamış. İyi davrandık ama bu gece Cadılar Bayramı.

Yılda bir gece, herkes bir başkası gibi giyinirken, biz kendimiz olabiliriz.

Dalton sırt çantalarımızı doldurup silahları toplarken kalçalarımı birbirine kenetliyorum. Heyecan bir şekilde ağır basıyor ama yine de yeterli değil. Giderek artan uyarılmışlığımı hissederek bana bakıyor ve çantayı ayaklarının dibine bırakıyor. Diziyle bacaklarımı ayırıyor ve elini karnımdan aşağı indirip kot pantolonumun içine sokuyor. Külotumun üstünü okşuyor, sıırsıklam kumaşın arasından beni tahrik ediyor. En sevdiğim ön sevişme Dalton'ı öldürürken izlemektir ve şimdi o görüntüler aklımdan geçiyor. Güçlü elinin bir bıçağın sapını sarışsı ya da birini boğarken kaslarının nasıl esnediğı. Sadist cinsel dürtülerime teslim oluşu.

"Benim için gel, bones, ve başka bir çılgınlık yapalım. Boşalman elimi ıslatır ıslatmaz, şüphelenmediğimiz bir kasabaya gidip bütün gece oynayabiliriz."

"Benim için durmamalılar," diyorum parmakları beni yakarken. "Eğer akıllı olsalardı, durmazlardı."

Hayır, benim için durmamalılar ama ben durmalarını istiyorum. Ben olmak istiyorum

Hayır dediğimde suçları için yargıç ve jüri olacaklar. Ve Dalton'ın cellat olmasını istiyorum.

Bileğini kavrayıp onu kendime doğru çekiyorum. İnemelerim yükseliyor, en sevdiğim canlı ve ölü şeylerle çevreleniyorum. Tam sınırına ulaştığımda gözlerinin içine bakıyorum. "Sakın durma."

Lauren Biell'in diğer otostopçu romantik tek kitaplarına da göz atmayı unutmayın. Bu kitaplar herhangi bir sırayla okunabilir. Lütfen dikkat: Ride or Die serisinin diğer kitapları çok karanlık olsa da, *Don't Stop* ile aynı düzeyde korku içermemektedir.

Hitched: [Books2read.com/Hitched](https://books2read.com/Hitched)

Yolculuk boyunca: [Books2read.com/MFMHitchhiker](https://books2read.com/MFMHitchhiker)

Takıntımı Sürüyorum: [Books2read.com/DrivingmyObsession](https://books2read.com/DrivingmyObsession)

LAUREN İLE BAĞLANTI KURUN

Bültene kaydolmak ve [Lauren'LaurenBiel.com'a](http://LaurenLaurenBiel.com) in baharatlı romanlarına ve diğer bonus içeriklere VIP (ücretsiz ve ilk) erişim elde etmek için göz atın!

Diğer hayranlarla bağlantı kurmak ve kitapları tartışmak için Facebook'taki gruba katılın ile ve yazar.

Daha fazlası için <http://www.facebook.com/groups/laurenbieltraumances> adresini ziyaret edin!

Lauren artık Patreon'da! Daha fazla içeriğe erişin ve gelecek romanlara göz atın. Daha fazlasını öğrenmek için www.patreon.com/LaurenBielAuthor adresine göz atın!

TEŞEKKÜRLER

Otostopçu kitaplarımın bu kadar başarılı olmasını sağlayan okuyucularıma teşekkür ederim. Daha fazlası olacak!

VIP kızlarıma (Lori, Kimberly, Jessie, Nikita, Lexi, Grace), bu hikâyenin ortaya çıkmasını sabırsızlıkla beklediğinizi biliyorum. Hayatımın ve yolculuğumun bir parçası olduğunuz için teşekkür ederim. Hepinizi seviyorum.

Brynn Weaver'ın *Butcher & Blackbird* adlı kitabını okudunuz mu? Mutlaka okuyun. Karanlık ve dolambaçlı zihni inanılmaz hikayeler yaratıyor. Demek istediğim, büyük beyinler benzer düşünüyor olmalı çünkü ikimiz de frankenpeen / et kılıfının harika bir fikir olduğunu düşündük.

Muhtemelen şu anda kiminle evlendiğine pişman olan kocam için kocaman bir alkış.

Değerli destekçilerime teşekkür ederim. Katkılarınız bu kitabın ortaya çıkmasına yardımcı oldu.

Lori (özel sevgilerimle, dostum), Michelle M, Tabitha F, Jessie S, Lindsey S, Erika M, Laura T, Kayla W, Venetta B, Jennifer S, Nicole M, Eugenia M, Nineette W, Savannah C, Kimberly B, Jessica C, BoneDaddyAshe, Diana W, Ashley T, Kimberly S, Sammie Rae, Sarah J, Stacy B, Kay S, Allison B, Andrea J, Bethany R, Carla D, Chelle, Gabby S, Hollie P, Jennifer H, Jessica G, Juli D, Rebecca R, Samantha R, Sara S, XynideSuicide, @bethbetweenthepages, Sharee S, Janette S, Samantha W, Lourdes G, Kelli T, Kayla M, Erica W ve Victoria R

AYRICA LAUREN BIEL TARAFINDAN

Lauren Biel'in kitaplarının tam listesini görmek için şu adresi ziyaret edebilirsiniz: www.LaurenBiel.com

Veya

Campsite.bio/LaurenBielAuthor

YAZAR HAKKINDA

Lauren Biel birçok karanlık romantizm kitabının yazarıdır ve birkaç kitap daha yazmaktadır. Çalışmadığı zamanlarda yazıyor. Yazmadığı zamanlarda ise kocasıyla, arkadaşlarıyla ya da evcil hayvanlarıyla vakit geçiriyor. Ayrıca onu at sırtında bir gezintide ya da Upstate New York'ta bir şelalenin yanında otururken bulabilirsiniz. Onun çalışmalarını okurken beklenmedik şeyler bekleyin. Yaklaşan kitaplarından ilk siz haberdar olmak için lütfen www.LaurenBiel.com adresini ziyaret edin.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

